Scrisoarea săptămînii

În cununa de bucurii a Zilei pionierilor se aşază, în acest an, cu dragoste, una dintre cele mai frumoase flori a dragostei, a caldei preţuiri. Este floarea pe care fiecare copil care merge la şcoală, fiecare om care a urcat an de an treptele de lumină ale şcolii româneşti o îndreaptă cu sinceritate, cu aleasă simţire către chipul celui de la catedră, către chipul prietenului vîrstnic – tovarăşul învăţător, tovarăşa învăţătoare sau tovarăşa educatoare – care ne-a ajutat să dobîndim întîile cunoştinţe, către tovarăşii profesori pe care i-am simţit totdeauna alături de noi, în clasă şi în activităţile pioniereşti, în urcuşul spre comoara învăţăturii, a muncii, a comportării demne, a iubirii de patrie.

Astăzi cînd, în cununa bucuriilor voastre, dragi cutezători, luminează deopotrivă frumoasa floare pe care fiecare elev o aduce acestor fiinţe dragi şi apropiate – pe care ţara le cinsteşte de „Ziua învăţătorului" – ne amintim limpede, încă o dată, faptul că tot ceea ce am realizat pînă acum, se datoreşte în mare măsură oamenilor minunaţi de la catedră. Aceste fiinţe deosebite cărora partidul le-a încredinţat misiunea de a creşte generaţiile de mîine ale României, de a modela valorile umane ale viitorului, se bucură de preţuirea şi cinstirea întregii noastre naţiuni.

Le mulţumim tuturor – pentru că ne sînt apropiaţi, generoşi şi exigenţi deopotrivă, pentru că prin întreaga dumnealor activitate se dovedesc slujitori devotaţi ai şcolii româneşti. Le mulţumim pentru pasiunea, competenţa şi răspunderea cu care dau viaţă generoasei meniri încredinţate şcolii de a fi izvor de lumină şi civilizaţie, de a-şi aduce o contribuţie neobosită la edificarea prezentului şi viitorului patriei.

Pretutindeni, în sate şi oraşe, aceşti oameni devotaţi menirii de a creşte noi generaţii de constructori ai României socialiste, se află în această zi de sărbătoare printre noi, trăind odată cu noi bucuriile şi împlinirile unui an şcolar. Un an minunat de care ne despărţim cu emoţie, ştiind că dincolo de cărările luminoase ale vacanţei, pretutindeni pe meleagurile patriei, ne vor aştepta, în septembrie, şcolile noastre, minunaţii noştri dascăli.

Mihai Negulescu

Trei expoziții pionierești republicane

Între 20 şi 30 iunie este deschisă, la Tulcea, în foaierul Casei de cultură a sindicatelor, expoziţia republicană de artă fotografică **„Sub flamura partidului, creştem odată cu ţara".** Participă reprezentanţi din toate judeţele ţării. Fotografiile redau aspecte din preocupările pionierilor în cadrul cercurilor tehnico-aplicative, prezenţa pionierilor la Festivalul naţional „Cîntarea României", peisaje agricole, industriale. Sînt prezente, de asemenea, fotografii artistice, portrete; expoziţia cuprinde şi seturi de diapozitive-color, precum şi diapozitive-diason (însoţite de benzi sonore).

*

Expoziţia republicană de filatelie **„Cravatele roşii cu tricolor"** este găzduită, anul acesta, între 20 şi 27 iunie, la Casa de cultură a sindicatelor din Ploieşti. Numeroşi vizitatori din localitate, cît şi dintre cei care sînt în trecere prin oraş au posibilitatea să admire şi să studieze cele 144 de exponate premiate care cuprind mărci colecţionate de pasionaţi filatelişti din şcolile şi casele pionierilor şi şoimilor patriei din întreaga ţară.

Se remarcă pionierii din Caraş-Severin, Mureş, Prahova, Bucureşti, Botoşani, Sibiu, Gorj. Tematica exponatelor este deosebit de diversă: crearea Partidului Comunist Român, istoria patriei, copilăria fericită a copiilor din ţara noastră, construcţia socialismului, oameni de ştiinţă şi cultură, pictură, arhitectură etc.

*

La Vaslui a avut loc de curînd deschiderea Expoziţiei republicane de artă plastică a pionierilor şi şcolarilor. În ambianţa impregnată de istorie, copiii ţării dau glas iubirii de patrie, de partid şi popor într-un impresionant florilegiu de culoare, de sensibilitate. Peste 150 de premii încununează o creaţie pasionată. În bună măsură ea este şi expresia muncii unor eminenţi pedagogi.

Expoziţia pionierilor şi şcolarilor, manifestare înscrisă în Festivalul naţional „Cîntarea României", este o adevărată grădină de flori.

Toţi copiii ţării sînt minunaţi şi de aceea nu este uşor să subliniezi meritele fiecăruia. Spre informarea cititorilor noştri merită totuşi să facem cunoscute măcar cele mai sîrguincioase cercuri de desen din ţară care s-au evidenţiat în diferite confruntări de-a lungul anilor, ca şi de această dată. Pe locul I se află Casa Centrală a pionierilor şi şoimilor patriei din Bucureşti. Minuni de frumuseţe ne oferă Brăila, Suceava, Vasluiul, Buzăul, Timişul, Clujul, Satu-Mare, Oltul, Caraş-Severinul, Dîmboviţa, Tulcea, Galaţiul. Dar care judeţ nu şi-a trimis aici mesagerii culorilor? Toate! Şi cu folos, cu emoţie, cu sentiment.

Acolo unde Ştefan învingea duşmanul, înving azi frumuseţea, primăvara noastră a tuturor. Copilul construieşte lumea din lumină şi candoare, o domină şi ne-o dăruieşte în culorile pure ale sensibilităţii sale.

ÎN ÎNTÎMPINAREA ZILEI PIONIERILOR

Mai sînt cîteva zile pînă cînd actualul an şcolar se încheie. Sărbătoarea bilanţului la învăţătură şi la hărnicia pionierească este încununată cu buchetul bogat de activităţi pioniereşti care acum, în săptămîna pionieriei, aduc noi realizări şi bucurii purtătorilor cravatei roşii cu tricolor.

Prin rezultatele muncii lor de elevi, de pionieri, copiii patriei aduc un fierbinte omagiu de dragoste şi recunoştinţă partidului, tovarăşului Nicolae Ceauşescu, tovarăşei Elena Ceauşescu, pentru minunatele condiţii de învăţătură şi muncă de care se bucură astăzi toţi tinerii fii ai României socialiste.

Însufleţiţi de generoasele idei cuprinse în Mesajul de pace adresat de tovarăşul Nicolae Ceauşescu tuturor copiilor patriei, întregului tineret, tuturor copiilor lumii, cu prilejul zilei de 1 Iunie, pionierii îşi mobilizează energiile pentru ca alături de părinţii şi fraţii lor mai mari să contribuie la înflorirea patriei.

Făcînd bilanţul muncii lor desfăşurată de-a lungul anului şcolar, pionierii raportează modul cum se pregătesc, zi de zi, ca tineri revoluţionari, pentru muncă, pentru viaţă, pentru viitor.

Aşa cum sînt de bogate realizările pioniereşti înscrise în unităţi şi detaşamente, pe agenda acestui an şcolar care îşi va suna în curînd clopoţelul ultimei ore de clasă, şi veştile primite de la subredacţiile pioniereşti, de la corespondenţi sînt bogate în relatări şi imagini

Cea mai frumoasă recoltă şcolară: notele de 9 şi 10!

Un raid al subredacţiilor pioniereşti bucureştene ne oferă acest şirag de portrete ale unor pionieri care încheie anul şcolar numai cu medii de 9 şi 10. Îi felicităm! (Foto 1—6, pag. 4: Constanţa Ludosanu, cl. a VI-a C, şi Andrei Cotorobai, cl. a VII-a A, Şcoala generală nr. 114; Aura Stancu şi George Stancu, cl. a V-a, Şcoala generală nr. 130; Cristian Chiru, cl. a VII-a, şi David Berechet, cl. a VI-a, Şcoala generală nr. 135.)

„Banca de onoare" îşi ia rămas bun de la elevii ei, aşteptîndu-i din nou, la toamnă, să-i găzduiască pe toţi cei care se autodepăşesc la învăţătură şi comportare. (Foto 8, pag. 4: Adina Costa şi Liviu Suciu, cl. a VI-a A, de la Şcoala generală nr. 4, Hunedoara.)

Gospodarii cutezători

Primăvara acestui an a înscris pagini remarcabile în bătălia pentru apă, de fapt lupta pentru recoltă, desfăşurată pe ogoarele patriei, la care copiii au fost prezenţi, alături de părinţii şi fraţii lor mai mari. Astfel, pionierii de la şcolile generale nr. 247 şi 248 din comuna Moara Vlăsiei, Sectorul agricol Ilfov, au participat cu pricepere şi însufleţire la taluzarea canalelor de irigaţie şi desecări, la prăşit sfecla de zahăr, la udat porumbul şi roşiile, şi la recoltarea plantelor medicinale, respectiv a muşeţelului, cules de pe o suprafaţă de 10 ha. Cercul foto al şcolii din care fac parte Valentin Ristea, Manuela Diaconescu, Ionel Iovu ş.a. a reuşit să realizeze o foarte reuşită imagine a acestui moment de muncă tineresc (foto 7, pag. 4), iar pioniera Daniela Boboc, din clasa a VI-a B, a scris o corespondenţă frumoasă despre faptele de muncă ale colegilor. Sînt trofeele hărniciei lor pioniereşti pentru care-i felicităm, la acest sfîrşit de an şcolar.

Pionierii din comuna Perieţi, judeţul Ialomiţa, sînt cultivatorii unui teren de 40 ha cu porumb şi sînt proprietarii unui sector anexă care deţine 140 de păsări, 4 porci şi o crescătorie de viermi de mătase. Ei au împînzit în ultimele săptămîni împrejurimile comunei lor, culegînd muşeţel, floare de soc, frunză de nuc, coada şoricelului etc. În imagine (foto 9, pag. 4) îi vedeţi pe aceşti copii harnici, pe ogor, în plin lucru

Harnici crescători de animale mici se dovedesc şi posesorii microfermei pioniereşti de la Şcoala generală Vatra Moldoviţei, judeţul Suceava, prezentaţi în imagine (foto 10, pag. 4), trimisă de pioniera, comandantă de unitate, Mihaela Ştefan. Agerii îngrijitori de iepuri ştiu să fie şi foarte pricepuţi grădinari în solariile de legume şi pe lotul agricol experimental al şcolii.

(Continuare în pag. 4)

O amintire de neuitat: pionierii în mijlocul muncitorilor de la Şantierul Naval Galaţi.

Omagiu

Vă scriu din inima
Ca vara cea fierbinte,
Iubit conducător
Şi drag părinte.

Vă scriu c-un porumbel înaripat
Pe zarea Patriei ce ne-a-ntrupat.
Să ne trăiţi,
Cutezător bărbat,
Spre noi victorii să conduceţi
Suveranul stat!

Jurîndu-vă credinţă şi tărie
Jurăm pionereşte, cu mîndrie
Măicuţei noastre,
Scumpa Românie,
Ca-n viitor tot liberă să fie!

Jurăm cravatei, cea cu tricolor,
S-aducem comunistul viitor,
Vă scriu cu floare roşie, din dor
Să ne trăiţi,
Întru mulţi ani,
Iubit conducător!

Marcela Brustur,
clasa a VIII-a,
Subredacţia „Tot înainte",
Hunedoara.

TOT ÎNAINTE !

Pretutindeni, pionierii îşi mobilizează energiile pentru a încheia cu succes etapa pe localitate

Zilele acestea se încheie etapa pe localitate a amplei acţiuni de educaţie patriotică „Tot înainte". Cele mai bine pregătite echipaje pionierești participante la acţiune, îşi dispută acum cutezanţa în cadrul concursurilor ce se desfăşoară, conţinînd numeroase probe de cultură generală, tehnico-aplicative, sportive şi de îndemînare, acţiunea finalizîndu-se şi prin emoţionante spectacole-evocare prezentate de unităţile de pionieri. Din ultimele veşti primite de la corespondenţii noştri transmitem.

Sîntem urmaşii unui popor eroic. În municipiul Sfîntu Gheorghe a avut loc concursul gen „Cine ştie, cîştigă", sub genericul „Tinereţea unui erou". Din dorinţa de a cunoaşte cît mai profund viaţa şi activitatea revoluţionară a celui mai iubit fiu al poporului nostru, secretarul general al partidului şi preşedintele ţării, tovarăşul **Nicolae Ceauşescu**, pionierii din municipiu, reprezentaţi prin cele 7 echipaje participante la concurs, s-au pregătit cu deosebit interes, împărtăşind un viu simţămînt patriotic ● La Cinematograful „Republica" din municipiul Iaşi s-a desfăşurat concursul gen „Cine ştie, cîştigă", sub genericul „Sîntem urmaşii unui popor eroic", după care pionierii participanţi au vizionat un film istoric românesc ● 300 de pionieri şi şoimi ai patriei din localitatea Zagon, judeţul Covasna, s-au întîlnit cu primarul comunei care le-a vorbit despre realizările din localitatea lor natală de la cel de-al IX-lea Congres al P.C.R. ● Pionierii de la Şcoala generală nr. 3 Huşi, judeţul Vaslui, au organizat o vizită la întreprinderea textilă din localitate, intitulîndu-şi acţiunea „ Pionierii de azi, muncitorii de mîine"; în acelaşi judeţ, pionierii Şcolii generale Bălteni au vizitat sectorul zootehnic de la C.A.P.–Bălteni, intitulîndu-şi vizita „Munca, izvor de bucurii".

Ştafeta generaţiilor. În localitatea Avereşti, judeţul Vaslui, pionierii au amenajat o bază sportivă ● Pionierii din localitatea Andrid, judeţul Satu Mare, au făcut lucrări de îmbunătăţire a pistei aplicative.

Cinstim patria, partidul şi poporul. „În ţara mea, copilăria e fericită", aşa şi-au intitulat spectacolul artistic prezentat, recent, pionierii din municipiul Bîrlad ● Recitatorii cenaclului literar „Temerarii", membrii cercului de dans modern, estrada pionierească, orchestra de muzică uşoară şi grupul vocal folcloric de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Sectorul 5 Bucureşti, toate formaţii pionierești premiate la etapa republicană din acest an a Festivalului naţional „Cîntarea României", împreună cu formaţii artistice ale Casei de copii nr. 10, din acelaşi sector, au prezentat, în curtea şi sala de festivităţi ale Academiei Militare Tehnice, un mare spectacol artistic, la care pionierii fotoreporteri ai subredacţiei din sector au realizat imaginea foto alăturată.

La închiderea ediţiei. Poşta sosită la redacţie cu cîteva ore înainte ca revista să plece la tipar ne-a mai adus veşti noi. Subredacţia pionierească „Mlădiţe ialomiţene" din Slobozia ne comunică: sub genericul **„Sîntem urmaşii unui popor eroic":** pionierii din localităţile Borduşani şi Cegani au făcut o excursie la Muzeul Doftana, prilej de a cunoaşte momente din lupta eroică a comuniştilor români în anii de asuprire socială.

„Pionieri în anii de lumină": cutezătorii de la şcolile nr. 8, nr. 3, nr. 7 Feteşti, Sudiţi, Săveni, Miloşeşti, nr. 6, nr. 2, nr. 1 Slobozia au participat la dezbateri dedicate îndeplinirii îndatoririi patriotice principale, aceea de a învăţa tot mai bine, organizînd pe această temă şi schimburi de experienţă.

„Ştafeta generaţiilor": pionierii Şcolii generale nr. 4 Slobozia au realizat de curînd o frumoasă bază sportivă complexă, cîştigînd locul I pe judeţ în cadrul întrecerii „Cea mai frumoasă bază sportivă şi de P.T.A.P." Sub genericul **„Cinstim patria, partidul şi poporul"**, pionierii din localitatea Feteşti au pregătit un spectacol artistic pe care l-au prezentat pe stadionul din localitate. Participanţi – 1 500 de copii.

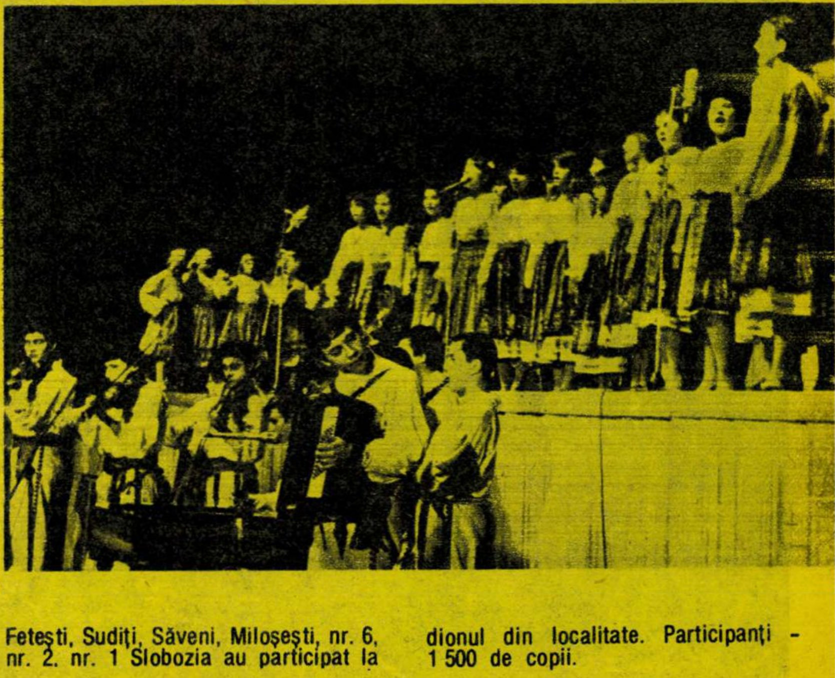

ÎN ÎNTÎMPINAREA ZILEI PIONIERILOR

8

(Urmare din pag. 2)

Deosebit de înzestraţi apicultori s-au dovedit a fi pionierii de la Şcoala generală Uda-Clocociov, judeţul Teleorman. Cei 23 de stupi din prisaca lor alcătuiesc centrul de înmulţire a familiilor de albine pentru colegii lor de la şcolile de pe Valea Oltului. De asemenea şi alte stupine pregătesc dulceaţa mierii, prin grija pionierilor, la şcolile generale din Uda Paciurea, Slobozia Mîndră, Ulmeni, Drăgăneşti de Vede, Drăgăneşti de Vlaşca, nr. 2 Zimnicea, Călineşti, Dideşti, Saele, Brătăşani.

Primii!

...Aşa îi putem numi pe pionierii din detaşamentul clasei a V-a, de la Şcoala generală nr. 1 Tg. Bujor, judeţul Galaţi. Aceşti copii inimoşi (pe care-i vedeţi în imagine — foto 11) au reuşit primii din unitatea lor de pionieri să îndeplinească sută la sută, pînă la data de 6 mai a.c., angajamentul lor de muncă patriotică la indicatorii privind recuperarea materialelor refolosibile.

...Pionierii de la Şcoala generală Stejaru, comuna Pîngăraţi, judeţul Neamţ, au acţionat în aşa fel încît pînă în luna noiembrie a acestui an să-şi îndeplinească integral angajamentul lor de muncă patriotică. În întrecerea iniţiată sub genericul „Cel mai harnic detaşament", cei dintîi fruntaşi s-au dovedit pionierii din clasele a II-a, a IV-a şi a VI-a A, care au îndeplinit încă din luna martie a.c. angajamentul, în proporţie de sută la sută, la toţi indicatorii. Acum, în întîmpinarea Zilei pionierilor, cutezătorii din Stejaru raportează îndeplinirea angajamentului de muncă patriotică, 80 la sută. Fiecare pionier din unitate doreşte să fie primul în această întrecere animată de un însufleţit sentiment patriotic.

Cîntec, joc şi voie bună

1. În imagine (foto 12), vă zîmbeşte brigada artistică a Casei pionierilor şi şoimilor patriei Dorohoi, laureată la etapa republicană din acest an a Festivalului naţional „Cîntarea României".

2. Formaţia vocal-instrumentală „Discipolii", de la Liceul industrial din oraşul Brezoi, judeţul Vîlcea, a cîştigat aplauzele unanime ale conjudeţenilor lor, înscriind noi ritmuri pioniereşti în Festivalul naţional „Cîntarea României" (foto 13).

Brăţara de aur!

O competiţie plină de emoţii (imaginea 14), un concurs „Brăţara de aur", aflat la prima sa ediţie, a fost iniţiat cu succes de către pionierii Şcolii generale nr. 6 din municipiul Arad. Deţinătorii „Brăţării de aur" sînt, pe primele locuri, pionierii Flavius Roman, Anton Vass, Cristinel Rus.

Cros!

În întîmpinarea Zilei pionierilor, fotoreporterii au surprins startul la Crosul pionierilor de la Şcoala generală Pîrscov, judeţul Buzău, şi desfăşurarea crosului la Şcoala generală nr. 1 Oţelu-Roşu, judeţul Caraş-Severin (foto 15—16).

Grupaj realizat de M. MICU

CONSTANŢA LUDOŞANU ✻

ANDREI COTOROBAI ✻

AURA STANCU ✻

GEORGE STANCU ✻

CRISTIAN CHIRU ✻

DAVID BERECHET ✻

7

9

10

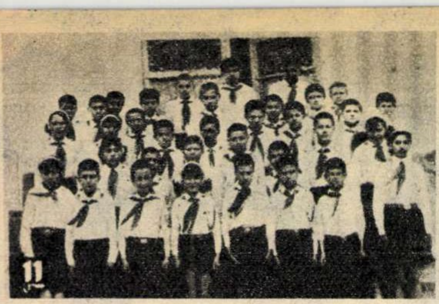

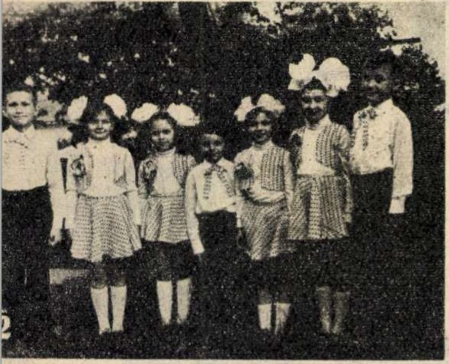

Patrie română–țară de eroi

O colecție de etnografie și istorie locală, care numără peste 200 de piese, este rodul muncii entuziaste de cercetare a pionierilor din localitatea Ianoșda, județul Bihor. Cu ajutorul datelor culese și prelucrate, pionierii au realizat o monografie a localităților lor natale. Obiectele din colecția lor au servit ca sursă de documentare și pentru artiștii scenei pionierești care au prezentat la Festivalul național „Cîntarea României“ – faza județeană – obiceiul local „Cu furca“, bucurîndu-se de mult succes. În imaginea 1, îi vedem pe cercetătorii cutezători din Ianoșda, în plină activitate.

Monografie. Un colectiv de 15 pionieri din comuna Variaș, județul Timiș, și-a propus să realizeze în cadrul acțiunii „Patrie română, țară de eroi“ o monografie a localității lor natale. Ei au apelat la documente scrise existente, au făcut investigații, au avut convorbiri cu cei mai vîrstnici locuitori ai acestor așezări frumoase din vestul țării. Copiii au descoperit prima atestare scrisă a localității, datînd din sec. al XIV-lea, și totodată dovada mult mai veche a așezării românești respective prin descoperirea unor monede în hotarul comunei, ce datează din sec. al XI-lea. Investigațiile continuă pentru aflarea cauzelor pentru care satul a fost strămutat în sec. al XVIII-lea, în poziția actuală.

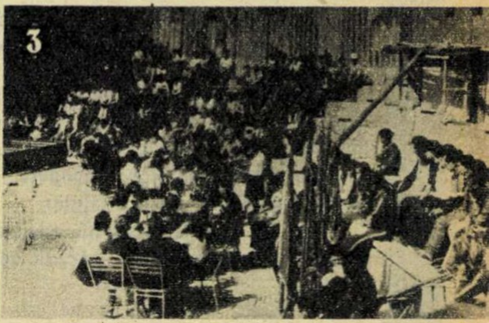

În imagini: Aspecte de la concursurile de istorie „Patrie română, țară de eroi“, desfășurate în orașul Tîrnăveni, județul Mureș (foto 2), și la Școala generală nr. 1 Oțelu-Roșu (foto 3).

FORUM '83

Din agenda forumurilor pionierești

Iată-ne, dragi prieteni, la „un pas“ de vacanța de vară, care vă așteaptă cu taberele ei de odihnă de la munte și de la mare, cu poteci răcoroase de pădure care vă îmbie la expediții, la drumeții și excursii, cu grădini și livezi încărcate de pomi plini de roade care vă așteaptă să le culegeți.

Vara este și anotimpul desfășurării unor deosebit de importante momente ale vieții de organizație: forumurile pionierești.

Inițiate ca urmare a recomandărilor adresate de secretarul general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu,** *privind participarea directă a pionierilor la conducerea organizației lor, forumurile au devenit mijloace eficiente de manifestare a democrației și autoconducerii pionierești, tribune ale schimbului de experiență, unde rezultatele muncii depuse la învățătură, în activitatea practică, în întreaga activitate pionierească își spun cuvîntul.*

În acest an, **forumurile județene** *își vor desfășura lucrările în perioada* **27 Iunie—10 Iulie,** *în tabere cu o durată de 10 zile.*

Lucrările celui de-al XI-lea Forum Național vor avea loc între 27 Iulie și 9 august, la Iași, sub genericul „În țara păcii spre comunism înaintăm“.

Am aflat că locurile de desfășurare ale forumurilor județene au și fost alese în cele mai frumoase tabere care sînt gata să-și primească oaspeții.

Pionierii delegați, colegi pe care-i stimați și pe care i-ați desemnat să vă reprezinte, vor participa în cadrul forumurilor la analize și dezbateri asupra întregii activități desfășurate de consiliile și comandamentele pionierești, de la forumurile precedente pînă în prezent. Cu alte cuvinte, se va face bilanțul activităților la care ați participat fiecare dintre voi și se va vedea cum au contribuit acestea la pregătirea voastră politico-ideologică, la educația voastră patriotică, revoluționară, prin muncă și pentru muncă. Învățătura, munca patriotică, pregătirea politică, activitățile întreprinse pentru cunoașterea și înțelegerea științifică a fenomenelor din natură și societate, aspectele educației moral-cetățenești, în spiritul „Codului etic al pionierului“, activitatea cultural-artistică, participarea la Festivalul național „Cîntarea României“ și „Daciada“, cum ați promovat în viața de organizație autoconducerea și democrația pionierească, conlucrarea cu Uniunea Tineretului Comunist și sprijinirea Organizației „Șoimii patriei“ – iată alte cîteva aspecte ale activităților pionierești care fac parte din vastul tablou al analizelor și dezbaterilor.

Dezbaterile vor fi urmate de instructive schimburi de experiență, activități metodice și practice. Deosebit de importante, aceste analize și dezbateri au menirea de a duce la îmbunătățirea întregii activități pionierești, în spiritul sarcinilor ce revin Organizației Pionierilor din hotărîrile Conferinței Naționale a partidului, a orientărilor și indicațiilor secretarului general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu,** *reieșite din cuvîntarea la Plenara lărgită a C.C. al P.C.R. din 1–2 iunie 1982.*

În cadrul forumurilor județene va fi adoptat „Angajamentul Organizației Pionierilor pentru perioada anului școlar 1983–1984“, în care vor fi cuprinse, concret, toate sarcinile, obiectivele și acțiunile ce urmează a fi înfăptuite, în vederea îmbunătățirii întregii activități politico-educative desfășurate în cadrul organizației.

În sfîrșit, dorim să vă reamintim că forumurile județene vor alege pionierii membri ai organelor de conducere de la nivelul județului și delegații la Forumul Național, desemnînd, totodată, candidați pentru organele centrale ale Organizației Pionierilor.

În bogatul program al forumurilor județene sînt cuprinse vizite în întreprinderi industriale, institute de cercetări și de proiectare, unități agricole, șantiere, acțiuni de muncă patriotică și de înfrumusețare și gospodărire a localităților, întîlniri cu muncitori fruntași, cu activiști de partid și de stat, vizite la muzee, monumente și locuri istorice legate de lupta partidului și clasei muncitoare, pentru dreptate și libertate națională.

Marșuri și parăzi pionierești, evocări, spectacole, învățare de cîntece, expoziții de desene, lucrări de artă și fotografii, excursii, drumeții, activități sportive și carnavaluri, precum și activități comune cu membri ai Uniunii Tineretului Comunist, voioșia și jocul se vor împleti armonios, dînd un farmec de neuitat zilelor petrecute în taberele forumurilor.

E.R.

• FORUM '83 • FORUM '83 • FORUM '83 • FORUM '83 •

Vacanța mare vă invită la drum! După un an școlar de muncă și strădanie, ea este binevenită și meritată. Zeci și sute de unități pionierești au raportat succese deosebite la învățătură: nici un corigent, nici un repetent! Mii și mii de trese, distincții și diplome au fost înmînate pionierilor cu o activitate bogată, cu o comportare exemplară. O „recoltă" care face cinste purtătorilor cravatei roșii cu tricolor, Organizației Pionierilor. Este, de fapt, modul concret în care copiii își manifestă recunoștința pentru condițiile deosebit de prielnice create de partidul și statul nostru dezvoltării armonioase, depline, a copiilor, a tineretului.

Numai în această vară, în taberele de odihnă vor petrece o parte din vacanță peste 262 000 de copii, iar pasionații de tehnică, de artă sau de sport se vor revedea în tabere de profil. Nenumăratele excursii județene și interjudețene vor antrena peste 650 000 de copii, iar Expedițiile „Cutezătorii" 26 000 de pionieri.

Iată deci toate cărările patriei, taberele așezate în cele mai pitorești locuri, la munte și la mare, vă așteaptă! Vă așteaptă și nesfîrșitele grădini, livezi și păduri care sînt gata să-și încredințeze din roadele lor și mîinilor voastre harnice, pricepute, care s-au dovedit, de cîte ori a fost nevoie, gata să fie de ajutor.

Vacanță bogată, vacanță minunată, vacanță pregătită cu multă grijă și nesfîrșită dragoste de părinții voștri, de dascăli, de întreaga noastră societate.

Constelația VACANȚA

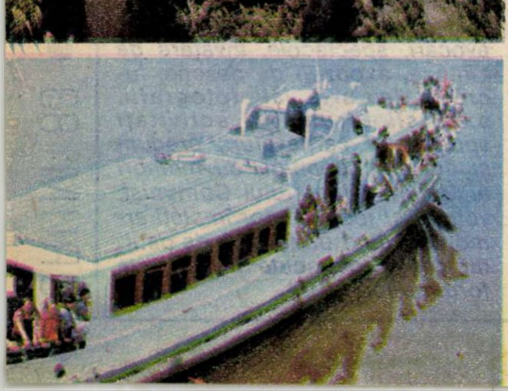

Aici au lucrat pionierii! Comandamentele pionierești în acțiune!

Și în vacanță veți fi harnici, dovedind, ca și pînă acum, că mîinile voastre sînt, pe zi ce trece, mai îndemînatice, mai folositoare. Programele **taberelor de muncă patriotică** - organizate la diferite obiective de interes local sau județean (mai ales în agricultură, legumicultură, sericicultură, silvicultură, pentru colectarea plantelor medicinale etc.) trebuie să fie astfel gîndite, încît activitatea voastră să dea maximum de eficiență. Aceasta înseamnă că în atenția comandamentelor pionierești trebuie să stea, cu prioritate, buna organizare și desfășurare a programului alcătuit, grijă pentru respectarea orei și locului de întîlnire, asigurarea uneltelor necesare pentru fiecare pionier în parte, stabilirea din vreme a obiectivului muncii din ziua respectivă și, bineînțeles, cine răspunde de acțiune. Seriozitatea, simțul de răspundere, însuflețirea cu care brigăzile alcătuite de voi își îndeplinesc sarcinile, trebuie neapărat stimulate, evidențiate. „Semaforul" nu va sta nici un moment în vacanță! Nu uitați încă un lucru important: îmbinarea activității de muncă cu odihna, veselia, distracția. Deci dintre „unelte" nu vor lipsi nici... mingea, muzicuța, chitara și... aparatul de fotografiat. Una dintre imagini așteptăm s-o trimiteți și la „Cutezătorii".

CLUBUL DE VACANȚĂ DIN FIECARE ȘCOALĂ...

...va putea fi punctul de atracție al întregii veri dacă comandamentul va întocmi, încă de acum, de la începutul verii, un program de activități complexe care să conțină răspunsul unor dorințe, inițiative, propuneri exprimate de către toți pionierii unității. În afișele mari, scrise cu litere colorate, așezate încă de la intrarea în școală, veți avea grijă să evitați formulările generale de felul: „Azi, șah, ping-pong, fotbal, film"..., ci, de pildă, astfel: „Duminică dimineață va fi desemnat cel mai bun șahist din unitate! Așteptăm înscrierile pentru campionat în fiecare zi, la Camera pionierilor, între 10 și 12, sau prin „căsuța poștală a ideilor" care se află la „Semafor".

...va avea în vedere să organizeze, în afară de activitățile sportive, artistice sau de muncă patriotică și excursii, drumeții, vizite la monumente istorice, în întreprinderi, întîlniri cu muncitori, cu oameni de știință și cultură. Acestea din urmă necesită o pregătire mai îndelungată și mai minuțioasă. De aceea, comandamentul unității trebuie să împartă sarcinile din vreme pentru ca fiecare pionier implicat în organizare să poată acționa corespunzător. O excursie, primirea unui oaspete nu se fac la întîmplare. Trebuie gîndit totul cu multă răspundere pînă în cele mai mici amănunte.

...trebuie să aibă în vedere că și în vacanță pionierii vor să fie informați cu tot ceea ce se întîmplă în viața social-politică a țării. De aceea, se vor organiza discuții și dezbateri care — în urma consultării presei, a vizionării emisiunilor de televiziune, a audierii programelor de radio etc. — pot deveni deosebit de vii și interesante.

...este în măsură deci să ofere pionierilor și șoimilor patriei (pentru care trebuie gîndite acțiuni anume destinate lor) un program bogat în conținut — manifestări politico-educative, tehnico-științifice, cultural-artistice, sportiv-turistice și de pregătire pentru apărarea patriei, numeroase activități recreativ-distractive, care să facă fiecare zi a vacanței un prilej de bucurie, de împlinire, de cunoaștere.

La munte, la mare sau acasă...

...faceți în așa fel încît să simțiți că, într-adevăr, sînteți în vacanță! Aceasta nu înseamnă să zăboviți în pat pînă se ridică soarele pe cer (medicii specialiști recomandă ca oră de sculare maximum ora 7). Veți avea mult mai mult de cîștigat dacă, în zorii zilei, pe răcoare, îmbrăcați adecvat, veți alerga în pas ușor timp de 20–30 de minute. La sfîrșitul vacanței, „consultîndu-vă" singuri, veți vedea cît de folositor este acest sfat.

...fiecare zi a vacanței trece ca în zbor! N-o lăsați să „fugă" fără ca în urma ei să lase ceva util. Aveți acum vreme să realizați lucruri pentru care poate că nu ați avut răgazul necesar în timpul școlii. Construcțiile electronice care cer mai multă migală și gîndire pot lua acum formă concretă; clasoarele uitate sau lăsate „pe altă dată" vor fi și ele puse la punct; confecționarea, amînată pînă acum, a dulapului de scule sau a celui pentru medicamente, repararea magaziei din

ne aşteaptă

curte etc., toate se pot realiza cu o bună planificare. Sau poate socotiţi că nu „deţineţi" nici o pasiune? Descoperiţi-o. Ea există cu siguranţă!

...vă propunem să vă alcătuiţi propriul vostru calendar de vacanţă. Adică, într-un carneţel (cu file suficiente pentru a vă trece toate planurile!), încă de la începutul vacanţei, să vă gîndiţi bine şi să vă planificaţi pe zile dorinţele... spre împlinire. La sfîrşitul vacanţei veţi putea constata astfel cîte lucruri nemaipomenite aţi realizat şi, uneori,... ce aţi pierdut pe drum.

...nu uitaţi să fiţi buni gospodari. O oră, două, din ziua lungă de vacanţa trebuie s-o folosiţi şi pentru treburile casei.

ÎN AGENDA VACANŢEI

Ca în fiecare vară, cele mai diverse acţiuni pionereşti, nenumărate şi pasionante concursuri, zile neuitate de tabăra vă aşteaptă! Din calendarul acţiunilor republicane vă prezentăm:

Forumurile pionereşti:

● **Forumurile judeţene ale pionierilor**: 27 VI — 10 VII 1983, în tabere judeţene.

● **Forumul Naţional al Pionierilor**: 27 VII — 9 VIII 1983, Iaşi.

Acţiuni cu profil cultural-artistic:

● Etapa finală a concursului televizat **„Călătorii spre viitor"** — Năvodari, jud. Constanţa: 26 VI — 7 VII.

● Festivalul cîntecului şi dansului pionieresc **„Omagiu patriei şi partidului"** — Năvodari, jud. Constanţa: 9—23 VII.

● Tabăra **subredacţiilor pionereşti de presă** — Năvodari, jud. Constanţa: 9—23 VII.

● Festivalul internaţional **„Copiii lumii doresc pacea"** — Năvodari, jud. Constanţa: 22 VII — 5 VIII.

● Tabăra de **creaţie literară şi plastică** — Năvodari, jud. Constanţa: 22 VII — 5 VIII.

● Festivalul artistic pionieresc de interpretare instrumentală **„Ciprian Porumbescu"** — Suceava: 26 VII — 6 VIII.

● **Festivalul pionieresc de folclor** şi **„Serbările mării"** — Constanţa: 1—7 VIII.

● **Festivalul cinecluburilor pionereşti** — Cîmpulung Moldovenesc, jud. Suceava: 8—17 VIII.

● Tabăra **„Patrie română, ţară de eroi"** — Năvodari, jud. Constanţa: 17—30 VIII.

Acţiuni cu profil tehnico-aplicativ:

● Expoziţia naţională de creaţie tehnico-ştiinţifică pionierească **„Start spre viitor"** — Bucureşti: 5 VII.

● Concursul republican de **radiotelegrafie** — Dîmbul Morii, jud. Braşov: 27 VI — 6 VII.

● Concursul republican de **automodele** — Năvodari, jud. Constanţa: 9—23 VII.

● Tabăra republicană de **zootehnie-apicultură** — Rm. Vîlcea, jud. Vîlcea: 10—21 VII.

● Concursul republican de **navomodelism** — Amara, jud. Ialomiţa: 5—16 VIII.

● Concursul republican de **aeromodelism** — Sălişte, jud. Sibiu: 6—17 VIII.

● Concursul republican de **carturi** — Roman, jud. Neamţ: 18—27 VIII.

● Tabăra republicană de creaţie tehnico-aplicativă **„Start spre viitor"** — Năvodari, jud. Constanţa: 17—31 VIII.

● Concursul republican de **radiogoniometrie** — Nucşoara, jud. Argeş: 20—30 VIII.

Acţiuni cu profil sportiv şi de pregătire pentru apărarea patriei:

● Festivalul pionieresc de **gimnastică** — Bucureşti: 27—29 VI.

● Festivalul pionieresc de **minibaschet** — Rm. Vîlcea, jud. Vîlcea: 27 VI — 11 VII.

● Campionatul şcolilor generale la fotbal — Slatina, jud. Olt: 21—24 VII.

● Cupa „Pionierul" la **handbal** — Bistriţa, jud. Bistriţa-Năsăud: 27—30 VII.

● Cupa „Pionierul" la **tenis de cîmp** — Brăila: 13—14 VIII.

● Tabăra sportivă **„Speranţe olimpice"** — Năvodari, jud. Constanţa: 26 VI — 10 VII.

● Concursul republican **„Prietenii pompierilor"** — Arbănaşi, jud. Buzău: 2—15 VII.

● Concursul republican **„Prietenii grănicerilor"** — 2 Mai, jud. Constanţa: 10—21 VII.

● Complexul aplicativ **„Pentru apărarea patriei"** — Cheia, jud. Prahova: 27 VII — 8 VIII.

● Concursul republican **„Cea mai bună patrulă şcolară de circulaţie"** — Năvodari, jud. Constanţa: 17—30 VIII.

PENTRU ACTIVITATEA VOASTRĂ DE COLECTARE A PLANTELOR MEDICINALE, vă recomandăm:

● Un „antrenament" special pentru a putea recunoaşte, cu mare precizie, plantele medicinale din flora spontană.

● Respectarea momentului optim de recoltare (este foarte important să cunoşti perioada din an şi chiar din zi cînd se recoltează diferite părţi din plantă: flori, frunze, fructe, seminţe, rădăcini).

● Uscarea, imediat după recoltare, pe hîrtii curate, la soare sau la umbră, în funcţie de substanţa activă pe care o conţin plantele.

● Ambalarea, în săculeţe (pungi) de hîrtie sau pînză. Atenţie: nu se păstrează în ambalaje de material plastic!

Plante medicinale des întîlnite şi uşor de recunoscut:

Muşeţel — Matricoria chamommilla (flori). **Sunătoare** — Hypericum perforatum (toată planta); **Tei** — Filia cordata, tomentosa (flori); **Soc** — Sambucus nigra (flori); **Mentă** (Izma) — Mentha piperita (frunze); **Urzică** — Urtica dioica (frunze); **Pelin** — Artemisia absinthyum (frunze); **Măceş** — Rosa canina (fructe); **Mesteacăn** — Betula verrucosa (frunze); **Păpădie** — Taraxacum officinale (frunze)

Nu se recoltează:

— plante medicinale atacate, din culturile agricole tratate cu substanţe chimice în vederea combaterii bolilor şi dăunatorilor;

— plante medicinale din zone supuse prafului sau altor factori de poluare (marginea drumului, de pildă).

Pagini realizate de **ELENA MĂNESCU**

PRIMUL CONCURENT

Pe malul drept al lacului din marginea orașului, Pelin Năsturel și cu Ghiocel Potcoavă și-au așezat pe iarba încă umedă bluzele lor albastre și s-au întins la soare ca două meduze. Îl judecă pe Călin Tomșa, cu un raționament pe care ei îl cred foarte logic, pentru că s-a grăbit să aplice invenția lor la clocitoarea microfermei din Vaduri.

Din cînd în cînd se ridică și își probează glasul la microfonul aparatului instalat chiar în salcia din marginea lacului. Vor să-i afle rezonanța – în cazul cînd, datorită unui noroc pe care s-ar putea să li-l poarte Călin Tomșa, numele lor ar fi rostit, într-o bună zi, la aparatul de radio.

Se cred băieții cei mai isteți din școală și le place să întîmpine cu ironie pe fiecare membru al echipajului tehnic, fără să bănuiască măcar o clipă că la doi pași de ei se află sosit de cîteva minute chiar Călin Tomșa.

Un! – Ps! Ps! – și Ghiocel e primul care dă semnalul.

– O! îl ia repede cu ironia sa Năsturel. Ce faci, colega? Ți s-au aprins călcîiele de dorul nostru?

– Poate că da, Năsturele. Și află că vă caut de două ore. Sînteți membrii echipei și trebuie să ne respectăm angajamentul față de fermă.

– Mai ușurel, șefule, mai ușurel!, continuă ironia Năsturel, odată și odată tot o să demonstrăm noi necesitatea oglinzii fotopropulsoare la clocitoarele mecanice. Dacă ții neapărat la aplicarea ei, o instalăm în cotețul lui Lăbuș de la moara lui nenea Iancu. Să mai vezi ce mutre o să facă Lăbuș! O să creadă că sînt zece cîini în coteț în loc de unul. O să ne prăpădim de rîs, ai să vezi.

– Spui prăpăstii, Năsturele. Dacă te-ar auzi bunicul!

– Ba nu zău. Crezi că în calitatea lui de meșter principal al tehnicii morăritului n-ar fi de acord să înființăm și noi o crescătorie de păsări pe lîngă moară?

– Asta e altceva. Dar pînă atunci, noi trebuie să demonstrăm invenția noastră acolo unde am început-o.

– Adică la ferma din Vaduri fiindcă acolo se află Simona Panaitescu, fiica inginerului Vasile Panaitescu, care ți-a dăruit un puișor aproape mort pe care tu l-ai salvat, într-adevăr, cu această oglindă fotopropulsoare, dar pe care îl ții sechestrat în apartamentul tău de la etajul 7.

– Asta e, vezi!

– Păi asta e, că dacă n-ai unde să-i crești, degeaba ții morțiș la aplicarea acestei oglinzi „fantomă“ care ți l-a dăruit pe „Porumbacu“! Află că Florică Păstorel ne-a și părăsit. A plecat la Olimpiadă. Iar noi să ne ploconim în fața lui Marinică Sticlete de la fermă care în loc să introducă firul electric în priză, l-a băgat în butoiul cu apă... Ai uitat cu ce cuvinte ne-a primit? O să-i arătăm noi acestui pretins țăran ce trebuie să facă dacă vrea să aibă găini multe!

Năsturel vorbea fără gînd să se mai oprească.

Călin făcu repede la stînga-împrejur și o porni alergînd spre casă. Deschise fereastra și își îndreptă obrazul spre lumina soarelui care cădea în valuri peste el și peste oraș. O voce răgușită îl făcu să tresară: „Poșta, vă rog!“ Băiatul se repezi la ușă. „O telegramă?“ – se miră el și reveni repede în laborator. Citi telegrama și descifră numele lui Florică Păstorel. Ajutorul său din echipă. „Te căutăm de 3 zile. Urgent la microsecția fermei. Urgent instalația. Totul este posibil“. Ce însemna asta? Pe Florică Păstorel îl știa plecat la Olimpiada de fizică, nu la fermă. Și, de ce așa urgent? Nu cumva i se întindea o cursă? Totuși își pregăti valijoara în care ținea toate piesele instalației, apoi o luă în mînă și se îndreptă spre marginea orașului. Cînd ieși în cîmp, o porni alergînd pieptiș prin lanurile de grîu și de porumb ca într-o caleașcă de aur trasă de doi cai înaripați.

Trecuse o oră bună de mers prin iarba uscată, trosnind sub picioarele lui, cînd îi apăru, ca din pămînt, Simona.

Băiatul se opri aproape speriat.

Simona îi observă uimirea și îl luă repede cu vorba.

– Păzesc acest drum de trei zile, Căline. S-a trimis și o telegramă la centru ca să se arate că instalația proiectată de voi funcționează normal. Alimentarea cu hrană, cu apă, aerisirea. Totuși puii mor, așa cum ai prevăzut tu. În special la două din cele trei microincubatoare. Curios, nu?

Asta-i dădu curaj. Avea o șansă în plus ca să demonstreze necesitatea oglinzii fotopropulsoare construită de ei în asigurarea unei lumini constante și a unei temperaturi de durată în cazul reducerii curentului electric. De fapt, această oglindă mărea și puterea de rezistență a puilor prin multiplicarea imaginii.

– Dar Florică Păstorel nu v-a ajutat? o întrebă Călin cu o oarecare îndoială.

Simona se înroși pînă-n vîrful nasului.

– Ba da. Ne-a ajutat ca să-ți aflăm adresa. Iar din cîte ne-a spus reporterul el o să cîștige olimpiada. Fiindcă acolo s-a discutat foarte mult despre invenția voastră.

– Ce reporter?

– Un reporter de la ziar. A venit ca să ne ia un interviu. Se așteaptă și o comisie de la Institutul de cercetări care vrea să extindă experiența voastră la toată ferma.

– Asta nu se poate, Simona.

– De ce?

– Fiindcă nu avem probe. Noi trebuie să ne bazăm pe lucruri concrete, nu pe aberații.

– Aberații! Ce cuvînt mai e și ăsta? rîse Simona. Dar Porumbacu?

Călin văzu negru înaintea ochilor. Aceeași lovitură, Porumbacu! Primul lor rezultat de laborator. Pe unde i-o fi

---

Francisc Munteanu

PRINȚESA *din* ȘEGA

20

TATĂL Prințesei se întoarse de la lucru radiind: întîi o sărută pe Andreea și abia după aceea o înbrățișă pe nevastă-sa:

– Mi-e o foame de lup, femeie! Și aș vrea să beau și un pahar de vin. Avem?

– Mai e ceva în cămară... Că așa-i la noi: n-avem untură, dar avem vin. Și ce s-a întîmplat de ți s-a făcut sete? Ai cîștigat la loterie?

– Dacă aș fi cîștigat la loterie, mă întorceam acasă cu birja. Știi, femeie, de ce nu cîștig eu niciodată la loterie?

– De ce?

– Pentru că nu joc.

După ce se spălă, se așeză la masă lîngă fiică-sa:

– Pe tine, domnișoară, te felicit. Ți-ai **făcut bine** lecțiile...

– Încă nici nu s-a apucat de ele, se întoarse de la plită mama. Toată după-masa a umblat brambura. După opt s-a întors acasă.

Tata clătină din cap, țîțîi din buze ca și cum ar fi fost nemulțumit, apoi schimbă vorba:

– Și ție, femeie, cum îți merge la fabrică?

– Cum să-mi meargă? Prost. Înghit zilnic un kilogram de scame. Cred că plămînii mei sînt mai albi decît zăpada.

– Vezi, asta e diferența între preoți și capitaliști: preoții vor să ai sufletul alb, capitaliștii, mai modești, se mulțumesc să-ți albească plămînii. Sora ta, Anghelina, ce face?

– După cină trec pe la ea. Și tu, se întoarse spre Andreea, după lecții speli vasele.

RĂMAȘI singuri, Prințesa nu-i povesti lui taică-său decît ceea ce ar fi trebuit să facă:

– Am fost în piața de vechituri, am luat pernița cu motive maramureșene și m-am dus la Varlam...

– Bravo, fata tatii! Și Varlam a desăvîrșit opera. A făcut minuni. Nu știu de unde a adunat atît de mulți oameni, că a făcut o distribuție de pomină. In drum spre casă am trecut prin centru: tot orașul numai despre manifeste vorbea. Prefectura a ordonat razii, iar comandamentul orașului a împînzit străzile cu patrule militare să nu se repete figura și la noapte. Dar ravagiul cel mare a fost la gară. Nu știu cum naiba s-a descurcat Varlam? Acolo agenții mișună ca muștele.

– Datorită lui Guriță.

– Să știi că vorba ta cu Guriță e bună, aduce, într-adevăr, noroc.

ÎN PAUZA mare, Prințesa se alătură grupului unde stătea Guriță: erau încă două fete acolo: Silvia și Adina. Barbu povestea cele pățite aseară la gară:

– M-am dus cu mama s-o așteptăm pe bunica de la Ilia. Am ieșit pe peron și s-au repezit doi polițiști la mine. Unul mustăcios cu sprîncene negre ca niște streașine pe deasupra ochilor. Asta, și fără chipiu, chiar în Sahara, ar fi avut fața în umbră. Celălalt era îmbrăcat în civil și avea fața galbenă ca bolnavii de ficat. Mama s-a speriat și, cînd au îmbrîncit-o, a început să se vaite. „Asta e“! a spus civilul și polițistul cu sprîncene mari m-a înhățat de amîndouă mîinile și m-a tîrît în biroul șefului de gară. Acolo m-au pus să stau lipit de perete și să aștept pe unu' de la coletăria rapidă să mă recunoască. „De ce să mă recunoască?“ i-am întrebat și civilul mi-a cîrpit o palmă. L-am luat la ochi, într-o zi o să mă iau după el și am să-i sparg toate

zăcînd oasele? Făcu o smucitură și se pregăti să fugă înapoi. Simona îl prinse de mînă și-i arătă pe cer curcubeul.

– Îl vezi? Și-a deschis aripile Porumbacu. Cîntă! Glasul lui răsună pînă aici. Îl auzi? Reporterul de-abia așteaptă ca să-l prezinte la marele concurs „Pasărea măiastră".

– Simona, Simona! îi repetă numele Călin. Tot visătoare ai rămas. Ce spui tu este cu neputință fiindcă Porumbacu nu mai există.

– A! Asta era? se lămuri Simona. Află că Porumbacu există, Căline! De-asta te-am și chemat. Fiindcă puișorul acela pe care tu l-ai ajutat să prindă viață la ieșirea sa din găoace, se află acuma chiar în ograda fermei. Are un penaj extraordinar! Cum ai reușit să-l crești așa de frumos? Și știi cine l-a adus? Chiar nenea Iancu, bunicul tău.

Călin simte un nou fel de amețeală.

– Dacă e așa, atunci să chemăm toată echipa.

– Doi dintre ei sînt aici de trei zile. Uite-i! Și din tufa de măceș se ridicară rînd pe rînd, Năsturel Pelin și Ghiocel Potcoavă.

Călin aproape că nu mai înțelegea nimic. Erau așa de aproape evenimentele, încît totul se derula în fața lui ca într-un film de aventuri.

Năsturel îi văzu uimirea și se simți dator ca să-i dea explicații:

– Știi, atunci ai plecat cam repede, iar noi n-am fost chiar atît de politicoși. De aceea ne-am dus la nenea Iancu și... Năsturel vorbea acum ca un om matur, așezat. Cum se putuse transforma așa de repede?

– Fiindcă ți-am văzut opera, îi bănui Năsturel întrebarea. L-am văzut, în sfîrșit, pe Porumbacu. Iar nenea Iancu s-a oferit să ne pună la dispoziție hrana necesară pentru toți puii microfermei. Ne dă și terenul din fața morii. Dar după ce așezăm bine microferma din Vaduri. Cei doi băieți îl luară aproape pe sus ca să-i arate ferma.

– Privește! îl îndemnă Ghiocel Potcoavă. Aici unde ai lăsat oglinda fotopropulsoare nu mai moare nici un pui. Cum îți explici?

– Hai să vedeți! îi trase după el Călin. Priviți și voi acum! Și băieții pricepură imediat că era vorba de radioemițătorul robot care pusese în mișcare, deși cu dereglări intermitente, oglinda fotopropulsoare instalată în acest mic incubator.

Băieții fac haz, își dau mîna în semn de împăcare, numai Simona îl trage după ea nerăbdătoare ca să-i arate puii.

– Privește-i! Uite-l și pe Porumbacu. Se plimbă printre ei ca un cal roib cu coama răvășită. Este așa de blînd și de frumos!

Călin îl vede și înaintează nerăbdător spre el, dar tocmai atunci, aparatul de radio care era așezat pe fereastra deschisă din biroul inginerului Vasile Panaitescu, anunță știrea: „Primul concurent din istoria păsărilor de la microferma echipajului tehnic din Vaduri se cheamă Porumbacu. Acest echipaj primește atît avizul inginerului Vasile Panaitescu cît și avizul marelui Juriu. Vom reveni cu amănunte în programul de la orele 17 și 15 minute, pînă atunci cîteva melodii la preferința membrilor acestui echipaj: Călin Tomșa, Florin Păstorel, Năsturel Pelin și Ghiocel Potcoavă".

Toți invitații inginerului Vasile Panaitescu sînt adunați în curtea fermei și bat admirativ din palme. Numai Călin înaintează spre Porumbacu. Pasărea îl recunoaște și vine spre el. Își deschide aripile mîngîindu-i obrajii și cîntă de cîteva ori: „Cu-cu-rigu!" de răsună întreaga luncă din Vaduri.

VICTORIA PIEPTAN-DOR

ROMAN FOILETON 75

geamurile de la casă. Pe urmă a venit ăla de la coletăria rapidă, s-a uitat la mine și a dat din cap: „Nu e ăsta". Civilul a insistat să se uite bine la mine. M-a mai cercetat o dată și a repetat din nou: „Nu e ăsta. Ăla nu avea părul zburlit și era mult mai mărunt". Căutau pe unul care nu știu ce făcuse în gară.

Guriță schimbă priviri cu Prințesa și se retraseră în umbra clădirii:

– Să știi că și tata, cînd s-a întors de la serviciu, mi-a spus că tot orașul e întors pe dos. Spunea că a fost o echipă imensă care a umplut orașul cu manifeste.

Guriță zîmbi:

– Spune, Prințesă, cînd ne mai ducem să întoarcem orașul pe dos?

– Nu știu. Trebuie să mi se spună.

– Și cine îți spune?

– Nu-l cunosc. Îmi trimite vorbă și asta e tot. Te rog însă să nu vorbești cu nimeni despre asta.

– Te mai îndoiești?

– Nu, Petru.

Guriță tresări:

– Să știi că îmi place cînd îmi spui pe nume.

– De ce?

– Pentru că îmi spui într-un fel cum nu îmi spune nimeni. Uneori pînă și mama îmi spune Guriță.

– Dar porecla ta nu e urîtă.

CELULA de partid s-a întrunit acasă la Nicoară, fochistul lui Bogdan. Implinea 44 de ani, avea un motiv plauzibil să aibă invitați, să-și serbeze ziua de naștere. Invitații adevărați au fost anunțați pentru 7, iar cei din celulă cu o oră mai devreme. Nu lipsea decît Balaban plecat în delegație la Simeria pentru niște material rulant și boghiuri defecte, expediate din „greșeală" Regionalei C.F.R. Varlam sosise ultimul, cu puțin timp după ce-și făcuse apariția și avocatul Vasiliu. Nevasta lui Nicoară, însărcinată cu paza, stătea în bucătărie cu ochii ațintiți pe scările cerdacului.

Casa lui Nicoară era izolată, se învecina cu un teren viran, aproape de Mureș și cînd rîul ieșea din matcă inunda fundul grădinii și uneori și pivnița.

Avocatul anunță eliberarea lui Bejan:

– Trebuia să-i dea drumul încă de ieri, ca urmare a acțiunii de la gară. Tipărirea manifestelor în lipsa lui a dus la căderea capului de acuzare. N-a fost eliberat pînă acum, spuneau cei de la Tribunal, din cauza unor formalități; dar eu cred mai degrabă că Dohotaru vrea și confirmarea Bucureștiului. Și mai am o rugăminte: pe mine să nu mă mai chemați la întruniri, eu n-am voie să mă expun. Astăzi am făcut o excepție pentru că e ziua fostului meu client. Își aprinse o țigară, apoi după primul fum își aduse aminte că mai avea ceva de comunicat: în zilele astea o să vină cineva de

ROMAN FOILETON 76

la București și va trebui să-i pregătești o casă.

– Cînd? întrebă Nicoară.

– V-am spus exact cum mi s-a comunicat și mie: în zilele astea.

– Cu toți priviră spre Varlam care stătea rezemat de spătarul scaunului și-și curăța unghiile cu o scobitoare: era eroul zilei, cu toții așteptau să relateze cum a organizat acțiunea de la gară.

– Tu nu iei cuvîntul?

– Credeam că aveți și probleme mai importante. Eu am făcut ce am putut. Dar să știți, la noi la Abator, nu vom reuși să organizăm o celulă. Sînt eu, Stoica și un simpatizant. Cu sezonieri n-are nici un rost să ne încurcăm.

– Nu despre asta așteptam să ne vorbești.

– Alte sarcini n-am avut.

– Și acțiunea de alaltăieri? Manifestele?

– Nu știu nimic despre manifeste. Am fost anunțat că o să mă caute cineva cu pernița. Nu am primit-o. M-a vizitat în lipsa mea doar fetița care a avut legătură cu Sitaru, dar nu mi-a lăsat vorbă. Nu știu de ce a fost.

Se făcu liniște. Nicoară turnă vin în pahare.

– N-ai împărțit tu manifestele la gară?

– Nu, răspunse senin Varlam. Am auzit că a fost ceva, dar eu am avut zi grea la Abator. A fost tăiere: am lucrat pînă după zece seara.

– Atunci cine? întrebă Ducaru, un cazangiu de la Depou. Era un om în vîrstă cu o jumătate de față arsă de aburi. Pe fața bolnavă nu-i creștea nici barba.

Tatăl Prințesei oftă din rărunchi. De ce nu i-a spus Andreea că nu s-a întîlnit cu Varlam?

În continuare comentară eliberarea lui Bejan și măsurile de rigoare legate de acest eveniment: Bejan urma un timp să fie ocolit, eliberat de toate sarcinile pe care le avea. Ducaru mai aminti că atragerea ucenicului de la sculările e pe „calea cea bună".

Nicoară, de încheiere, se întrebă cu voce tare cine o fi fost fata care l-a căutat pe Varlam, dar nu i-a răspuns nimeni. Avocatul socoti că, dacă tatăl fetei nu dă lămuriri, nu era cazul s-o desconspire el. Spuse într-o doară:

– Probabil e aceeași fată cu care avusese Bejan legătură în Gara Triaj. Cea căreia i-a predat multiplicatorul. O să ne spună el cine e.

– Și atunci cine a organizat difuzarea manifestelor? De unde au mobilizat atît de mulți oameni? Și cine sînt ei? întrebă Ducaru.

– Probabil au organizat-o cei de la Fabrica de vagoane, spuse Bogdan.

Era o probabilitate și nu mai insistă nimeni. Vasiliu se scuză și plecă primul. Îl urmă Ducaru, apoi tatăl Prințesei.

(Va urma)

ENCICLOPEDIE „CUTEZĂTORII”

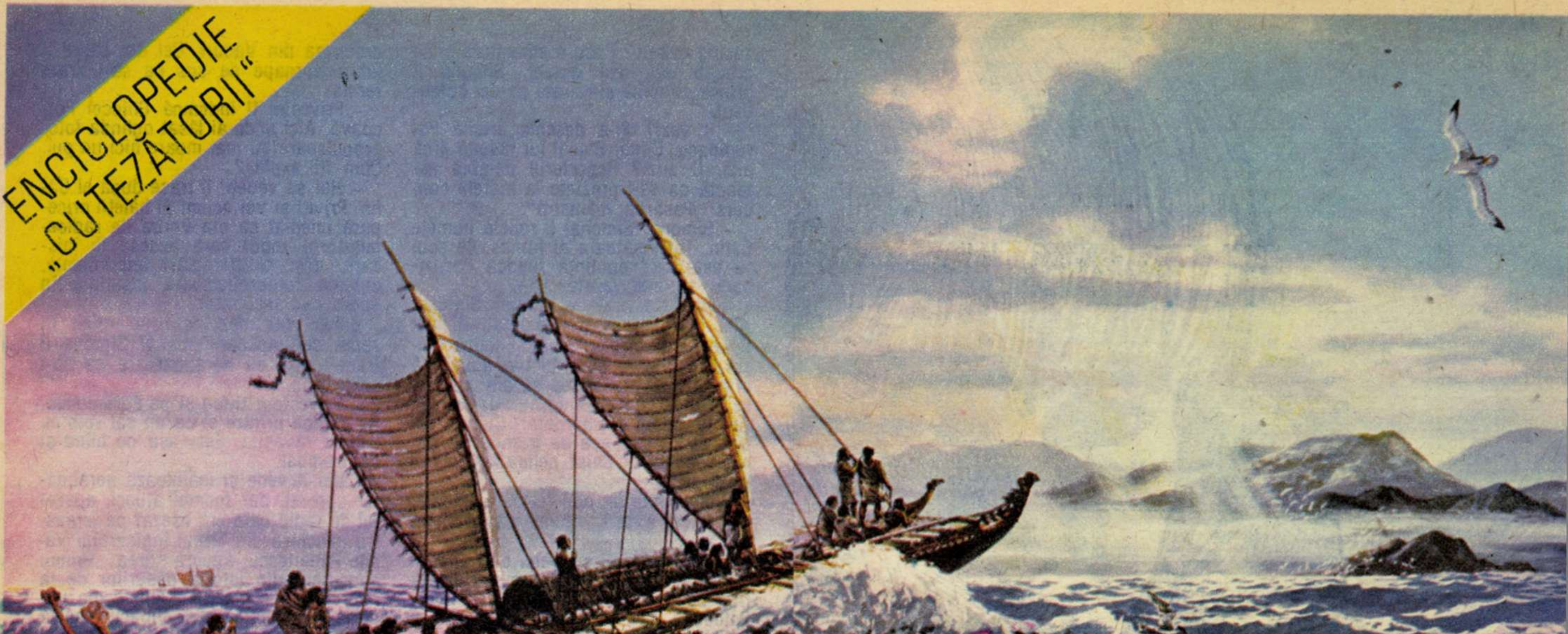

Pirogi cu pinze „coadă de rindunică”

„COPIII

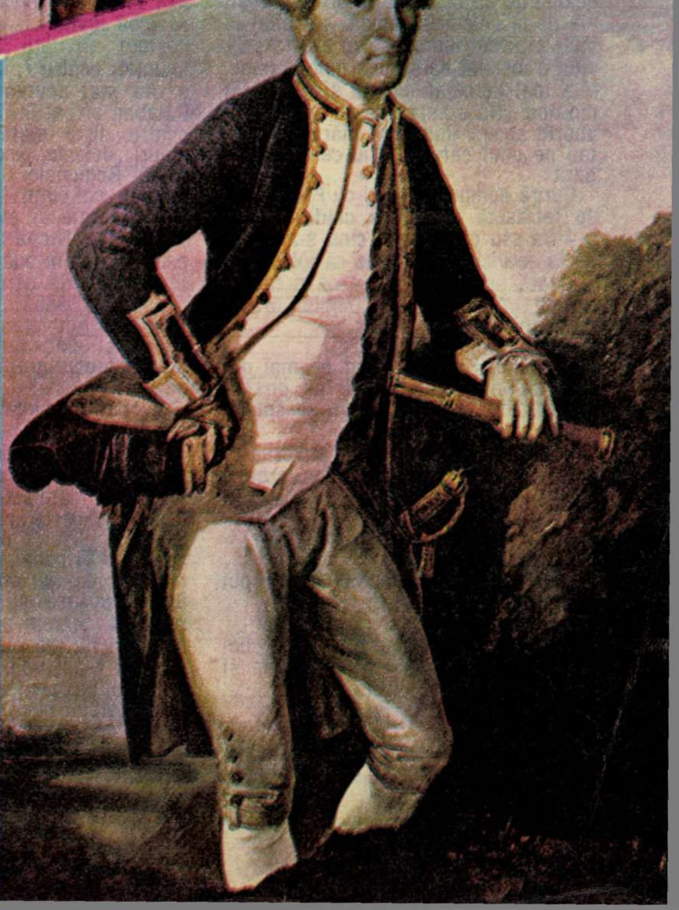

Căpitanul James Cook, unul dintre pasionaţii exploratori ai Oceaniei.

Copii polinezieni.

Pacificul, cea mai vastă întindere de ape a Terrei, este presărat cu puzderie de insule. Cele aflate în Mările Sudului, între cele două tropice, la nord-est de Australia, poartă numele de Oceania. Aria marină a Oceaniei cuprinde 70 de milioane kmp, circa 40% din suprafaţa totală a Pacificului, cam cît Africa şi Asia luate la un loc. Suprafaţa insulelor în cuprinsul acestei imensităţi de apă se ridică la numai 1,3 milioane kmp, adică 1,8 la sută.

Răspîndite în aparenţă fără nici o regulă, cele peste 10 000 de insule vulcanice şi atolice ale Oceaniei au, în ceea ce priveşte clima, fauna, flora şi

[illegible]

Tesla este unealta de care polinezienii nu se despart niciodată. Ea il insoţeşte de zeci de secole.

Dans tradiţional din arhipelagul Tonga.

PACIFICULUI"

economia, caractere identice sau asemănătoare.

Geografii au împărţit miile de insule ale Oceaniei în trei mari grupe: **Melanezia, Micronezia** şi **Polinezia.** Regiunii care se găseşte pe acelaşi soclu continental cu Australia şi se întinde la nord şi la est de coastele acesteia i-au spus Melanezia (de la greceştile melos = negru şi ninos = insulă). Oamenii care locuiesc în insulele Melaneziei se deosebesc de celelalte populaţii ale Oceaniei prin culoarea pielii care este aproape neagră şi a părului ondulat.

Roiurile celor aproape 1 500 de insule mici care formează arhipelagurile Mariane, Caroline, Marshal şi Gilbert, aflate la nord de Melanezia li s-a dat numele de Micronezia.

Celelalte insule, printre care cele zece insule ale Societăţii, Arhipelagul Toumotou, arhipelagurile Marchizelor, Gambier, Pitcairn, Hawaii, inclusiv Noua Zeelandă şi Insula Paştelui, formează Polinezia, numită astfel de la cuvîntul grecesc „pollus" care înseamnă numeros. Oamenii care le populează sînt voinici, cu frumoase trăsături ale feţei de culoare arămie deschisă şi părul negru, întins.

În pofida distanţelor ce despart insulele şi arhipelagurile, oamenii vorbesc aceeaşi limbă, cu mici diferenţe, şi au cam aceleaşi tradiţii şi obiceiuri. Depărtarea dintre insule, absenţa oricărui contact cu marile centre populate au făcut ca mult timp aceste „civilizaţii ale lagunei şi cocotierului" să nu cunoască metalul, olăria, roata şi scrisul.

Dar cum au ajuns oamenii în aceste „constelaţii" răzleţe şi pustii, pierdute în imensitatea albastră a Pacificului? Răspunsul a fost dat tîrziu, prin mijloace moderne de cercetare, mai ales cu ajutorul carbonului 14. Cercetările arată că mari valuri migratoare din sud-estul asiatic, care s-au succedat timp de treizeci sau patruzeci de secole în mai multe reprize, au plecat pe ambarcaţii fragile, conduse de oameni cu un curaj de neînfrînt şi, după diferite popasuri făcute în alte insule întîlnite în cale (Sumatra, Djava, Palau etc.), au descoperit insulele polineziene unde s-au statornicit şi pe care nu le-au mai părăsit.

În peregrinările lor oceanice ei au învăţat să-şi construiască ambarcaţii cu balansier sau catamarane lungi de cîte 30 de metri, cu o mare stabilitate. În plus, dobîndiseră cunoştinţe de astronomie şi de navigaţie care le permiteau să se avînte în mări necunoscute. Cunoşteau stelele şi identificau arhipelagurile cu ajutorul constelaţiilor, cărora le dăduseră nume şi erau obişnuiţi cu vînturile care răscoleau apele.

Pornind în expediţii, aceştia luau cu ei nu numai alimente şi unelte de pescuit, ci şi animale şi plante de primă necesitate – găini, porci, cîini, seminţe de cocotier, rizomi de taro, igname, bananieri, arbori de pîine... Cu aproape 200 de ani înaintea erei noastre ei au atins insulele numite mai tîrziu Tonga, Insulele Cook şi Insulele Societăţii. De acum începe stabilizarea locuitorilor în insulele polineziene, proces care se realizează în mai multe etape. Datorită unităţii etnice a acestor popoare migratoare, limba vorbită aproape în întreg Pacificul, de la Insulele Hawaii pînă în Noua Zeelandă, şi Insula Paştelui a fost, pînă la sosirea europenilor, aceeaşi – limba maori, cu variante locale. Odată aşezaţi, strămoşii polinezienilor de astăzi au început să cultive pămîntul, să adapteze, la noile condiţii, plantele şi animalele aduse cu ei.

Astăzi o vegetaţie abundentă se dezvoltă în cea mai mare parte a Polineziei. Atît pandanusului cu fructe roşii şi comestibile cît şi coctierului iubitor de soare le prieşte solul coraligen. Nuca cocotierului le furnizează locuitorilor copra, o materie primă preţioasă folosită în industriile alimentară şi chimică. Atunci cînd nuca de cocos este coaptă, lichidul dinăuntrul ei e dulce şi răcoritor. Miezul nucii uscate arde ca şi fitilul unei lămpi. Timp de secole, polinezienii n-au folosit în timpul nopţii altă lumină decît această „lampă". Coaja nucii de cocos serveşte drept răzătoare pentru curăţatul peştilor de solzi, trunchiul se foloseşte la construcţii, iar din fibre se ţese **tapa,** o pînză foarte trainică pe care băştinaşii obişnuiesc să o picteze. Foarte răspîndiţi sînt în insulele polineziene arborii de cacao, arborii de pîine, batatul şi taro. În Tahiti, de pildă, nucile de cocos se culeg de patru-cinci ori pe an. Polinezianul fie că trăieşte în Tahiti, Moreea, Bora-Bora sau în oricare altă insulă, se naşte pescar şi devine vîslaş neîntrecut. El ştie să pescuiască atît ziua cît şi noaptea la lumina torţei şi aduce la ţărm nu numai peşti, ci şi uriaşe broaşte ţestoase apreciate pentru carnea lor, pe care le vînează cu harponul sau luîndu-se la trîntă cu ele în apă. La pescuit pot fi văzute adesea şi fetele. Odată cu venirea europenilor, vechile tradiţii şi obiceiuri polineziene au început să pălească. Totuşi şi astăzi familia îşi duce existenţa într-un fel de colibe construite din pari, bîrne, grinzi şi fibre de cocotier, acoperite cu frunze de palmier. Scoicile moluştelor **kauri,** frumos colorate, înfrumuseţează locuinţele. Alimentele nu se fierb niciodată. Bananele, fructele arborelui de pîine sau peştele sînt aşezate pe frunze într-un cuptor cu pietre încinse. Polinezienii nu au înclinaţii pentru desen, literatură sau pictură, în schimb excelează în muzică şi dans, instrumentul muzical cel mai cunoscut fiind ukulele.

Vegetaţia foarte diversă, rîurile scurte, dar tumultuoase, oferă peisajului din insulele polineziene un farmec deosebit. Alături de frumuseţea acestor insule există o frumuseţe şi mai atrăgătoare, aceea a adîncurilor marine. De aceea, locuitorii sînt şi excelenţi scufundători. Înarmaţi cu „puşca tahitiană", un fel de arbaletă europeană perfecţionată, ei vînează cele mai diferite specii de peşti care trăiesc la adîncime. O notă aparte în decorul subacvatic o oferă peştii exotici şi coloniile de corali, colorate în nuanţe dintre cele mai diferite – de la galben şi castaniu pînă la violet.

Cea mai mare parte a arhipelagurilor Oceaniei a fost descoperită de europeni începînd de prin secolele al XVI-lea şi al XVII-lea. Insulele Societăţii au fost zărite pentru prima oară de navigatorul spaniol Queiroz, dar primul care a debarcat în Tahiti – una dintre cele zece insule ale arhipelagului – a fost Wellis, în 1767. La puţin timp după el, navigatorul francez Bougainville, trecînd pe acolo, a denumit-o „Noua Kythera", în amintirea insulei Kythera, care în legendele greceşti era leagănul Afroditei. După părerea lui Bougainville, frumuseţea insulei Tahiti nu este întrecută de nici o insulă din Pacific. Exploratorul englez Cook a vizitat-o în toate cele trei călătorii ale sale în anii 1769, 1773 şi 1778 şi a strîns numeroase date despre obiceiurile tahitienilor.

Datorită veseliei şi entuziasmului de care sînt cuprinşi foarte uşor, aceşti oameni au fost numiţi „Copiii Pacificului".

Insula Tahiti este dominată de două masive muntoase ale căror vîrfuri de bazalt sînt acoperite de zăpezi ce dau naştere la cursuri de apă cu caracter torenţial. În drumul lor, apele formează lacuri de cristal şi numeroase cascade ce cad de la sute de metri înălţime pe un pat de stînci vulcanice. Apele se transformă apoi în rîuri şerpuitoare care curg printre păduri de palmieri, cocotieri, tamarini, pini şi merişori. În lunci şi pe dealuri cresc păduri de lămîi şi portocali, bananieri, arbori de pîine, plantaţii de cafea şi bumbac. Valurile nu lovesc ţărmurile deoarece sînt oprite de brîul de corali ce înconjură aproape toate insulele. Plajele sînt acoperite de nisip alb sau negru.

Prin portul capitalei arhipelagului, care este Papéete, pleacă în lume sidef, vanilie, perle şi copra. La circa 12 km de Papéete se află locul unde şi-a petrecut ultima parte a vieţii pictorul francez Gauguin care a imortalizat pe pînzele sale frumuseţea peisajului tahitian şi a locuitorilor.

Dacă pe la începutul secolului, insulele polineziene erau ferite de efectele civilizaţiei moderne, astăzi aceasta a afectat mult psihologia insularilor. Avioanele ce aterizează pe aeroportul, construit în apropiere de oraşul Papéete inundă aşezările din insule cu turişti gălăgioşi. Vechile costume ale băştinaşilor sînt înlocuite tot mai mult cu îmbrăcămintea „lumii civilizate", iar tradiţiile frumoase părăsite şi ele. Locurile pe care odinioară au trăit pictorul Gauguin, scriitorul Melville, autorul lui „Moby Dick", sau exploratorul Alain Gerbault au devenit surse de profit. Chiar dacă trăiesc risipiţi în marele ocean, „Copiii Pacificului" simt tot mai mult efectele agitaţiei lumii contemporane.

Cutezătorii

Redactor şef: MIHAI NEGULESCU. Secretar responsabil de redacţie: OVIDIU ZOTTA
Responsabil de număr: MARGA MICU. Prezentarea artistică: POMPILIU DUMITRESCU; Prezentarea tehnică: ION MIHĂESCU.

REDACŢIA: Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura „Scînteia". TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departament export-import presă P.O.B. 136—137. Telex 11226 Bucureşti

Index 41633 12 pagini, 1,50 lei

OŞTENII LUI MIHAI VITEAZUL

Maria se întoarce în cetatea Vidinului şi-l înfruntă cu îndrăzneală pe Iusuf. În acest timp, oştenii stolnicului Stroe Buzescu atacă poarta cetăţii. Pătrunzînd în curtea cea mare, stolnicul Stroe Buzescu îi spune lui Iusuf că n-a venit să prade, ci doar să-i scape din temniţă pe Dan şi pe Gruia. Lovindu-se de împotrivirea lui Iusuf, stolnicul Stroe Buzescu cere să-l vadă pe mai-marele cetăţii. Apare paşa cetăţii Vidin şi întreabă cine-s cei ce tulbură liniştea. Sînt oştenii ghiaurului Mihai, spune Iusuf, în frunte cu stolnicul Stroe Buzescu... „Şi doresc, mărite Paşă, spune stolnicul, să laşi slobozi pe oştenii voievodului Mihai. Pe Dan şi Gruia..." „Cutezi să-mi ceri asta?" Stolnicul Buzescu răspunde cu înţelepciune: „Cutez, pentru că vrem să fie pace între noi."

SCENARIUL: DUMITRU ALMAŞ DESENE: VALENTIN TĂNASE ŞI RADU VINTILESCU

16

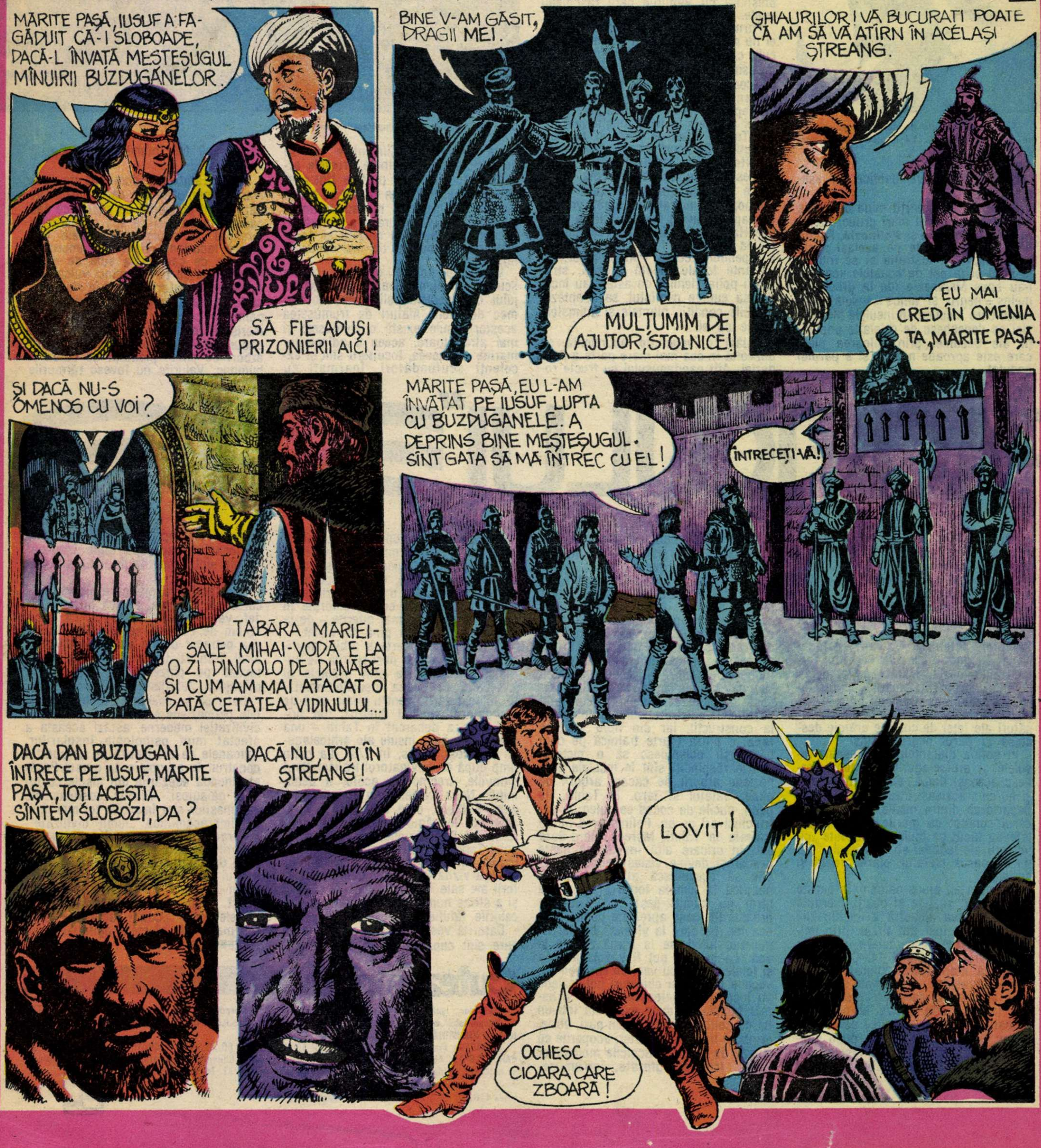
MĂRITE PAŞĂ, IUSUF A FĂGĂDUIT CĂ-I SLOBOADE, DACĂ-L ÎNVAŢĂ MEŞTEŞUGUL MÎNUIRII BUZDUGANELOR.
SĂ FIE ADUŞI PRIZONIERII AICI!
BINE V-AM GĂSIT, DRAGII MEI.
MULŢUMIM DE AJUTOR, STOLNICE!
GHIAURILOR! VĂ BUCURAŢI POATE CĂ AM SĂ VĂ ATÎRN ÎN ACELAŞI ŞTREANG.
EU MAI CRED ÎN OMENIA TA, MĂRITE PAŞĂ.
ŞI DACĂ NU-S OMENOS CU VOI?
TABĂRA MĂRIEI-SALE MIHAI-VODĂ E LA O ZI DINCOLO DE DUNĂRE. ŞI CUM AM MAI ATACAT O DATĂ CETATEA VIDINULUI...
MĂRITE PAŞĂ, EU L-AM ÎNVĂŢAT PE IUSUF LUPTA CU BUZDUGANELE. A DEPRINS BINE MEŞTEŞUGUL. SÎNT GATA SĂ MĂ ÎNTREC CU EL!
ÎNTRECEŢI-VĂ!
DACĂ DAN BUZDUGAN ÎL ÎNTRECE PE IUSUF, MĂRITE PAŞĂ, TOŢI ACEŞTIA SÎNTEM SLOBOZI, DA?
DACĂ NU, TOŢI ÎN ŞTREANG!
OCHESC CIOARA CARE ZBOARĂ!
LOVIT!

(Va urma)

JOI, 7 IULIE,
ANUL XVII (NR. 822)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

27
1983

Cîntecul Forumului 1983

ÎN ȚARA PĂCII SPRE COMUNISM ÎNAINTĂM

Versuri:
MIHAI NEGULESCU
Muzica:
AUREL GIROVEANU

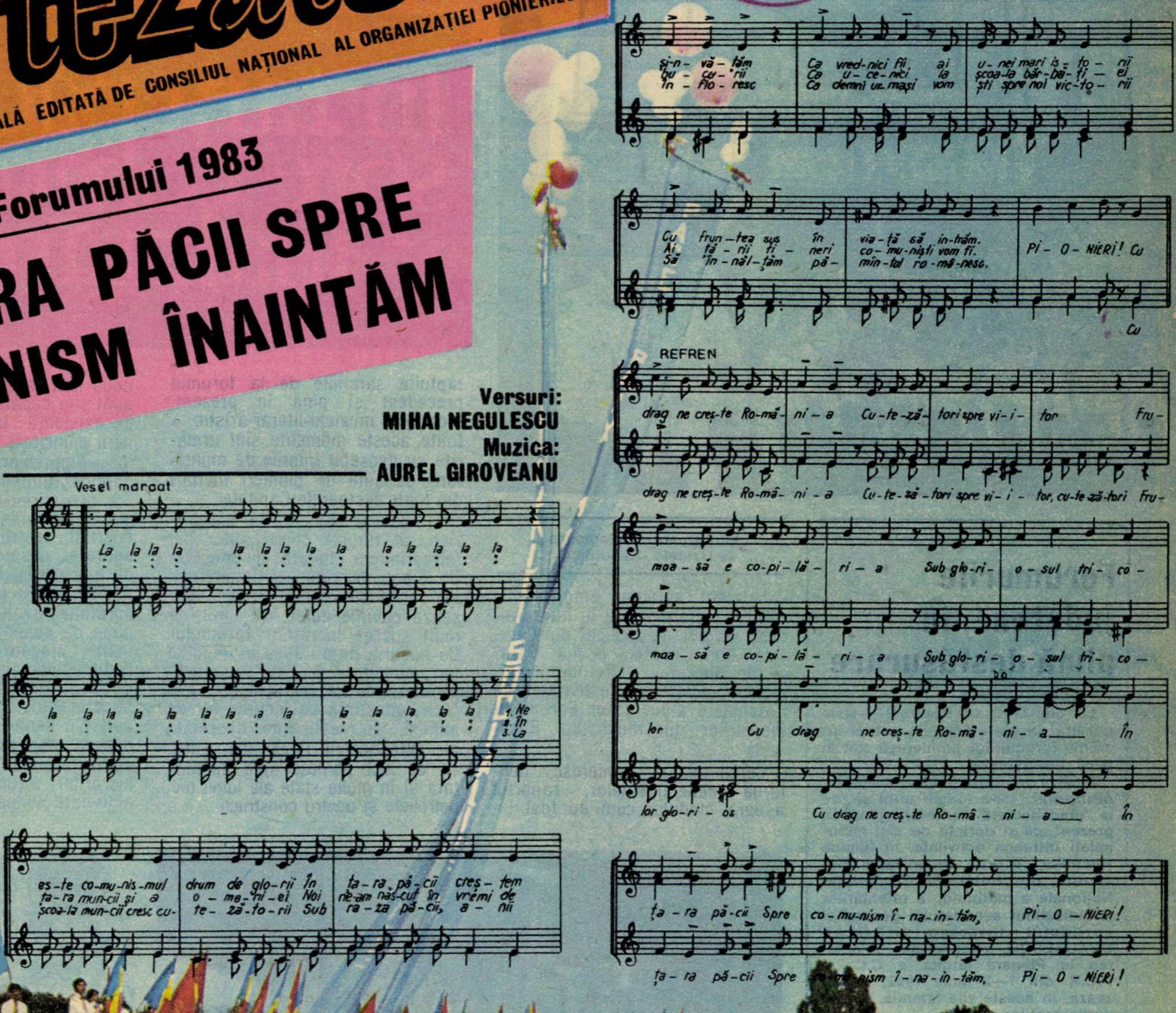
Vesel marcat
La la la la la la la la la la la la la la la
la la la la la la la a la la la la la la
1. Ne 2. În 3. La
es-te co-mu-nis-mul drum de glo-rii În ța-ra pă-cii creș-tem
ța-ra mun-cii și a o-me-ni-ei Noi ne-am năs-cut în vremi de
școa-la mun-cii cresc cu- te-ză-to-rii Sub ra-za pă-cii, a-nii
și-n-vă-țăm Ca vred-nici fii, ai u-nei mari is-to-rii
bu-cu-rii Ca u-ce-nici la școa-la băr-bă-ți-ei
în-flo-resc Ca demni ur-mași vom ști spre noi vic-to-rii
Cu frun-tea sus în via-ță să in-trăm.
Ai ță-rii ti-neri co-mu-niști vom fi.
Să-'n-năl-țăm pă-mîn-tul ro-mâ-nesc.
PI-O-NIERI! Cu
Cu
REFREN
drag ne creș-te Ro-mâ-ni-a Cu-te-ză-tori spre vi-i-tor Fru-
drag ne creș-te Ro-mâ-ni-a Cu-te-ză-tori spre vi-i-tor, cu-te-ză-tori Fru-
moa-să e co-pi-lă-ri-a Sub glo-ri-o-sul tri-co-
moa-să e co-pi-lă-ri-a Sub glo-ri-o-sul tri-co-
lor Cu drag ne creș-te Ro-mâ-ni-a În
lor glo-ri-os Cu drag ne creș-te Ro-mâ-ni-a În
ța-ra pă-cii Spre co-mu-nism î-na-in-tăm, PI-O-NIERI!
ța-ra pă-cii Spre co-mu-nism î-na-in-tăm, PI-O-NIERI!

FORUM 1983

În țara păcii spre comunism înaintăm

FORUMUL PIONIERILOR
DIN MUNICIPIUL BUCUREȘTI

Forumurile județene, în plină desfășurare

La ora cind se tipărește revista noastră, în toate județele patriei lucrările forumurilor pionierești sînt în plină desfășurare.

Analiza și dezbaterea activităților desfășurate de-a lungul unui an, de la precedentele forumuri pînă în prezent, ca și dorința de a-și îmbunătăți întreaga activitate, în lumina sarcinilor ce revin Organizației Pionierilor din hotăririle Conferinței Naționale a partidului, a orientărilor și indicațiilor secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, reieșite din cuvintarea la Plenara lărgită a C.C. al P.C.R. din 1—2 iunie 1982, polarizează, în aceste zile, atenția tuturor participanților.

Mesageri ai sentimentelor voastre de dragoste și recunoștință față de patrie și partid, față de tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit prieten și îndrumător al tinerei generații, al dorinței de pace pe întreaga planetă, ca și al frumoaselor voastre fapte de muncă și învățătură, colegii voștri — pionierii delegați — vă reprezintă cu cinste, făcind cunoscute la aceste tribune ale democrației și autoconducerii pionierești roadele spiritului de inițiativă, ale experienței din unitățile fiecărui județ.

În fiecare forum, pionierii — delegați raportează frumoasele rezultate înscrise de cei pe care îi reprezintă, sub cele patru generice ale amplei acțiuni de educație patriotică, revoluționară „TOT ÎNAINTE" și în cadrul acțiunii „PATRIE ROMÂNĂ — ȚARĂ DE EROI".

Sărbătoare pionierească la Uzinele „Republica"

Moment solemn, emoționant: muncitorii laminoriști ai Întreprinderii de țevi „Republica" din Capitală sînt, pentru prima oară, gazde ale unui astfel de eveniment pionieresc - festivitatea de deschidere a lucrărilor Forumului pionierilor din municipiul București.

Ceremonialul pionieresc, defilarea detașamentelor, raportul asupra modului cum au fost înfăptuite sarcinile de la forumul precedent și pînă în prezent, montajul muzical-literar-aristic - toate aceste momente sînt urmărite cu deosebit interes de muncitori, de sute de pionieri invitați din toate sectoarele Capitalei.

În numele muncitorilor laminoriști, al tuturor comuniștilor din întreprindere, tovarășul Constantin Giogu, secretar al Comitetului de partid din întreprindere, adresează cuvinte calde, de salut, de mult succes lucrărilor forumului. Cu bucuria de a-i avea în mijlocul lor, muncitorii își invită oaspeții în cîteva dintre secții, pentru a le face cunoștință cu locurile lor de muncă, cu realizările deosebite ale întreprinderii. Copiii află, astfel, că de aici pornesc spre întreaga țară și în multe state ale lumii țevi petroliere și pentru construcții, că o nouă fabrică de țevi din oțel înalt aliat și-a căpătat în numai 6-7 ani de existență un bun renume. Tinerii muncitori le vorbesc pionierilor - impresionați de utilajele gigantice, automate, întîlnite - despre pregătirea lor temeinică, încă din timpul școlii, de la Liceul industrial, pentru a mînui astfel de aparate, despre preocuparea lor de a fi mereu în pas cu cele mai noi tehnici și tehnologii. Dovezile spiritului revoluționar, ale muncii pline de abnegație și dăruire, ale înaltei pregătiri profesionale a comuniștilor și uteciștilor întîlnite de copii în marea întreprindere bucureșteană vor fi un îndemn puternic pentru ca și ei să dovedească responsabilitate, exigență, spirit de inițiativă în desfășurarea lucrărilor forumului, în întreaga activitate viitoare.

Sub soarele copilăriei fericite

Tabăra de la Nucet, așezată în decorul pitoresc al Munților Apuseni, e gazda celor 151 de delegați și invitați la forumul pionierilor din județul **Bihor.** Cei ce-și petrec vacanțele aici au

„La defilare" — desen de **Marga Petcu**, clasa a VII-a, Şcoala generală nr.-197, Bucureşti.

prilejul să cunoască noul oraş Petru Groza, oraşul Vaşcău care în aceşti ani şi-a schimbat aproape în întregime înfăţişarea, întreprinderi industriale noi şi sate înfloritoare.

Dealtfel, în ultimii 18 ani, Bihorul, toate celelalte judeţe ale ţării au cunoscut o dezvoltare fără precedent în toate domeniile. Participanţii la forum au fost deosebit de bucuroşi atunci cînd tovarăşul Petru Demeter, secretar al Comitetului judeţean Bihor al P.C.R., le-a vorbit amănunţit despre realizările oamenilor muncii de pe meleagurile bihorene şi despre dezvoltarea viitoare a judeţului.

Zilele petrecute la forum le-au prilejuit pionierilor participanţi cunoaşterea îndeaproape a acelor oameni care prin munca lor harnică scot la lumină bogăţiile adîncurilor. Întîlnirea cu minerii din **Băiţa,** ca şi dialogurile cu geologul **Ţig Petru** şi inginerul **Sorin Tamaş** au fost primite cu interes de participanţi. Celor învăţate din vizite şi întîlniri li se adaugă rodnicele dezbateri şi schimburi de experienţă. De la pionierii delegaţi din **Salonta,** ca şi de la cei din **Vîlşoara** şi **Husasău de Tinca,** participanţii au aflat lucruri deosebit de interesante cu privire la modul în care pionierii din aceste localităţi şi-au îndeplinit principala îndatorire pionierească – învăţătura. Fiecare trimestru a fost încheiat numai cu rezultate foarte bune. Dintre succesele evidenţiate de delegaţi la tribuna forumului le amintim pe acelea obţinute de crescatorii de animale mici de la „Casa de copii şcolari" nr. 1. **Beiuş**, Şcoala generală nr. 12 **Oradea,** şcolile generale din **Marghita, Borş, Avram Iancu** şi **Vîrciorog.**

Din dorinţa de a face din sericicultură o preocupare cu rezultate foarte bune, printr-o frumoasă iniţiativă preluată de foarte multe şcoli, astăzi pionierii judeţului Bihor se mîndresc cu 200 000 de duzi plantaţi în ultimii doi ani. Printre unităţile evidenţiate de copii la forum se numără cele din **Aleşd, Sălacea, Ciutelec, Bogei, Budusläu, Căbeşti, Remetea şi Beiuş.**

Silitori la învăţătură, harnici şi cu dragoste de muncă, pionierii bihoreni se dovedesc şi talentaţi artişti. La etapa republicană a Festivalului naţional „Cîntarea României", ei au cucerit 10 locuri I, 10 locuri II, 9 locuri III şi 4 menţiuni.

Dezbaterile, vizitele şi întîlnirile s-au împletit şi cu activităţile de muncă patriotică. Participanţii şi-au dovedit hărnicia la strînsul plantelor medicinale şi al furajelor. Împreună cu noii lor prieteni – pionierii şcolii din Nucet – au lucrat şi la înfrumuseţarea comunei.

Pionierii delegaţi la forum au devenit, într-una din zile, şi gazde ospitaliere ale pionierilor participanţi la forumul din judeţul Alba. Împreună au făcut o frumoasă drumeţie pe cărările umbroase ale munţilor, pînă la Peştera Urşilor, pe care au vizitat-o cu interes.

Profundele sentimente de dragoste şi recunoştinţă faţă de patrie şi partid, faţă de tovarăşul ***Nicolae Ceauşescu,*** *hotărîrea fermă a pionierilor de a munci şi învăţa, de a se pregăti exemplar pentru muncă şi viaţă îşi găsesc cea mai înaltă expresie în telegramele pe care participanţii la fiecare forum judeţean le adresează tovarăşului* ***Nicolae Ceauşescu,*** *conducătorul iubit al partidului şi statului nostru.*

Arieşeni — Alba: pionierii stabilesc traiectoria viitoarei lor activităţi

Fiecare zi petrecută în tabăra forumului de la Arieşeni, de către cei 155 de reprezentanţi ai pionierilor din judeţul Alba, a fost deosebit de bogată. Analiza şi dezbaterea activităţii desfăşurate de consiliile şi comandamentele pionereşti din judeţ au reliefat permanenta dorinţă de autodepăşire, hotărîrea de a face totul pentru a ridica întreaga activitate pionierească pe noi trepte ale calităţii. Lucrările au evidenţiat, de asemenea, dorinţa pionierilor din judeţul Alba de a învăţa, a munci şi a se pregăti cît mai temeinic prin muncă, pentru muncă, în spirit revoluţionar, pentru a deveni cetăţeni de nădejde ai patriei.

Întîlnirile cu activişti de partid, cu muncitori fruntaşi le-au prilejuit cunoaşterea realizărilor judeţului şi perspectivele de dezvoltare economico-socială a acestuia în cincinalul 1981–1985.

Sub genericul „Munţii Apuseni în anii de lumină", participanţii la forum au avut o plăcută întîlnire cu tineri muncitori fruntaşi de la Întreprinderea de confecţii şi Combinatul de prelucrare a lemnului din Cîmpeni.

O deosebit de frumoasă lecţie de istorie au trăit pionierii în ziua de 4 iulie, cînd, în mijlocul lor, a sosit arheologul **Vasile Moga,** de la **Muzeul Unirii din Alba-Iulia.** Ea a urmat unei valoroase dezbateri, realizată cu cîteva zile în urmă împreună cu membrii comandamentului unităţii de pionieri a şcolii din Arieşeni, în cadrul căreia au purtat vii discuţii despre cultivarea dragostei faţă de patrie, partid şi popor.

La fiecare activitate, pionierii-reporteri îşi notează febril în carnetele lor date, nume de copii. Se iau interviuri, se fac fotografii. Semaforul forumului, ca şi gazeta Forumpres redau, în articolele publicate, atmosfera de lucru şi veselia care domnesc în tabără.

La închiderea ediţiei

Din **Satu-Mare sîntem înştiinţaţi că cei 103 pionieri delegaţi, împreună cu 8 invitaţi, au sosit, în ziua de 28 iunie, la Livada,** în tabăra forumului lor judeţean. În urmă cu zece ani, Livada a fost gazda Forumului Naţional.

Participarea la dezbaterile „Să ne realizăm sarcinile în lumina documentelor Conferinţei Naţionale a partidului, a orientărilor şi indicaţiilor secretarului general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, la Plenara lărgită a C.C. al P.C.R. din 1–2 iunie 1982" şi „Activitatea de pregătire politico-ideologică, educarea materialist-ştiinţifică şi moral-cetăţenească în rîndurile pionierilor" a dovedit că pionierii s-au pregătit cu deosebit interes.

Olimpiada forumului, în cadrul căreia s-au desfăşurat întreceri de handbal, volei, tenis de masă şi şah, învăţarea de cîntece, recoltatul plantelor medicinale, ca şi excursiile au atras, deopotrivă, pe toţi cei prezenţi la Livada. Pornind spre Negreşti-Oaş cu scopul de a vizita atelierul de ceramică de la Vama şi Muzeul de etnografie al Ţării Oaşului, pionierii au făcut o foarte plăcută călătorie cu trenuleţul.

Ziua de 31 iunie a fost dedicată cunoaşterii trecutului istoric al patriei. Cu acest prilej, pionierii au făcut o frumoasă excursie la cuptoarele dacice de la Medieşul Aurit, pe care le-au vizitat împreună cu un muzeograf.

CONSTELAȚIA „VACANȚA" CONSTELAȚIA „VACANȚA"

Vacanța mare și-a deschis larg porțile. În tabere, foarte multe tabere așezate în cele mai pitorești locuri, pe catargele cărora strălucește în soare drapelul tricolor al patriei; în miile de echipaje ale Expedițiilor „Cutezătorii", care asaltează cărările munților sau drumurile de ape ale Deltei Dunării; la cluburile de vacanță care nu lipsesc din nici o localitate – pe scurt, pretutindeni, pionierii și-au început activitățile. Subredacțiile pionierești, toți pionierii-reporteri sînt la posturi. Dovadă: primele vești din această harnică și veselă „Constelație a vacanței" au și început să sosească la redacție.

Echipajele „Oituz" și „Mărășești", gata de start!

Membrii cunoscutului cerc de desen „Ion Diaconescu", de la Școala generală nr. 5, **Onești**, sînt în febra ultimelor pregătiri de plecare în expediția proiectată încă de la începutul anului. Pe traseul ales, 24 de pionieri, constituiți în echipajele „Mărășești" și „Oituz", vor merge pe urmele ostașilor români care au luptat și s-au jertfit pentru apărarea pămîntului strămoșesc, în primul război mondial.

Căpitanii echipajelor – **Luiza Mureșan** și **Daniel Covrig,** apreciați pentru spiritul lor organizatoric, pot spune că expediția este gata de start pînă la cele mai mici amănunte. Cele șapte corturi, sacii de dormit, rucsacurile, echipamentul fiecăruia dintre participanți, blocurile de desen și vopselele au fost pregătite.

Pe tot parcursul traseului, care va trece pe la **Valea Uzului, Poiana Sărată, Măgura Cașinului, Soveja, Mărăști, Mărășești și Tg. Ocna, se vor face cercetări asupra luptelor desfășurate pe aceste meleaguri în urmă cu 65 de ani, se va stringe material documentar și se vor realiza lucrări de artă plastică.**

În semn de omagiu adus memoriei eroilor căzuți în luptele de pe acest traseu, pionierii din Onești au pregătit două urne în care vor stringe pămînt de pe fostele cîmpuri de bătălie, pe care le vor depune, apoi la monumentele de la Tg. Ocna și Mărăști.

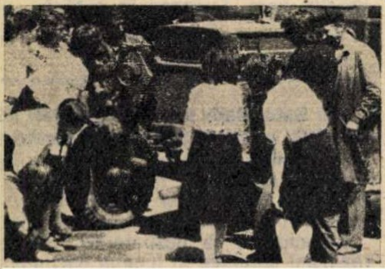

Și fiindcă pe un asemenea traseu atît datele ce vor fi culese cît și impresiile vor fi deosebit de bogate, expediționarii au hotărît ca ele să fie consemnate în jurnalele de bord de trei cronicari: Daniela Uță, Florin Șoucaliuc și Bogdan Știrbei.

Așadar, semnalul de plecare pe care-l vor da cei doi profesori conducători ai echipajelor – tovarășii Gheorghe Mocanu și Victor Ciochină – este așteptat cu nerăbdare. Pentru pregătirea condiției fizice, cei douăzeci și patru de cutezători au și realizat o drumeție de antrenament cu o durată de zece ore pînă la Măgura Cașinului, o vizită la Oituz și o întîlnire cu veteranul de război Nicolae Șandru, din Poiana Sărată.

La telefon, Tabăra „Tot înainte" de la Romanu:

„Pregătită sărbătorește, tabăra noastră de la Romanu, județul **Brăila,** și-a primit oaspeții în dimineața zilei de 29 iunie. Sîntem aici 150 de pionieri, membri ai echipajelor cîștigătoare la faza pe localitate a acțiunii „Tot înainte". În acordurile „Tricolorului", drapelul patriei a fost înălțat în vîrful catargului. Sub faldurile lui, la Romanu, desfășurăm bogate activități politico-educative, cultural-artistice și sportiv-turistice.

În iureșul întrecerilor sportive, al concursurilor de creație, al excursiilor în pădurea apropiată, unde a fost proiectat și un palpitant concurs de orientare turistică, ne-am împrietenit chiar din primele zile de tabără. Am aflat multe lucruri interesante vizitînd Complexul avicol Romanu, distins cu Ordinul Muncii clasa I, în anul 1982, și S.M.A.-Romanu, unde am cunoscut muncitori cu înaltă calificare, oameni minunați care prin munca lor contribuie la înflorirea județului.

Am fost deosebit de bucuroși să ajutăm la recoltatul legumelor de pe terenurile Fermei legumicole Vădeni.

Muncii, jocului și drumeției, li se alătură o activitate apreciată de toți membrii echipajelor: în cadrul atelierelor de artă plastică, electrotehnică, modelism etc., ne străduim care mai de care să arătăm ceea ce știm. Care dintre lucrări vor fi cele mai reușite? Vom afla la încheierea taberei, cînd fruntașii vor fi evidențiați în fața careului pionieresc!"

De pe itinerarele vacanței pionierilor clujeni

Cele șapte tabere județene aflate în cele mai pitorești locuri din județul Cluj și-au primit oaspeții. Odată cu primele zile de vacanță, taberele de la Lechia, Băișoara, Beliș, Traniș, Ciucea, Negreni și Rișca au devenit mici „planete ale copilăriei fericite". Acestora li se adaugă satele de vacanță cu zeci de căsuțe viu colorate, împrejmuite de florile plantate de copii în timpul primăverii. Două sute de pionieri din Cîmpia Turzii au și sosit la Iara, unde își petrec zile frumoase în satul de vacanță „Voioșia".

Pe ei, ca și pe cei ce se află în satele de vacanță de la **Valea Ierii,** sau la **Blăjoaia,** și chiar pe cei care au plecat în județul vecin – Bihor – la satul de vacanță „1 Mai", îi putem întîlni în aceste zile drumețind, dar și făcînd popasuri pe pajiștile pline de flori ale farmaciilor naturii, la strînsul plantelor medicinale.

Mulți dintre pasionații expediționari ai județului Cluj se află de-acum în drum spre Retezat și Făgăraș sau pe cărările Apusenilor. Cele 78 de echipaje de încercați cutezători, care în această vară se vor afla în expediții, se vor întoarce acasă nu numai cu jurnale bogate, în care sînt consemnate rodnicele cercetări, ci și cu amintirea unor frumoase zile petrecute în mijlocul naturii.

În taberele de la **Gilău** și **Islaz** îi putem întîlni pe pasionații de arheologie. Sub îndrumarea unor cadre specializate de la Muzeul județean de istorie, ei fac cercetări pe șantierele arheologice din vecinătate. Sute de copii, aflați în taberele de muncă patriotică, dau în aceste zile un prețios ajutor la întreținerea plantațiilor de puieți, la recoltatul fînului, în legumicultură și la strînsul plantelor medicinale. Dacă vom poposi la **Panticeu Florești** sau **Cămărași,** vom putea asista la rodnice schimburi de experiență ale pionierilor crescători de iepuri, ale apicultorilor și sericicultorilor. Iată deci că și pentru clujeni vara este un anotimp generos, cu bogate activități instructive ce se împletesc cu voioșia, cîntecul și jocul.

E. ROȘCA

Semnal

Dragi pionieri,

Pentru concursul pe bază de buletine „Patrie română – țară de eroi", veți trimite formularele, după completare, pe adresa Casei pionierilor și șoimilor patriei din reședința județului vostru, pînă la data de *1 octombrie* a.c. După selectarea răspunsurilor pe plan județean, acestea vor fi trimise, pînă la 15 octombrie a.c., la Casa Centrală a pionierilor și șoimilor patriei din București, Calea Șerban Vodă nr. 22, Sector 4, Cod 70518.

Atribuirea premiilor și mențiunilor cu care este dotat concursul se va face prin tragere la sorți, care va avea loc în ziua de 31 octombrie, la *Casa Centrală a pionierilor și șoimilor patriei.*

DRAGI CITITORI,

RUBRICA NOASTRĂ **CONSTELAȚIA „VACANȚA"** AȘTEAPTĂ NOI ȘI NOI VEȘTI DE LA VOI. PENTRU A LE PUBLICA, ÎN MOD OPERATIV, VĂ RUGĂM SĂ NE SCRIEȚI **DIN CHIAR TIMPUL DESFĂȘURĂRII DIFERITELOR ACȚIUNI LA CARE PARTICIPAȚI!** NU UITAȚI SĂ NOTAȚI PE PLIC, ALĂTURI DE ADRESA REDACȚIEI: **„URGENT — PENTRU CONSTELAȚIA VACANȚEI".**

CONSTELAȚIA „VACANȚA" CONSTELAȚIA „VACANȚA"

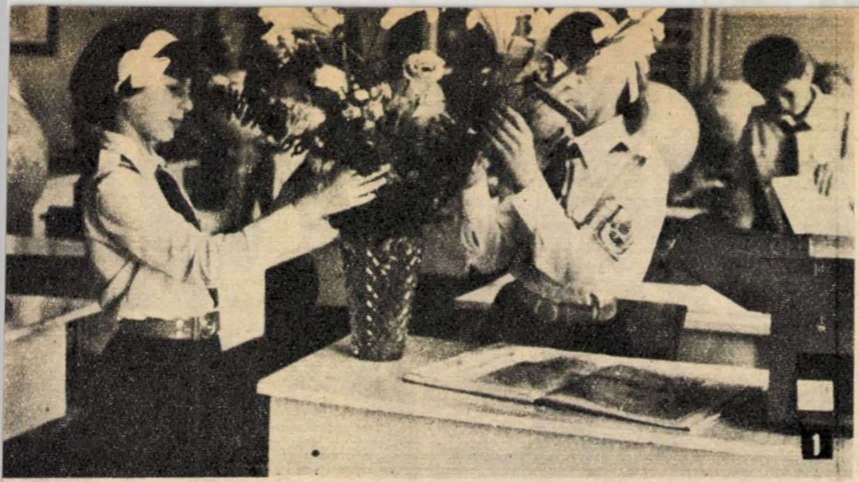
1

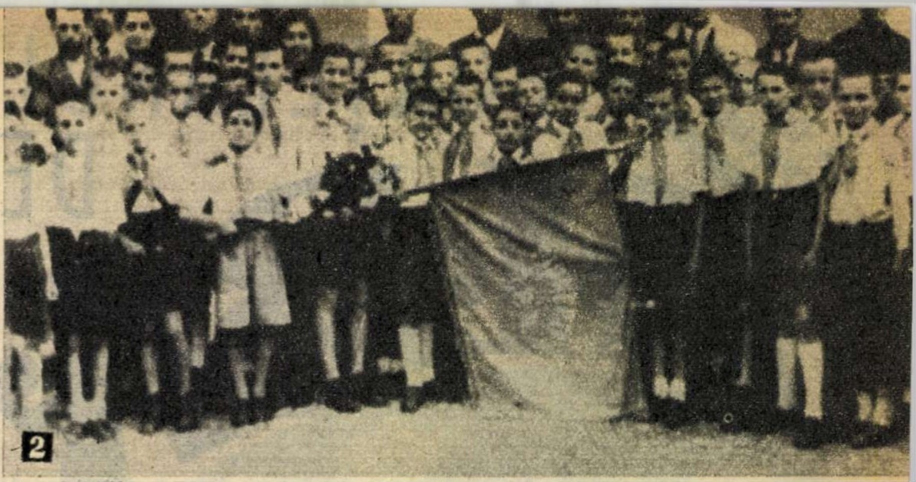
2

ŞCOALA MEA, EŞTI FRUMOASĂ CA O FLOARE

La vîrsta de 150 de ani, Şcoala nr. 1 „Vasile Cîrlova" din Tîrgovişte este mai tînără ca oricînd! Se pare că fiecare an i-a adus tot mai multă vigoare, ea înaripînd visurile zecilor de generaţii de copii care i-au trecut pragul, şcoala continuînd cele mai vechi şi mai bune tradiţii ale învăţămîntului românesc. În urmă cu 475 de ani, în oraşul cu puternice ecouri de istorie se tipărea, în **prima tipografie a Ţării Româneşti, cea dintîi carte în limba română**

Frumoasa iniţiativă de a se alcătui acum, la aniversare, o monografie a şcolii i-a atras atît pe tinerii cît şi pe mai vîrstnicii prieteni ai prestigiosului aşezămînt de cultură. Şi amintirile, însemnările, mărturiile trecutului au prins conturul unei adevărate cărţi, care nu uită să amintească în filele sale numele unor cadre didactice de mare prestigiu: Mihalache Drăghiceanu, fondatorul şcolii, geograful Dumitru Condurăţeanu, scriitorul Al. Vlahuţă, poetul Iosif Dumitru Pietrari, ca şi numele multor foşti elevi care prin activitatea lor ulterioară au făcut cinste şcolii.

Cei mai tineri fii ai şcolii, elevii ei de astăzi, onorează frumoasa tradiţie. Dealtfel, jurnalul unităţii de pionieri consemnează şi el o dată memorabilă: „...13 mai 1949. Cît de mîndri sîntem! Facem parte din **primul detaşament** de pionieri din judeţul nostru. N-o să uităm niciodată — nici unul dintre cei 30 de copii — momentul cînd, după semnarea Angajamentului pionierului şi primirea cravatei roşii, am primit drapelul!"

Şi cele mai recente însemnări:

4

...Ura! Am obţinut diploma de unitate fruntaşă în activitatea de muncă patriotică, iar Festivalul naţional „Cîntarea României" şi întrecerile „Daciadei" ne-au adus trofee preţioase. Cel mai mult ne bucură însă bilanţul la învăţătură: **din cei 760 de elevi, 270 au medii peste** 7, iar **328 numai 9 şi 10!**

5

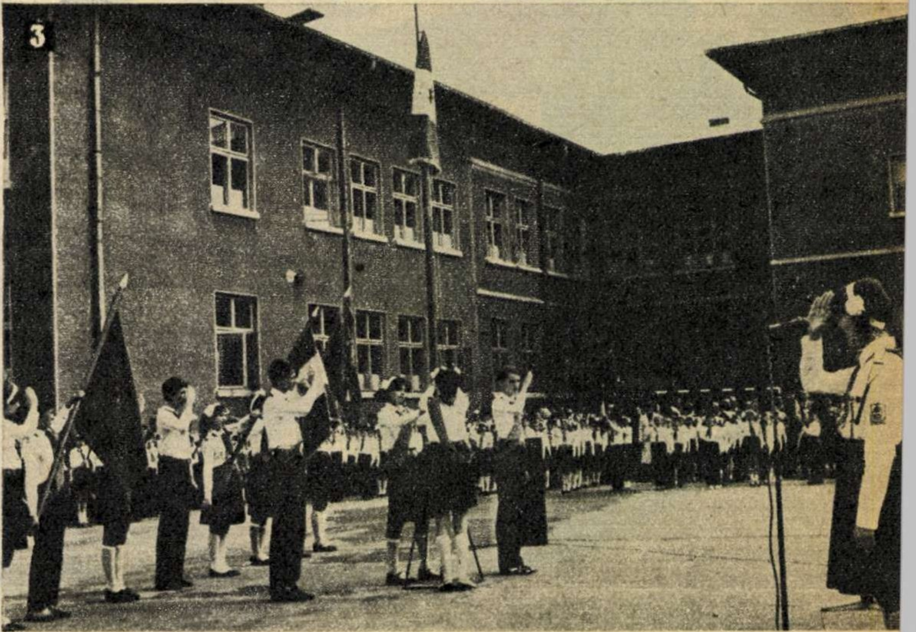
3

...Colectivul redacţional al revistei noastre şcolare „Armonii" ne-a făcut o frumoasă surpriză: a editat un număr festiv în cinstea aniversării şcolii noastre dragi. Iată ce scrie acolo pioniera Cristina Cetean din clasa a VIII-a C:

...„Şcoala mea, eşti frumoasă ca o floare! Acum, la cea de-a 150-a aniversare a existenţei tale, gîndurile mele se îndreaptă spre clipele frumoase petrecute în lăcaşul tău. Clasele tale ascund glasuri minunate, glasuri ale tovarăşilor profesori, care au reuşit să facă din noi oameni adevăraţi. Fiecare colţ al tău mi se pare o frîntură din viaţa mea de pionier.

Şcoala mea, tu eşti lumină, tu eşti voioşie, vei rămîne întotdeauna un lăcaş în care cei ce ştiu să preţuiască munca vor avea izbînzi."

6

...„Ne sînt lăudate realizările, sîntem cu toţii mîndri. Ştim că s-a pornit de la condiţii modeste, iar acum noi avem laboratoare, ateliere, terenuri de sport, **nenumărate materiale didactice**...

Ce frumoasă ne este şcoala! Ce minunată ne este copilăria!"

Fotografiile noastre:

1) Flori, flori multe pentru aniversarea şcolii dragi.

2) 13 mai 1949. Imagine emoţionantă, chiar dacă hîrtia fotografică s-a îngălbenit de vreme: primul detaşament de pionieri din judeţ, care s-a constituit la Şcoala nr. 1...

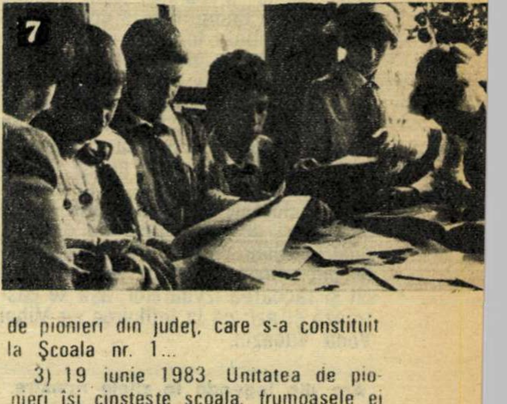
7

3) 19 iunie 1983. Unitatea de pionieri îşi cinsteşte şcoala, frumoasele ei tradiţii

4) Sărbătoare la aniversare.

5) Cei mai buni... sanitari din judeţ!

6) Echipaj cîştigător la concursul „Patrie română, ţară de eroi".

7) Mesaje de la prieteni, pionieri din oraş şi din judeţ.

Fotoreportaj de ELENA MĂNESCU

SĂ DESCOPERIM ÎMPREUNĂ

PORȚELANUL DE ALBA

Tocmai intrase de cîteva clipe fierbinți pe marea poartă a Cetății de Alba gloriosul Mihai Viteazul. Lumea se aduna din toate părțile, mulți dintre bătrîni și tineri, femei și bărbați întîmpinîndu-l cu pîinea și sarea pămîntului, dar și cu alaiul de covoare, flori și steaguri de preamărire și iubire. Sus în creasta marelui deal, Mihai Viteazul se ridică în scară, strunindu-și calul,și salută cu sceptrul urcat întregul popor român venit aici prin trimișii săi. Și-n clipa aceea, o copilă de vreo 10 ani, după nume Mădălina, veni repede spre marele Domn, făcu o mică plecăciune și-i întinse în semn de nețărmurită dragoste un ulcior alb ca zăpada, în care se găsea apă dintr-un izvor apropiat din cetate. Domnitorul primei noastre uniri o ridică pe Mădălina în brațe și sorbi cu adîncă bucurie și mulțumire din răcoarea adusă de româncuță. Legenda spune că de-atunci toate ulcioarele de Alba de prin casele satelor și de prin orașe au devenit, pînă în zilele noastre, de culoarea celei din mîinile lui Mihai. Atît culoarea cît și răcoarea izvoarelor, așa se păstrează și azi: ca la întîlnirea cu Mihai Vodă Viteazul.

Arc din legendă în zilele noastre

În 1970 la Alba Iulia este înființată „Întreprinderea de porțelan". Vîrsta majorității muncitorilor, inginerilor chimiști, matematicieni, economiști statisticieni, creatori etc. – formînd un front al muncii și creației – nu depășește 25–27 de ani. Sute de fete și băieți care cu 4–5 ani în urmă erau pionieri, acum sînt adevărate "personalități ale frumosului și muncii".

– Cum poate deveni un tînăr atît de repede o personalitate aici? o întreb pe ceramista Daniela Cîrnaț – secretară a comitetului U.T.C.

În dialog cu legendarul oraș al Unirii celei mari, care este Alba Iulia, gospodarii acestui județ au ridicat, iată, în cîțiva ani această cetate a muncii și creației în care „se naște porțelanul". Moții din Apuseni, tineri de prin satele din jurul municipiului Alba, fete și băieți din orașul în care ne aflăm au găsit și găsesc aici, imediat după ieșirea din pionierie, un cadru minunat de învățătură, muncă, afirmare și creație; școala profesională, liceul de profil, însăși întreprinderea cu toate utilajele și sectoarele ei sînt tot atîtea mijloace prin care un tînăr poate deveni o personalitate a muncii și creației!

– Dar cine sînt aceste personalități? Numiți-le înainte de-a pătrunde în misterul caolinului de Alba...

– ...dacă un concert simfonic izvorăște din virtuozitatea interpreților de la viori, clavecin, pian, clarinet sau trompetă, porțelanul se naște la fel ca muzica, din mîinile și uneltele ceramiștilor, fasonatorilor, creatorilor, decoratorilor, glazuratorilor, tehnicienilor, inginerilor, sortatorilor.

Cîtă știință și artă conține porțelanul?

Cunoașteți, poate, că, în prima lui fază, porțelanul este ca o pastă care se modelează după voința omului – manual sau automat. Din acest moment urmează un drum de taină, un fel de trecere prin vis, cum se spune. Trecerea prin vis nu-i alta decît prima ardere,cînd materia păstoasă devenită „ceva" dinspre „cineva" – adică un obiect în formă primară făurit de om – trece prin prima ardere. Aici se pare că pasta aceea formată din caolin (pămînt cu mult silicat) și nisip, dimpreună cu feldspatul se deformează

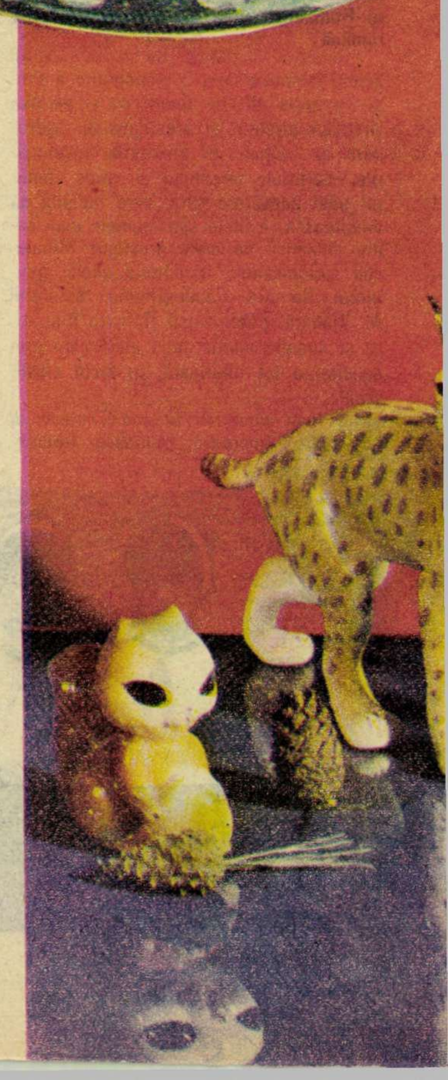

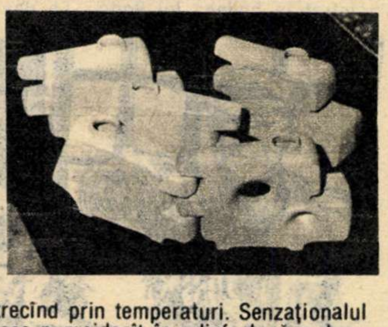

trecînd prin temperaturi. Senzaţionalul iese numaidecît în relief: după a doua ardere, obiectul îşi revine la forma iniţială - de unde se trage concluzia că materia aceasta are o memorie fenomenală. Nu greşeşte cu nici o sutime de milimetru forma care i s-a dat iniţial!

- Devenirea unui obiect de porţelan poate fi urmărită şi de către un calculator electronic, ne spune creatoarea Elisabeta Mărginean. Perfecţiunea acestui proces este atît de bine dusă la sfîrşit de către misteriosul caolin, încît însuşi „calculatorul poate avea emoţii". De la intrarea pămîntului în lucru împreună cu apa, căldura şi răbdarea activă a creatorilor de frumos, procesul de devenire a porţelanului este o adevărată „istorie pe scurt" a uneia dintre cele mai pasionante preocupări, care în Asia şi Europa străbate drumuri încă din antichitate. Se spune că la chinezi pasta de caolin şi feldspat nu este folosită pînă cînd nu împlineşte vîrsta de... 100 de ani; numai atunci bătrîneţea devine tinereţe, adică porţelan. În epocile din urmă Italia şi unele ţări nordice ar fi redus vîrsta pastei cam la jumătate. La Alba s-a ajuns la o performanţă de invidiat: vîrsta acestei paste se scurtează la numai... 24 de ore, iar rezultatul este obţinerea unui porţelan care a ridicat, prin calităţile lui superioare, ştacheta la rafinatele competiţii din Canada, Grecia, Italia, Portugalia, Algeria sau Olanda.

Vorbeşte cum ţi-i vorba şi umblă cum ţi-i portul

Serviciile de masă şi cafea din porţelan, platourile şi fructierele de Alba, dacă ar fi fost executate pe vremea lui Dimitrie Cantemir, ar fi prilejuit un mare interes al multor experţi din Orientul Mijlociu sau din Occident şi prin aceea că multe dintre ele, după ce că sînt muzicale prin sunet şi cosmice prin lumină, par să vină direct din codru, din cîmpii de pe Mureş şi pe Tîrnave, din Apuseni sau chiar din Eminescu, Goga şi Coşbuc. Inspirate din viaţa şi portul acestor locuri, din sufletul şi arta oamenilor de-aici, toate diversificate prin decoruri, în care decalcomania (practicarea abţibildurilor) şi viziunea spontană joacă un rol important, porţelanurile de Alba sînt folclor şi meditaţie, cer şi pămînt românesc. Toma Alimoş, Alba ca Zăpada şi cei şapte pitici, Făt-Frumos din lacrimă, Nunta Zamfirei, Gruia lui Novac, Neghiniţă şi nu mai puţin Ştefan cel Mare, Mircea cel Bătrîn, Mihai Viteazul, Bălcescu, Al. I. Cuza, unii din oamenii zilelor noastre sînt eroi ai creaţiei şi frumuseţii de la Alba Iulia, cutreierînd astfel şi continentele lumii; la fel horele româneşti, iile, bundiţele şi straiele noastre - toate, eternizate în porţelan, devin bunuri ale planetei. O formaţie de căluşari - travestită în porţelan de Alba - are acelaşi succes la San Francisco, exact ca una de pe Olt în carne şi oase. Porţelanul nostru este valoros şi prin faptul că izvorăşte direct din inima şi sufletul acestui popor.

Linişte, muncă, vis şi creaţie

În toată întreprinderea e linişte de concert şi încordare de creaţie; aici se produce peste 40% din porţelanul ţării; aici s-a plecat de la o simplă ceaşcă şi o farfurie şi s-a ajuns ca astăzi să se realizeze peste 500 de produse diversificate. Cele mai rafinate utilaje au fost efectuate prin efort propriu, prin autoutilare, aşa încît s-a realizat cel mai modern flux de omogenizare, sitare, dozare şi turnare a formelor de ipsos - fără de care porţelanul nu poate evolua; alimentarea pieselor vacuum se face pe benzi cu fotocelulă. Spectacolul arderii rapide la cele 15 cuptoare cu o temperatură de 1 400° C este unic, ne spune proiectantul de modele Theodor Bihari. Rafinamentul pe bază de aur sau cobalt este de fapt cel al talentului şi tinereţii, al unei hărnicii virtuoase - se cere un calm activ şi multă omenie, devotament şi sinceritate, sănătate fizică şi stimă continuă.

- Trebuie să ai o mînă formată cu iscusinţa violonistului, dar şi o imaginaţie de om de ştiinţă care ştie fizică, anatomie, chimie şi matematică, un om care nu-şi concepe munca fără muzică şi poezie, fără înţelepciune şi înalt patriotism, ne exprimă o tulburătoare profesie de credinţă muncitoarea-creatoare Rafila Roman. Asemeni ei, colegele sale Hanelore Vomir, Maria Pădurean, Livia Cenuşă, Maria Popa, Valeria Cîmpean, Silvia Petrişel sau Ileana Florea - fete tinere şi frumoase şi talentate - au devenit adevărate creatoare în dialog continuu cu ştiinţa, cultura, arta, hărnicia. Mai mult ca oriunde, aici liniştea este activitate, visul este creaţie, tandreţea şi jocul sînt meditaţii şi toate la un loc devin... faimosul porţelan de Alba.

Cei 181

Maistrul Petre Ciurtin e asaltat continuu de inimoşii săi urmaşi, care nu-s alţii decît cei 181 de pionieri din municipiul Alba şi care formează o adevărată „asociaţie de ceramişti" la Casa pionierilor şi şoimilor patriei. Organizaţi ca în „Întreprinderea de porţelan", ghiduşii creatori formează 12 grupe, îndrumate de profesorul Romi Adam. Majoritatea acestor copii au părinţii muncitori, creatori, tehnicieni la marea întreprindere de porţelan; majoritatea lor îşi urmează părinţii pas cu pas către cucerirea tainelor acestei nobile meserii. La cercul lor de ceramică, încă de pe acum, mulţi dintre ei sînt făuritori de vaze, de aranjamente florale, vaze stilizate, compoziţii ceramice decorative, servicii de cafea, panouri decorative, figurine şi multe altele. Rezultatul? Un succes grăitor: deschiderea recentă a unei expoziţii de ceramică în holul întreprinderii de porţelan. Dotaţi de către fabrică cu tot fluxul tehnologic - în miniatură -, micii meşteri au mereu în faţă deschis orizontul... porţelanului de Alba. Îmbrăcaţi în halate albe şi albastre - exact ca părinţii lor - Virgil Goţia, Raul Ciurtin - fiul maistrului Petre -, Costin Radu din clasa a IV-a sau Iulian Ghiţescu, Ovidiu Adam, Marius Gherman sau Daniela Sîrghie, din clasele a VI-a şi a VII-a, încearcă emoţia porţelanului încă de la „truda artistică şi înţeleaptă cu pămîntul". Participanţi la tabăra de la Căsoaia din Arad, la concursul de „modelaj-cultură" în 1982, ei se pregăteau pentru alt mare concurs: cel de olărit-ceramică intitulat „Cocoşul de Hurez", care a avut loc în luna iunie. Pînă atunci maistrul Petre Ciurtin a fost mereu asaltat şi în cerc şi la întreprindere, unde îşi iniţiază ucenicii vrăjitori în ale arderii şi glazurării porţelanului. Cei 181 sînt tot atîţia viitori meşteri mari ai acestei fascinante arte.

Munca în formă de cîntec

Vom încheia aceste rînduri aducînd aminte cititorilor noştri că porţelanul de Alba este însăşi munca în formă de cîntec; vom spune că el, porţelanul de Alba - avere naţională, stimată pe toată faţa pămîntului - este creaţia care aduce foarte multă căldură în casă şi în privire; bucură ca prima zăpadă căzută în faţa copiilor, este un vis de un alb imaculat - alb ca prima zăpadă. Trebuie să lucrezi cu el fin şi reţinut, lucid şi visător; el e atît de fragil, dar atît de plăcut, vine din mîini inspirate şi trece spre inimile noastre însetate de frumuseţe şi dăruire. În fiecare piesă se găseşte bunul şi darnicul nostru pămînt, se găseşte o parte din sufletul celui care l-a închipuit şi l-a format. El este argumentul civilizaţiei care rămîne, dă dovada isteţimii muncii şi creaţiei noastre. Şi să nu uităm că porţelanul de Alba este mai ales munca în formă de vis şi cîntec.

ION CRÎNGULEANU

DRUM BUN, dragi expediționari !

Copiii acestor meleaguri străbune, pionierii României socialiste, sînt vlăstare ale bătrînilor stejari carpatini ce nu s-au clintit o clipă sub vrăjmăşia vremurilor oricît ar fi fost ele de aprige. Un sentiment de firească mîndrie patriotică ne încearcă văzîndu-i cum, cinstind memoria trecutului, caută să înţeleagă sensul măreţelor fapte ale eroilor, cercetîndu-le îndeaproape vitejia şi dăruirea din acele îndepărtate timpuri.

An de an, purtătorii cravatelor roşii cu tricolor, cu dragoste pentru istorie, stimulaţi de trofeele oferite prin Expediţiile „Cutezătorii", străbat neobosiţi cărările patriei, mergînd pe urmele înaintaşilor, ale acelora ce secole de-a rîndul s-au ridicat la luptă şi cu viaţa lor au apărat viaţa ţării, trăinicia şi veşnicia neamului românesc. Este de-a dreptul emoţionant să-i vezi pe micii expediţionari studiind urmele unor cetăţi dacice, scormonind pămîntul pentru a da la iveală noi mărturii ale statorniciei de veacuri ale poporului român pe aceste meleaguri, vizitînd muzee, locuri istorice, îngrijind monumente, descoperind relicve, ţinînd referate în cadrul unor simpozioane, colecţionînd documente de valoare istorică, într-un cuvînt angrenaţi într-o febrilă şi fructuoasă activitate ce-i onorează şi le fac cinste. Cine din cei peste 20 000 de expediţionari, anual, nu şi-ar dori în vitrina de laudă a şcolii trofeul „Scutul dacic", ce se oferă celor mai inimoşi şi destoinici istorici, cu strălucite rezultate în cercetarea şi cunoaşterea trecutului de glorie şi măreţie al patriei?

Merituoasă în acest sens este şi preocuparea cadrelor didactice de la numeroase şcoli de a-i îndruma pe pionieri către acţiuni dintre cele mai spectaculoase legate de istoria patriei. Este locul să amintim aici statornicia de-a dreptul cutezătoare cu care micii expediţionari ai echipajelor „Pelendava" din Craiova şi „Vulturii" din Pieleşti-Dolj, an de an se avîntă în studierea şi aprofundarea istoriei naţionale, pornind pe unele dintre cele mai interesante şi instructive trasee ce le oferă posibilitatea unor fructuoase cercetări, cum de pildă în anul trecut au cunoscut vechile cetăţi ale Dobrogei romane de la Histria pînă la Adamclisi şi Callatis. Dar nu mai puţin de relevat este meritul pionierilor echipajului „Burebista" de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Cugir, judeţul Alba, şi ei deţinători ai trofeului „Scutul dacic", care, pornind de la o legendă locală, au cercetat şi descoperit pe dealul Cetăţuia urmele unei vechi aşezări dacice, intuită chiar de marele nostru istoric Vasile Pârvan, oferindu-le astfel posibilitatea specialiştilor arheologi din Cluj-Napoca să treacă de îndată la săpături organizate cu rezultate dintre cele mai frumoase. Sau ne face plăcere să-i amintim pe expediţionarii din comuna Orăştioara de Sus, judeţul Hunedoara, deţinători tot ai trofeului „Scutul dacic", care, inimoşi şi avîntaţi, cum le stă bine unor cutezători, şi dornici în a-şi arăta priceperea într-ale istoriei, au descoperit, după îndelungate căutări în munţii Orăştiei, un cuptor dacic, invitîndu-l în acea vreme pe regretatul profesor universitar C. Daicoviciu din Cluj-Napoca să deschidă un şantier arheologic. Lucru ce n-a întîrziat să fie pus în aplicare de către reputatul nostru istoric. Lor li se alătură „Şoimii lui Iancu" din comuna Măgura-Răcătău, judeţul Cluj, „Vulturii" din oraşul Moldova-Nouă, judeţul Caraş-Severin, „Vînătorii lui Dragoş", de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei, Iaşi, şi mulţi alţii, an de an tot mai numeroşi şi mai întreprinzători viitori istorici, astăzi evidenţiaţi printr-un simbolic trofeu „Scutul dacic", mîine, cine ştie, prin înalte titluri ştiinţifice şi academice pentru rîvna şi pasiunea ce-o depun în cercetarea istoriei milenare a patriei.

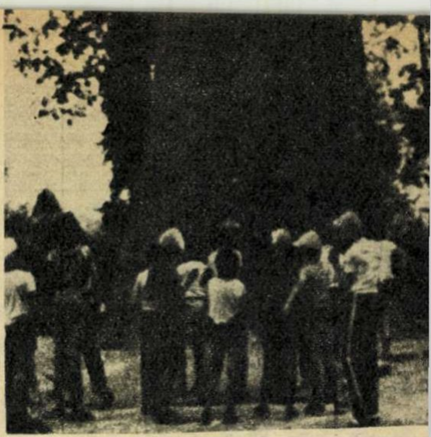

Cît de frumos, de înălţător, de vibrant scrie Eugen Frunză, într-unul din poemele sale închinate vetrei străbune pentru veghea căreia au luptat şi s-au jertfit, de-a lungul timpului, atîţia eroi:

Vreau să v-o spun
ca să ştiţi fiecare:
pămîntul acesta nu e pămînt.
E inima celor plecaţi în veacuri,
e inima celor ce sînt.
Îngemănare a pulsului, sacră,
sînge din sînge arzînd,
pămîntul acesta e inima noastră,
pămîntul acesta nu e pămînt.

Francisc Munteanu

PRINȚESA din ȘEGA

22

TATĂL Prinţesei umbla mohorît, nevasta sa îl crezu bolnav, insistă să-şi pună termometrul şi cumpără chiar lămîi să-i facă citronade. Medicamente nu aveau în casă: toţi trei erau sănătoşi, durerile de cap sau de măsea treceau cu frecţii cu„Diana“ Într-o seară, Prinţesa se învîrti tot timpul în jurul lui taică-său şi pînă la urmă reuşi să-l tragă de limbă: bănuise că avea ceva pe suflet.

– Nu-s bolnav, mă... Nu ştiu cum să scap de codiţa lui Bejan.

– De ăla, care îl urmăreşte?

Taică-său o ţintui cu privirile:

– De unde ştii asta?

Prinţesa îşi plecă fruntea ca şi cum ar fi fost vinovată pentru că ştia cine îl urmăreşte pe Bejan.

– Ştiu. Cînd ţi-am adus ieri de mîncare, l-am văzut pe Bejan urmărit de un om îmbrăcat în civil.

Cunoştinţele din ultimul timp ale fiică-si îl nelinişteau profund.

– De unde ştii că-l urmărea?

Tonul întrebării n-o încurajă prea mult, dar Prinţesa nu se lăsă intimidată;

– Îţi spun. Cînd am intrat în Depou, omul stătea rezemat de gard. Chiar m-am mirat de ce stă un om aiurea în soare? Cînd a ieşit Bejan, omul s-a luat după el. Eu mergeam în urma lor şi m-am convins că-l urmăreşte.

– Cum te-ai convins?

– Doar nu sînt proastă, tată! Bejan a intrat în bodega lui Bodo. „La doi

Într-adevăr, pămîntul României, pămîntul țării e inima noastră. E viața și conștiința noastră. Este vatra pe care s-a zămislit în negura vremurilor ființa neamului, deasupra căreia luminează și arde vie flacăra românismului, a libertății și demnității naționale. Este leagănul atîtor fapte de glorie, de eroism, de înălțare spirituală a poporului. Pe întregul întins al pămîntului nostru, cetăți dacice, locuri ale unor bătălii, drumuri de luptă, relicve ale trecutului, monumente și hrisoave îngălbenite de vreme, toate și altele care stau mărturie a marii, dar zbuciumatei noastre istorii — Istorie la ale cărei izvoare pionierii purced, cu rîvnă demnă de laudă în acțiunile ce le întreprind pentru cunoaștere și temeinică instruire. Istorie a cărei cercetare le înaripează inimile, le dă imbold spre cutezanță, le insuflă dragostea față de țară, față de trecutul, prezentul și viitorul ei, istorie ce le oferă exemple dintre cele mai strălucite a ceea ce înseamnă abnegație și dăruire, iubirea de glie, lupta pentru libertatea și neatîrnarea ei...

Să cinstim această istorie, s-o innobilăm prin fapte tot mai pline de aleasă cinstire, demne de timpul nostru, de viitorul țării. Și ca întotdeauna, pionierii cutezători de pe întreg cuprinsul patriei să fie în frunte!

ION GRECEA,
membru al juriului republican al
Expedițiilor „Cutezătorii”.

LA VIȘINE

– Vișine, zici? spuse Lucian. Stai să mă gîndesc... Gata, se rezolvă! Cunosc eu un loc sigur! Dar ai grijă să faci rost de-o scară. Poftim? Bineînțeles că am curaj să folosesc scara! Eu lucrez în stil mare, Dobroiule! Să fie însă o scară dublă, cum au zugravii. Nu-ți face tu probleme că e incomodă la cărat; ești cu mine!

Dacă-i cineva acolo? Nici o grijă, sfiosule, fiindcă, he-he, ne ducem chiar acum; ai casei sînt la lucru!

Dacă au cîini? Numai unul. Sigur că e rău! Fiară, nu altceva. Stai, unde fugi? Ești cu mine, Dobroiule, ți-am spus!

Dar un coș ca lumea ai? Că doar n-o să punem vișinile în sîn! Eu cînd acționez, o fac în stil mare! Ia să văd... Asta-i tocmai bun, mare, solid. Am și eu unul exact la fel. Ne trebuie și-o căldare de plastic. Cum de ce?! Ar trebui să ai mai multă imaginație! Doar n-o să ne cățărăm cu coșurile și nici n-o să aruncăm vișinile de sus în ele! Ne urcăm frumos cu căldarea, o umplem , apoi unul coboară, o deșartă în coș și urcă din nou. Vezi c-ai înțeles? Știam eu că mă pot baza pe tine. Hai că azi dai lovitura!

O luăm pe-aici, să scurtăm drumul. Ieșim îndărătul casei. Ei, ce zici, îți place locul? Hi-hi, îl cunosc cum îmi cunosc buzunarele!

De ce peste gard?! Nici nu mă gîndesc! Am alte metode; îndărătul tufișului e o scîndură care poate fi dată la o parte. Iar începi cu spaimele? Pe cuvînt că n-are rost: ești cu mine!

Ei, care vișin îți place? Asta din mijloc? Perfect. La asalt, Dobroiule! Nu-ți face griji: de cîine mă ocup eu. Vecinii? Nu-i nici o problemă, au mai văzut ei, ha-ha, cum se culeg vișinile! Hai cu scara, instalează-o aici, dar atenție, nu vreau crăci rupte! Eu lucrez curat! Pune coșul, na găleata, suie... Firește, urc și eu, dar trebuie să mai existe un coș pe-aici, prin magazie, care zice „umpleți-mă și pe mine”! Pot să nu-l ajut? Gata, l-am adus.

Poftim? Cum adică, unul să culeagă și altul să-l păzească? De cine? Vaaai, dar mă dezamăgești, Dobroiule! E casa mătușă-mii, bătrîne! De alaltăieri mă tot roagă să-i culeg vișine. Un coș mie, unul ție, unul ei. Păi tu ce crezuseși?!

OVIDIU ZOTTA

acari”, și a stat aproape un sfert de oră acolo. Omul nu s-a mișcat din fața cîrciumii pînă n-a ieșit Bejan. Pe urmă, l-a însoțit din nou ca o umbră. Călca moale să nu i se audă pașii. Dar eu sînt convinsă că Bejan știa de el.

– Mă, tu ai ochi...

– Și mă folosesc de ei. Doar n-ai vrea să merg ca o toantă pe stradă.

Taică-său rămase o clipă pe gînduri, pe urmă socoti că nu avea de ce să se ascundă față de ea. Oricum știa prea multe:

– Ei, de această codiță a lui Bejan trebuie să scăpăm. Îmi storc de cîteva zile creierii și n-am găsit nici o soluție.

– De ce nu sare Bejan gardul Depoului? întrebă Prințesa mirată. Traversează liniile și prostul rămîne de pîndă la poartă.

– Nu se poate. În Depou, ți-am mai spus, poliția are informatori. Și în afară de asta, lui Bejan i s-a atras atenția că, dacă încearcă să dispară de la locul de muncă, va fi ridicat din nou. El a fost eliberat provizoriu din lipsă de probe. Înțelegi?

– Înțeleg. Deci soluția e ca urmăritorul să fie păcălit.

– Cam așa ceva.

PRINȚESA îl căută pe Guriță și se sfătui cu el. La început acesta nu pricepu ce anume trebuie făcut.

– Spune mai concret, să înțeleg și eu.

– Nu te știam greu de cap. Fii atent: un polițist îl urmărește pe tatăl lui Nucă.

– Pe cel care a ieșit acum cîteva zile din închisoare?

– Da. Trebuie să facem în așa fel ca într-o seară să nu-l însoțească.

– De ce?

– Că are treabă și nu vrea să fie văzut.

– Am înțeles. Îl păcălim ca pe ăla de pe Strada Matei Basarab.

– O simplă păcăleală nu ajunge. Trebuie să-l reținem măcar pentru cîteva ore. Să-l închidem undeva sau ceva în genul acesta.

ÎL ATRASERA în „păcăleala polițistului” și pe Barbu, și pe Drișcă. Atît știau ei: trebuia păcălit zdravăn un polițist care l-a pălmuit pe Guriță.

Guriță inventă pe loc povestea cu palma:

– Mergeam pe stradă și mă înhață un polițist îmbrăcat în civil.

– De unde știi că era polițist dacă era îmbrăcat în civil? întrebă Driscă nedumerit.

– Ascultă-mă pînă la capăt. Zic, mă ia de mînă, se uită la mine și începe să urle: „Asta e!” Exact cum te-a luat și pe tine, Barbule, la gară. Am vrut să fug, el mi-a dat două palme și în clipa aceea am jurat să mă răzbun. M-a ținut de braț pînă a venit să mă recunoască. Ăla m-a luat de bărbie, s-a uitat la mine, apoi a spus supărat: nu e ăla pe care îl căutăm. Mi-au dat drumul, dar eu am rămas cu palmele.

– Poate e chiar omul care a vrut să mă aresteze și pe mine, se îndîrji Barbu. Trebuie neapărat păcălit!

Drișcă, neconvins, se alătură totuși din solidaritate.

Socotiră că locul cel mai nimerit pentru „păcăleală” era bariera. Dacă ar fi intrat Bejan prin spărtura gardului în Gara Triaj, puteau întinde în urma lui o sîrmă de care polițistul să se împiedice. Restul era un fleac.

Hotărîră ca acțiunea să aibă loc a doua zi după ce se întuneca.

Drișcă avu din nou nedumeriri:

– Și cine o să-i spună domnului Bejan că va trebui să treacă prin spărtura zidului?

– Asta aranjez eu, îl liniști Prințesa. Numai să nu uitați să luați sîrma și frînghiile.

– Și un sac, rîse Barbu entuziasmat. Sacul în loc de căciulă, să nu ne vadă.

TATĂL Prințesei mînca așezat pe treptele locomotivei. Era negru de funingine ca un hornar și, ca să nu-l bată soarele, își puse o batistă udă pe cap.

– Și zici, supa asta ai făcut-o singură?

– Da, tată.

– Fără sfaturi și fără rețeta mamei?

– Fără. Sau nu mă crezi în stare?

– Te cred în stare de orice! îi răspunse taică-său și se forță să nu zîmbească. Pe urmă, întrebă ca într-o doară: Codița lui Bejan e tot la poartă?

– E acolo. Și-a făcut o caschetă din ziar să nu-l topească soarele.

– Eu l-aș ține pe ăsta două luni pe locomotivă să lopăteze cărbuni.

– Eu cred, tată, că ar fugi după două ore. Și nu oricum: mîncînd pămîntul.

– E așa cum spui tu. E al dracului de norocos.

– Cum adică, norocos?

– Păi, stă toată ziua și nu-l lovește damblaua și nu-l calcă nici o mașină.

PĂRĂSINDU-L pe taică-său, Prințesa nu se duse spre poartă, ci se abătu din drum și intră la secția de Întreținere, unde lucra Bejan. Îl văzu încă de departe așezat pe bancul de lucru. Prînzea. Mergînd spre el, încercă să-l ochească pe omul poliției, dar muncitorii erau îmbrăcați la fel, în haine de lucru de aceeași culoare, îi era peste putință să deosebească pe unul de celălalt. Cu toate astea știa că omul poliției era printre ei. Călcînd apăsat, ținea sufertașul la vedere ca oamenii să creadă că aduce de mîncare lui Bejan. Ajunsă în apropierea lui, nu știu cum să intre în subiect. Întrebă prostește:

– Dumneavoastră sînteți domnul Bejan?

Bejan, adîncit în gîndurile lui, tresări:

– Da, fetițo. Dar tu cine ești?

Prințesa coborî vocea:

– Sînt fata lui Bogdan, mecanicul; mie mi-ați dat multiplicatorul acolo, în Gara Triaj. Tot eu l-am dat lui Barta și lui Sitaru.

Bejan se încruntă, părea supărat, deși ochii îi sclipeau de o bucurie lăuntrică. Spuse aspru printre dinți:

– N-ar fi trebuit să vii aici!

Continuă să mănînce, dar trase cu coada ochiului spre stînga lui. Nu i se păru nimic suspect și se liniști.

– Nu stau decît o clipă, se scuză Prințesa. Astă-seară, după ce se întunecă, treceți pe la barieră și intrați la Gara Triaj prin spărtura zidului. De acolo vă duceți acasă și o să vină cineva să vă ia. E foarte important.

– Eu sînt urmărit.

– De la barieră n-o să mai fiți. La revedere.

Plecă fluturînd sufertașul ca și cum ar fi luat cratițele lui Bejan.

La poartă, se uită lung spre Beraru și-l salută în gînd: „Pe diseară, la barieră”.

(Va urma)

Motocicliștii... zburători

Din enciclopedia cutezanței

Sîntem siguri că mulți, foarte mulți dintre cititorii acestor rînduri au urmărit în atîtea și atîtea filme - cel mai adesea polițiste - pe marile și micile ecrane, curse automobilistice senzaționale, care-ți opresc respirația, cu salturi peste prăpăstii ori de pe poduri, cu viraje înspăimîntătoare pe muchii de stînci, cu... Dar cînd acest lucru se face cu mașini pe două roți, cu motociclete, spectacolul este și mai palpitant, și mai incredibil. Poate că unii au fost tentați să spună: „Ei, trucaje, ce vrei!" Dar cei mai mulți am exclamat: „Extraordinar!" Așa este! Extraordinar! Să ne apropiem de cîțiva mari piloți de motociclete, neînfricați cascadori, pe care i-am putea numi „motocicliști zburători", și vom înțelege că este vorba despre unul dintre cele mai spectaculoase sporturi.

ȘCOALA NOASTRĂ ESTE... MOTOCROSUL

Avem în față un tînăr robust, brunet, simpatic, Aurel Ionescu, și aducem vorba despre marea pasiune a vieții lui: motociclismul. Se luminează la față și parcă nu știe cu ce să înceapă pentru a ne vorbi despre motocicletă.

- Dacă n-ai iubit-o de cînd erai copil, dacă n-o iubești cu adevărat, atunci te mărginești să faci doar plimbări de agrement cu ea. Dar la greu... La greu, pe mine mă ascultă, că vorbesc cu ea cum vorbește un jocheu cu calul lui. Și aici sînt atîția cai-putere!... Școala noastră, a celor care încercăm să demonstrăm ce poate această mașină pe două roți cînd ai voință și curaj, este motocrosul.

Și știe Aurel Ionescu ce spune, pentru că se numără printre marii noștri motocicliști, alături de Mihai Dănescu, Gheorghe Ioniță, Ștefan Chițu, Petrică Paxino, Traian Macarie ș.a. În palmaresul său, două titluri de campion balcanic.

- E riscant sportul acesta?

- Să parcurgi în concurs un traseu cu pante abrupte, cu praguri-trambulină, cu viraje în derapaje „pe muchie de cuțit", cum se întîlnesc pe marile trasee de motocros de la Pancearevo (Bulgaria), Halitze (Cehoslovacia), Tg. Jiu, Brașov, Cîmpina și altele, sigur că este riscant.

Mai ales cînd concurezi, cum mi s-a întîmplat mie, cu mari campioni, ca Geo Robert (Belgia), de șase ori campion mondial, cu Iuri Ciubrikov (U.R.S.S.), un mare as al ghidonului, cu Folta Iaroslav (Cehoslovacia), și vrei să te ții de ei și chiar să-i întreci. Adesea zbori zeci de metri prin aer. Dar dacă ești stăpîn și pe tine, și pe motocicletă, nu ți se întîmplă nimic grav...

- Care-i cea mai spectaculoasă secvență pe care o păstrezi în amintire?

- La un concurs, cînd am fost obligat să fac ceva aproape imposibil și totuși am reușit. Un „adversar" căzuse în fața mea, după un mare prag. Era mult mai departe decît săream eu de obicei. L-aș fi sfărîmat dacă aterizam pe el. Dar scumpii mei „cai putere" m-au ascultat și m-au ajutat. Am zburat peste el.

Acesta-i Aurel Ionescu, un îndrăgostit al mașinii pe două roți.

YAMAHA
YAMAHA
1

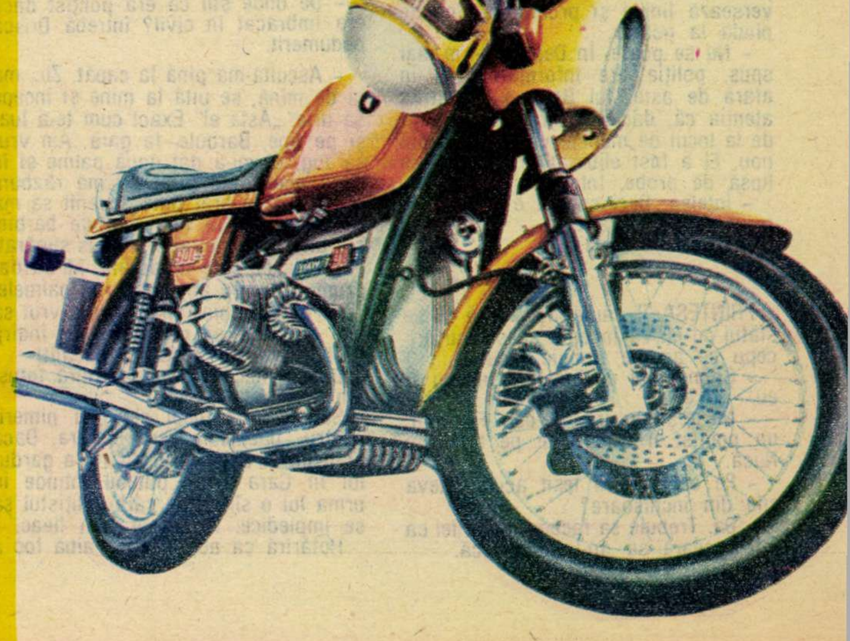

DE LA SPORT LA... CASCADORIE

Da, cascadoria pe care o vedem noi pe ecrane! De pildă, unele scene din filmul românesc de succes „Nea Mărin miliardar", în care un temerar al ghidonului ne-a făcut să ne ridicăm de pe scaune, urmărindu-i evoluţiile.

– Au fost adevărate, Paul Filipescu, ori operatorul a speculat anumite unghiuri, ca să ne... înşele?

– Da, au fost adevărate. Sigur că operatorul îşi alege unghiul din care spectacolul se vede cel mai bine, dar cursa e cursă de-adevăratelea, o reală... probă de foc. Şi dacă nu stăpîneşti maşina, poate să iasă rău. Eu am încredere în ea şi iese bine.

L-am urmărit cu ani în urmă pe Paul Filipescu la un spectacol de cascadorie cu maşini, prezentat de trupa franceză condusă de celebrul Giles Legri, cunoscut în toată lumea. Filipescu a zburat peste un obstacol incredibil, prin perdele de flăcări. „Băiete – îi spunea Legri lui Filipescu – eu fac numere unicat, dar nici cu tine nu-mi este ruşine". Şi să nu uităm că Legri l-a avut în trupă pe celebrul Gil Delamare, „omul pasăre". „Şi de ce faceţi asta, domnule Legri?" l-am întrebat. „De ce o fac? Meseria mea este riscul, cum mi-am intitulat cartea autobiografică."

Paul Filipescu zîmbea bucuros de aprecierile maestrului. Cum vede el cascadoria?

– O pregătire perfectă, un calcul precis al mişcărilor, însuşit în zeci, în sute, poate în mii de încercări.

– De ce o practici?

– Ca să dovedesc oamenilor că în viaţă este nevoie de curaj pentru a învinge toate obstacolele.

L-am urmărit pe Filipescu zburînd de pe trambuline, „căzînd" în prăpăstii şi grohotişuri, în ape învolburate. Şi am înţeles care este diferenţa dintre sportul motociclist, cum îl vede Filipescu, şi tentativele de... super-recorduri ale unor cascadori din occident care, în goană după cîştiguri ori în speranţa revenirii pe arenele acestui sport, execută numere de mare senzaţie, dar organizate de impresari avizi după bani: sărituri peste butoaie, peste maşini, peste camioane şi prăpăstii, acţiuni pregătite cu toată publicitatea cuvenită.

– Noi facem sport – ne spunea un alt motociclist-cascador, Petrică Paxino. Alţii aleargă după extravaganţe, după monştri pe două roţi ca Yamaha, Honda, Ducatti, M. V. Augusta, care îi tentează pe organizatorii de spectacole. Marii motociclişti însă au rămas credincioşi motocrosului, cum sînt John Surtees, **Mike Heilwood**, Giacomo Agostini, Torsten Hallman, care e de cinci ori campion mondial de motocros.

Da, de dragul acestor „cai-putere îmblînziţi" prin muncă, prin tenacitate, prin curaj. Spre meritul acestor entuziaşti „dresori" care şi-au început cariera, cei mai mulţi, la vîrsta copilăriei. Cum au început şi aceşti...

...PRICHINDEI NEÎNFRICAŢI

Starterul începe numărătoarea inversă: 5.. 4... 3... 2... 1! Şi fanionul cu pătrăţele negre şi galbene, ca o tablă de şah, taie văzduhul. Motoarele şuieră năprasnic, roţile din faţă ale maşinilor saltă în aer propulsate de caii-putere şi „neînfricaţii" se năpustesc pe pistă, într-o furtunoasă cavalcadă. Cea mai spectaculoasă cursă din finala pe Capitală a campionatului de motociclism – îndemînare. „Neînfricaţii" se angajează mai întîi într-o probă de viteză: conduce „galbenul", apoi „roşul", apoi „verdele", publicul este în extaz, bolizii pe două roţi se aliniază parcă, piloţii se „culcă" pe ghidoane, abia le vedem chipurile prin căştile enorme, „totale", şi trec la secundă linia galbenă. „Ce spectacol!" – exclama publicul.

„Neînfricaţii" se angajează apoi în probele de îndemînare, o impresionantă echilibristică printre balize şi jaloane, şi ne uimesc cu măiestria lor.

– «Bravo, „Neînfricaţii!» – scandează spectatorii cînd piloţii, „ciupind" motoarele care şuieră umplînd văzduhul cu muzica lor metalică, trag la punctul „finiş". Pe primele trei locuri în clasament: Iliuţă Sandu, Ciprian Marin, Antoanela Marin. Noi, reporterii, îi asaltăm: „Cine sînteţi voi, „neînfricaţilor"?

– Păi, cine să fim? Ciprian, Antoanela, Roxana, Iliuţă şi chiar Anamaria...

Ei, dar cititorii vor să înţeleagă mai bine, aşa că ne vine în ajutor Ion Marin, mecanic la serviciul de asistenţă moto al Cooperaţiei din Capitală. Înainte însă de a-i da cuvîntul, să precizăm noi: „cascadorii" pe care i-am urmărit nu sînt nişte superpiloţi, cum s-ar crede, ci o duzină de... pici între 2 ani şi jumătate şi 10 ani. Da, şoimi şi pionieri, dar iată-i vedete ale motociclismului bucureştean. Şi acum, mărturisirile lui Ion Marin:

– De cîţiva ani, Ciprian şi Antoanela se tot învîrteau pe lîngă mine: „Tăticule, tu poţi alerga cu motocicleta, că eşti mare, dar noi... Hai să facem nişte motociclete ca noi, mici, tăticule! Te ajutăm!..." Şi uite aşa, împreună cu colegii mei Marin Sandu, Ion Daragiu, Nicolae Penciu şi alţi cîţiva, am realizat maşinile liliputane pe care le vedeţi: motoare de mini-Mobra, roţi de kart, schelete din ţevi şi alte materiale. Am adunat în jurul nostru, pe lîngă copiii noştri, o mulţime de mici iubitori ai motoarelor. Ciprian este elev în clasa a III-a, la Şcoala generală nr. 196, Antoanela, în clasa a V-a, la Şcoala generală nr. 86, Iliuţă Sandu, în clasa a V-a, la Şcoala generală nr. 193, Daniel Penciu în grupa mare, la Grădiniţa 243, Anamaria Penciu... „casnică", în vîrstă de 2 ani şi jumătate...

Aceştia sînt „Neînfricaţii", membrii cercului „Şoimi şi pionieri – speranţe" de pe lîngă... părinţii lor.

Splendid exemplu pentru părinţi (în educarea copiilor) şi pentru copii în temerara lor acţiune! Cine le... calcă pe urme?

VIOREL TONCEANU

Cutezătorii

Redactor şef: MIHAI NEGULESCU. Secretar responsabil de redacţie: OVIDIU ZOTTA. Responsabil de număr: **ILEANA PIŢA**; Prezentarea artistică: POMPILIU DUMITRESCU; Prezentarea tehnică: ION MIHĂESCU.

REDACŢIA: Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti 33, Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura „Scînteia". TIPARUL: C.P.C.S. ABONAMENTE prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departament export-import presă P.O.B. 136—137. Telex 11226 Bucureşti

Index 41633 12 pagini, 1,50 lei

OȘTENII LUI MIHAI VITEAZUL

3

76

Cunoștințele lui Iusuf în mînuirea buzduganelor n-au dat rezultatele asteptate. Pașa din Vidin se înfurie și vrea să-l pedepsească pe Iusuf. De frica pedepsei, Iusuf caută prietenia lui Dan, propunîndu-i să fugă împreună pe o poartă secretă știută de el.

SCENARIUL: DUMITRU ALMAȘ DESENE: VALENTIN TĂNASE ȘI RADU VINTILESCU

18

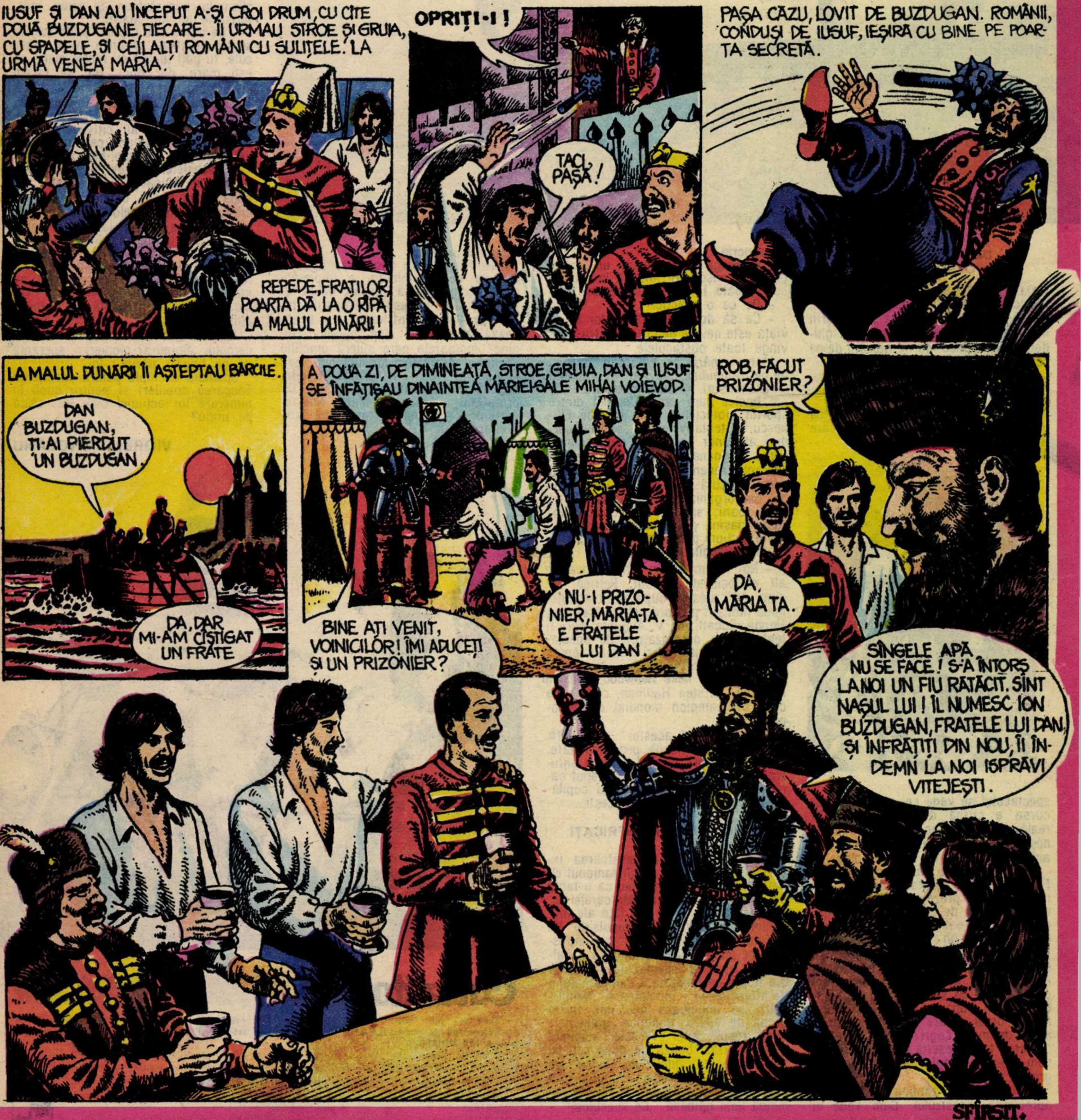
IUSUF ȘI DAN AU ÎNCEPUT A-ȘI CROI DRUM, CU CÎTE DOUĂ BUZDUGANE FIECARE. ÎI URMAU STROE ȘI GRUIA, CU SPADELE, ȘI CEILALȚI ROMÂNI CU SULIȚELE. LA URMĂ VENEA MARIA.
REPEDE, FRAȚILOR, POARTA DĂ LA O RÎPĂ LA MALUL DUNĂRII!
OPRIȚI-I!
TACI, PAȘĂ!
PAȘA CĂZU, LOVIT DE BUZDUGAN. ROMÂNII, CONDUȘI DE IUSUF, IEȘIRĂ CU BINE PE POARTA SECRETĂ.
LA MALUL DUNĂRII ÎI AȘTEPTAU BĂRCILE.
DAN BUZDUGAN, ȚI-AI PIERDUT UN BUZDUGAN.
DA, DAR MI-AM CÎȘTIGAT UN FRATE
A DOUA ZI, DE DIMINEAȚĂ, STROE, GRUIA, DAN ȘI IUSUF SE ÎNFĂȚIȘAU DINAINTEA MĂRIEI-SALE MIHAI VOIEVOD.
BINE AȚI VENIT, VOINICILOR! ÎMI ADUCEȚI ȘI UN PRIZONIER?
NU-I PRIZONIER, MĂRIA-TA. E FRATELE LUI DAN.
ROB, FĂCUT PRIZONIER?
DA, MĂRIA TA.
SÎNGELE APĂ NU SE FACE! S-A ÎNTORS LA NOI UN FIU RĂTĂCIT. SÎNT NAȘUL LUI! ÎL NUMESC ION BUZDUGAN, FRATELE LUI DAN, ȘI ÎNFRĂȚIȚI DIN NOU, ÎI ÎNDEMN LA NOI ISPRĂVI VITEJEȘTI.

SFÎRȘIT.

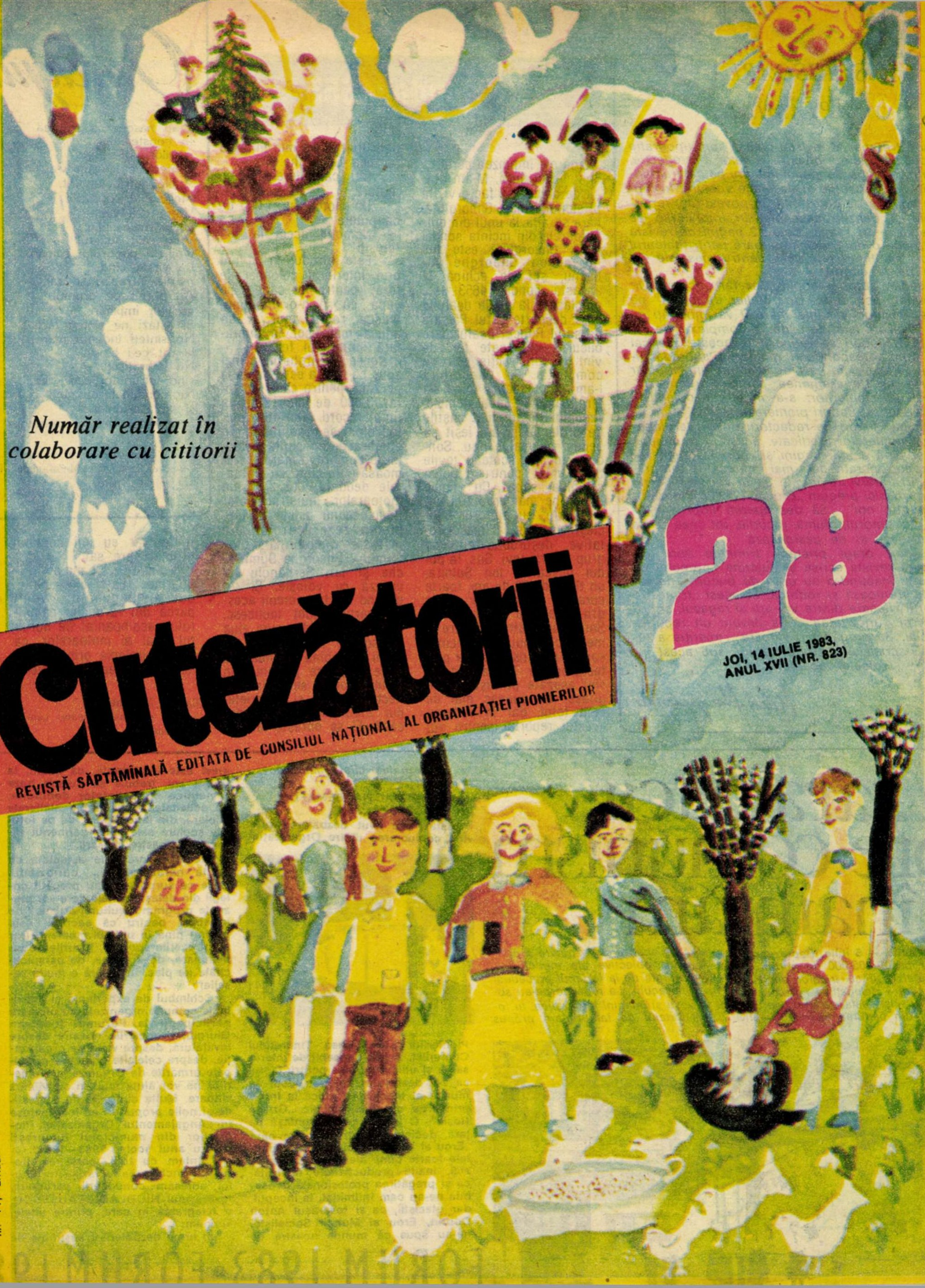

Număr realizat în colaborare cu cititorii

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAŢIONAL AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

28

JOI, 14 IULIE 1983,
ANUL XVII (NR. 823)

„VREM PACE"
Adrian Iftene, clasa a III-a, Şc. generală
nr. 11, Bîrlad.

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Acest număr al revistei pleacă spre tipografie însoţit de bucuria noastră, a celor din redacţie, pentru bogăţia de idei şi imagini pe care am întîlnit-o în scrisorile şi desenele voastre, în faptele voastre de cutezanţă, în povestirile, reportajele şi benzile desenate, în interviurile pe care ni le-aţi trimis. Cele 12 pagini de revistă sînt, încă o dată, neîncăpătoare pentru talentul celor mai tineri reporteri, pentru mesajele venite de la cititori.

Aşadar, autori - copiii. Gazetari - copiii. Un minunat joc serios. Un „atelier de presă" pe care, desigur, vacanţa mare îl va îmbogăţi cu noi realizări. Iată, de pildă, în complexul de vacanţă Năvodari se reunesc în aceste zile cei mai buni corespondenţi, membri ai subredacţiilor judeţene, care ne pregătesc un viitor număr de revistă. De asemenea, pentru Forumul Naţional al pionierilor, s-a mobilizat colectivul subredacţiei „Ecouri pionierești ieșene" care va participa, alături de redactorii noştri, la elaborarea numerelor dedicate acestui eveniment. Ca şi pînă acum, pagini şi rubrici anume vor prezenta operativ cele mai interesante fotografii, ştiri, interviuri primite de la voi toţi. Să nu uităm rubrici precum „Eroica 1983", „Cutezătorii printre noi", „Să descoperim împreună" - dar nici umorul, gluma, jocurile, tot ceea ce ne interesează şi ne pasionează.

Aşadar, dragi prieteni, trimitem spre voi această revistă scrisă şi ilustrată împreună cu cititorii, însoţind-o cu urări de bucurie, de vacanţă frumoasă şi rodnică. În acest „trimestru însorit", fiecare dintre voi are şi răgazul, şi prilejul, şi curiozitatea de a deveni un reporter special. Să pregătim o viitoare apariţie a revistei, scrisă şi ilustrată de voi, sub acest însemn: „Trofeele vacanţei".

Mihai Negulescu

La sonda 4653

Soarele împînzea cerul cu suliţele lui aurii. M-am dus, ca de obicei, să fac o vizită prietenului meu, Gheorghiţă, care se afla la unul din dormitoarele din incinta sondei 4653. Gheorghiţă este fiul lui nenea Gheorghe Albeanu, şef de echipă la această sondă. 4653 este amplasată la poala dealului care desparte satul Păişani de satul Runcu. Dealul pare bucuros că poate feri de vînt o construcţie atît de complexă. Pe Gheorghiţă l-am găsit tocmai cînd îşi terminase de făcut temele. Amîndoi ne-am luat căştile de protecţie şi am ieşit să vedem ce mai e nou. Sondorii tocmai scoteau ţevile din pămînt, pentru a putea schimba sapa. Cu nenea Gheorghe mai erau trei colegi care, cu ajutorul unor cleşti uriaşi şi al mesei rotative, deşurubau cîte un grup de trei ţevi. Sus, la podul mişcător, Ion Solniţă, un tînăr de 28 de ani, foarte curajos, desprindea ţevile din cleştile macaralei. Sonda are patru motoare în mers continuu. În incinta sondei domină cea mai perfectă ordine. Ţevile de foraj sînt aşezate pe nişte capre uriaşe. Eu cunosc mai de mult totul, dar în vederea acestui reportaj pentru voi i-am luat şi un mic interviu lui nea Gheorghe:

- Cîţi cai-putere are un motor?

- Un motor are 1 000 de cai-putere.

- Nămolul acela la ce-l folosiţi?

- Este introdus în pămînt prin interiorul coloanei de foraj pentru a cădea pe sapă, ca să n-o împotmolească rocile moi şi să aducă mai uşor la suprafaţă materialul forat.

Nenea Gheorghe ne-a mai spus că sonda este fruntaşă pe zonă pentru că ei au forat 3 000 de metri într-un timp record. Duruitul motoarelor se răspîndea în dumbrava din panta dealului, o dumbravă mare şi frumoasă care cîntă cu motoarele deodată. Jos, în sala motoarelor, maistrul Victor Busuioceanu asista la umplerea rezervoarelor din motoare cu motorină şi ulei. Sondorii Gheorghe Dumitrache şi Ion Şerbănoiu lucrează cu voioşie. Şi tot privind noi la oamenii aceştia harnici cum muncesc, nici nu observăm cum ziua se scurge cîte-un pic, cîte-un pic, pînă ce noaptea pune stăpînire pe ţinut. În incinta sondei se aprind reflectoarele. Eu şi cu prietenul meu am plecat spre casă. El se opreşte la dormitor, iar eu îmi continui drumul spre sat.

Numai sonda nu doarme... Ea-şi cîntă cîntecul ei impunător, venit parcă din rărunchii pămîntului, acompaniat de huruitul egal al motoarelor, ca într-o simfonie originală ce leagănă Valea Amaradiei.

Cătălin Mărgineanu,
Şcoala generală Păişani, com. Stoina, jud. Gorj.

Omagiu

V-aţi născut cu fruntea
În constelaţia
marilor cutezanţe.
Cîntec de leagăm v-au fost
Apele bătrînului Olt.
Meleag al copilăriei
Vatra cea veche
a Scorniceştiului.
V-au călit sufletul
Doinele poporului român.
La vîrsta cînd
marile întrebări se-arată,
Aţi pornit pe drumul
grelelor împliniri
Şi astăzi ne sînteţi făclia.
Ne sînteţi îndemn măreţ
la tot ce-i bine,
Ne îmbrăţişaţi
cînd înfruntăm ce-i greu,
Ne conduceţi cu gînd clar
şi faptă rodnică
Spre viitor de aur comunist.

Maria Stănescu, clasa a VIII-a,
Cenaclul Casei Centrale a pionierilor
şi şoimilor patriei.

În ţara păcii spre comunism înaintăm

27 iunie — 6 iulie. *Reprezentanţii celor peste 205 000 de purtători ai cravatei roşii cu tricolor din Capitala ţării - delegaţi la Forumul municipal - îşi desfăşoară, în cadrul taberei din pădurea Pustnicul, activitatea de analiză şi dezbatere a principalelor obiective ale muncii lor, desfăşurate de la forumul precedent şi pînă acum. La redacţie ne-au sosit veşti şi imagini fotografice. În fotoreportajul de faţă ne-am propus să vă prezentăm cîteva dintre acestea. Deci...*

FORUMUL PIONIERILOR
DIN MUNICIPIUL BUCUREŞTI

...SUBREDACŢIA „SEMAFOR" NE RELATEAZĂ:

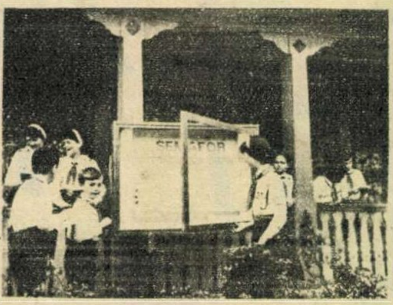

„Astăzi am avut dezbaterea privind conlucrarea dintre Organizaţia Pionierilor şi Uniunea Tineretului Comunist. A fost deosebit de interesantă şi utilă, mai ales pentru faptul că s-a desfăşurat chiar la locul de muncă al utecistilor, adică la Întreprinderea de utilaj chimic „Griviţa Roşie". O întreprindere fruntaşă pe ţară, declarată pentru a patra oară „Erou al Muncii Socialiste"! Rezultatele foarte bune ale muncitorilor de aici, înalta productivitate realizată, ca şi pregătirea profesională deosebită ne-au cam intimidat, la început, dar uteciştii, ca şi tovarăşul Anton Dobrin, Erou al Muncii Socialiste, ne-au spus că munca noastră de elevi este importantă, că acum, la aceşti ani, trebuie să punem baze temeinice cunoştinţelor dobîndite, că activitatea noastră din atelierele şcolare, din laboratoare, de pe loturile şcolare este chiar germenul viitoarelor noastre meserii."

„Fiecare seară este aşteptată cu multă nerăbdare şi... curiozitate. Oare ce surprize ne-au pregătit colegii din detaşamentele care vor prezenta programul cultural-artistic? ne întrebăm pentru că secretul este păstrat pînă în ultimul moment. Dar şi întrecerile sportive, jocurile de îndemînare, de agerime, de perspicacitate ne plac. În tabără e multă veselie!"

„Schimbul de experienţă şi activităţile comune organizate cu pionierii participanţi la Forumul judeţean Giurgiu, dezbaterile noastre despre învăţătură, despre viaţa de organizaţie, despre celelalte obiective principale urmărite de Organizaţia Pionierilor ne vor ajuta mult în activitatea viitoare. Multe dintre ideile, sugestiile şi noile propuneri au fost incluse în „Angajamentul Organizaţiei Pionierilor din municipiul Bucureşti pentru anul şcolar 1983—1984".

...Sîntem cu toţii foarte emoţionaţi. În încheierea lucrărilor forumului adresăm conducerii partidului, tovarăşului NICOLAE CEAUŞESCU, o telegramă în care, printre altele, spunem:

„În urma dezbaterilor susţinute de

FORUM 1983•FORUM 198

delegații la forum, vă putem raporta, mult stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, că și în acest an școlar am dobîndit succese importante la învățătură, a crescut numărul pionierilor care au obținut note bune și foarte bune, al celor care muncesc cu entuziasm în ateliere, pe loturile școlare, în campaniile agricole.

...Pentru vacanța de vară ne-am propus să acționăm în continuare, pentru îndeplinirea și depășirea angajamentului asumat, să participăm la acțiuni de înfrumusețare a Capitalei și a școlilor, pentru noul an școlar.

...Folosind și acest prilej, în numele pionierilor din municipiul București, vă adresăm cele mai călduroase mulțumiri, Dumneavoastră, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, tovarășei Elena Ceaușescu, pentru grija și dragostea nețărmurită cu care ne înconjurați zi de zi, pentru activitatea neobosită ce o desfășurați pentru ca tînăra generație din patria noastră să beneficieze de cele mai bune condiții de viață, să trăiască într-o lume a păcii și bunăstării, fără arme și amenințarea războiului. Așa cum ne-ați transmis Dumneavoastră prin Mesajul de pace adresat cu prilejul zilei de 1 Iunie, „vrem ca toți copiii patriei noastre, toți copiii popoarelor din Europa, din întreaga lume să nu mai trăiască cu grija și teama unei bombe atomice aducătoare de moarte și de distrugere. Dorim ca toți copiii patriei noastre, copiii Europei și întregii lumi să trăiască într-o lume a păcii, a frăției, a prieteniei!"

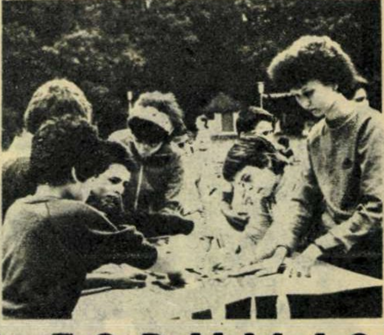

Cutezătorii printre noi

MERITUL PIONIERESC

Au cuvîntul autorii unor fapte frumoase

Potrivit unei frumoase tradiţii a Organizaţiei Pionierilor, la începutul vacanţei de vară, a avut loc la Bucureşti festivitatea decernării distincţiei **„Meritul pionieresc“** unor pionieri care, în împrejurări mai puţin obişnuite, au acţionat fără şovăire, dînd dovadă de cinste, cutezanţă, omenie, cinstind prin fapte de excepţie cravata roşie cu tricolor.

Năzuind să devină oameni de nădejde ai societăţii noastre socialiste, aceşti cutezători, care în viaţa de zi cu zi îşi îndeplinesc în mod exemplar îndatoririle şcolare şi pionereşti, au salvat vieţi omeneşti şi bunuri materiale, au sprijinit organele de miliţie în depistarea şi prinderea unor infractori, au făcut importante descoperiri arheologice etc. Prin faptele lor, inimoşii cutezători fac cinste Organizaţiei Pionierilor, şcolii, familiei.

În amintirea zilei frumoase în care au fost distinşi cu „Meritul pionieresc", fotoreporterul nostru i-a surprins în această imagine din care vă zîmbesc: **Cristian Opriţa,** Şcoala generală Şomcuta Mare, Maramureş; surorile **Claudia şi Cristina Vatavu,** Şcoala generală nr. 27, Piatra Neamţ; **Minodora Badea,** Şcoala generală nr. 31, Constanţa; **Ela Vărzaru,** Şcoala generală Udeşti, Suceava; **Marius Szilaghi,** Şcoala generală nr. 6, Petroşani, Hunedoara; **Lori Luiciuc,** Şcoala generală Cîndeşti, Botoşani; **Maria Măcelaru şi Dumitru Cazan,** Şcoala generală Bîscenii de Sus, comuna Calvini, Buzău; **Gheorghiţă Niculescu,** Şcoala generală Poieniţa, comuna Bălileşti, Argeş; **Zoltan Beres,** Şcoala generală Micfalău, comuna Malnaş, Covasna; **Mihai Badea,** Şcoala generală Dragomireşti, Dîmboviţa; **Dacian Gherghe,** Şcoala generală Pănătău, Buzău; **Antal Traian,** Şcoala generală nr. 5, Iaşi; **Corina Nicoleta Ardeu,** Şcoala generală nr. 1, Orăştie, Hunedoara; **Elena Becheru,** Şcoala generală Husnicioara, Mehedinţi; **Dan Popa,** Şcoala generală nr. 4, Vaslui; fraţii **Titi şi Dănuţ Danciu,** Şcoala generală Salcia, Teleorman; **Daniela Brănilă,** Şcoala generală Puranii de Sus, comuna Siliştea, Teleorman; **Nica Daniel, Cătălin Piu,** Casa pionierilor şi şoimilor patriei, Iaşi; **Benone Pricop, Iuri Covaliov,** Şcoala generală Mahmudia, Tulcea.

Răzvan Stanciu, Şcoala generală nr. 4, Ploieşti, **Georgeta Măcelaru,** Şcoala generală Bîscenii de Sus, comuna Calvini, Buzău, **Radu Popa** şi **Adrian Gegel,** Casa pionierilor şi şoimilor patriei Iaşi, şi **Adrian Duban,** Şcoala generală nr. 103, Bucureşti, care nu se află în fotografie, se numără şi ei printre merituoşii pionieri.

Redacţia va continua să publice astfel de frumoase fapte de cutezanţă. Aşteptăm să ne relataţi şi alte asemenea întîmplări adevărate ai căror eroi aţi fost voi înşivă sau colegii voştri.

E. ROŞCA

TRAIAN ANTAL

ŞCOALA GENERALĂ NR. 5 IAŞI

Îmi place fotbalul şi, adeseori, împreună cu băieţii din blocul nostru încingem cîte un meci, pe pajiştea aflată în vecinătatea lacului din apropiere.

Noaptea plouase, terenul era alunecos, iarba udă, însă toate acestea nu ne împiedicau cu nimic în joaca noastră. În timpul jocului am observat că pe drumul aflat chiar pe malul lacului a apărut o femeie. La un moment dat a alunecat şi... s-a făcut nevăzută. Am alergat repede spre locul acela; femeia, care era chiar vecina noastră, se zbătea neputincioasă în apă, fiindcă nu ştia să înoate. Nu puteam sări s-o ajut pentru că mi-ar fi fost imposibil s-o aduc singur la mal. Am privit repede în jur şi am văzut, mai departe, un mic grup de pescari amatori care tocmai îşi pregăteau uneltele de pescuit. Am alergat într-acolo. Au sărit repede în ajutor. În timp ce ei au reușit s-o aducă la mal, am fugit într-un suflet să anunț Salvarea. A sosit la timp.

O revăd pe mama lui Gabi din nou, cu fetița de mînă. Și de fiecare dată îmi zîmbește cu prietenie.

GHEORGHIȚĂ NICULESCU

ȘCOALA GENERALĂ POIENIȚA, COMUNA BĂLILEȘTI, JUDEȚUL ARGEȘ

În ziua aceea am avut oră de activități practice și toți din clasa noastră au lucrat la repararea gardului școlii. Primăvara se apropia cu pași mari, iar noi, ca toți gospodarii comunei, vroiam s-o întîmpinăm cum se cuvine.

Pentru că mai aveam multe treburi și acasă, la ieșirea din școală am grăbit pasul, lăsîndu-i pe colegii mei mai în urmă. Cînd am ajuns însă în fața Magazinului de textile, m-am oprit: fuioare subțiri de fum se strecurau prin încheieturile ferestrelor. Am încercat să văd prin geamuri ce se întîmplă înăuntru, dar n-am putut. Prin preajmă nu se afla nimeni cu care să mă sfătuiesc ce e de făcut, dar mi-am adus aminte că în ghiozdan aveam ciocanul cu care reparasem gardul. L-am luat repede și am spart lacătul care prindea grilajul de la ușa magazinului. A trebuit să sparg geamul ca să pot intra înăuntru. Fumul mă îneca, ochii îmi lăcrimau și cu greu am reușit să ajung cu o găleată plină cu apă pînă la raftul în care ardeau mărfurile.

Între timp au venit din urmă și alți colegi de școală: Elena Vîlcoci, Cristina Baciu, Nicolae Brînzaru, Elena Moise, Maria Pătrașcu, precum și cîțiva tovarăși învățători și profesori. Ne-am luptat mult atît pentru salvarea mărfurilor din magazin cît și cu flăcările care amenințau să se extindă și la magazinele alăturate. Cred că orice pionier, aflat în locul meu, ar fi procedat la fel ca mine, într-o astfel de împrejurare.

MIHAI BADEA

ȘCOALA GENERALĂ DRAGOMIREȘTI, JUDEȚUL DÎMBOVIȚA

Am așteptat mult ziua plecării la Tîrgoviște, unde urma să particip la un concurs de atletism, pentru care mă antrenasem cu alți colegi de-ai mei zile în șir. Aveam încredere în forțele mele, știam ce pot și speram ca în acea confruntare să ocup cel puțin locul doi.

Iată-mă, așadar, în frumosul Parc Chindia, printre numeroșii copii pregătiți să se alinieze la startul competiției. Privirile îmi alergau curioase în toate părțile. Trebuia să cunosc, doar, terenul pe care urma să se desfășoare întrecerea. Se vedeau aleile străjuite de flori; copacii erau toți înfrunziți. Lacul își răsfăța apele în soarele primăverii. Dar... Ce se întîmplă? În apă se zbate un copil. Abia mai poate să-și ridice capul la suprafață. Ce să fac? Mai erau vreo zece minute pînă la clipa startului... N-am avut timp să anunț pe nimeni de ceea ce se întîmpla pe lac. Am fugit și, așa cum eram, în trening, m-am aruncat în apă. Nu știu cum am ajuns la băiatul pe care trebuia să-l salvez. L-am cuprins cu o mînă, iar cu cealaltă am înotat pînă la mal. Copilul, un băiat de vreo cinci ani, abia mai respira. I s-a dat degrabă primul ajutor și a fost salvat.

La cîtva timp s-a dat startul primei probe. M-am aliniat alături de ceilalți concurenți, am alergat, dar hainele ude mă împiedicau în mișcare. Aș fi vrut mult să mă aflu printre cei ce vor urca podiumul învingătorilor, muncisem mult pentru aceasta, dar n-a fost așa. M-am clasat abia pe locul opt, însă nu-mi pare rău pentru că în schimb am salvat o viață, viața unui copil!

NICOLETA-CORINA ARDEU

ȘCOALA GENERALĂ NR. 1 ORĂȘTIE, JUDEȚUL HUNEDOARA

Îmi place să învăț, iar în timpul care-mi rămîne după pregătirea lecțiilor mă joc, citesc sau o ajut pe mama la treburile gospodărești: îngrijesc iepurii și păsările, mă ocup de florile din grădina casei. În ultimele două trimestre însă, ajutorul meu pe lîngă casă a fost mai mic. Cu toate acestea, mama nu s-a supărat niciodată. Dimpotrivă, mă întreba ce mai face prietena mea Ioana Barta. Aveam întotdeauna să-i dau cîte o veste bună.

Ioana suferise o operație foarte delicată la ochi. Un timp n-a putut citi, n-a putut să-și ia notițe la ore. Am invitat-o să stea cu mine în bancă. Notițele pe care le luam la ore i le dădeam după aceea și ei.

Zi de zi ne-am pregătit lecțiile împreună, astfel încît colega mea de bancă a obținut numai note de la 7 în sus. În tot acest timp, prietenia noastră s-a întărit și sînt foarte bucuroasă că am fost alături de Ioana, atunci cînd a trecut printr-un moment greu. Acum ea este sănătoasă, iar ceasurile pe care le petrecem împreună sînt pline de voie bună.

DUMITRU CAZAN ȘI MARIA MĂCELARU

ȘCOALA GENERALĂ BÎSCENII DE SUS, COMUNA CALVINI, JUDEȚUL BUZĂU

Ne aflam în toiul jocului prin pădure, cînd mirosul de frunze arse a ajuns pînă la noi. Ne-am oprit ca la o comandă. Am înțeles cu toții că undeva arde pădurea. Am descoperit foarte repede locul și am alergat să-l anunțăm pe pădurar (n.n. pădurarul este chiar tatăl Mariei Măcelaru). Între timp, alți copii au chemat cîțiva săteni care stau pe-aproape și au început lupta pentru localizarea focului. La scurt timp ne-am întors la locul incendiului împreună cu pădurarul și ne-am alăturat celor ce săpau șanțuri pentru ca flăcările să nu se extindă. A fost o luptă scurtă, dar grea, la sfîrșitul căreia am socotit că intervenția noastră a dus la salvarea a circa 20 de hectare de pădure. Cînd am pornit spre casă, eram cu toții obosiți, dar fericiți că pădurea, cu umbra ei răcoroasă, va găzdui în continuare jocurile noastre vesele.

ATELIER DE PRESĂ

Lăudabilă inițiativa redacției „Cutezătorii" de a atrage pionierii din București și din țară la elaborarea unor numere de revistă cu sprijinul subredacțiilor județene, pe care le-a organizat nu fără dăruire și muncă îndrăzneață. Mă bucur că în acest număr condeiele pionierești participă din plin cu producții proprii gazetărești din domenii diferite. Dar cel mai mult m-am bucurat cînd am aflat că revista „Cutezătorii" și redactorii ei talentați și inimoși sprijină apariția unor gazete pionierești în județe, care încurajează tinerele talente să participe la activitatea informațională și de creație. Între acestea semnalez apariția „Revistei Cireșarilor" din Bîrlad, cu conținut și o punere în pagină demnă de profesioniști.

Ca să fii gazetar, după părerea mea și nu numai a mea, îți trebuie în primul rînd talent, apoi multe, foarte multe cunoștințe din cele mai variate domenii. Apoi, multă muncă, curaj, cinste și responsabilitate. Toate acestea utilizate în numele unui crez.

Vă rog să-mi permiteți să vă felicit călduros și să vă transmit urări de noi succese în activitatea de atragere a tinerelor talente ziaristice din rîndul pionierilor și școlarilor la realizarea propriilor lor publicații și reviste.

Sînt convins că tot mai mulți pionieri vor adera la inițiativa revistei „Cutezătorii", îmbogățindu-i paginile cu articole, reportaje, poezii și informații scrise de ei pentru ei.

AURELIAN NESTOR

secretar al
Consiliului Ziariștilor din România,
președintele Comisiei profesionale a
Organizației Internaționale a Ziariștilor

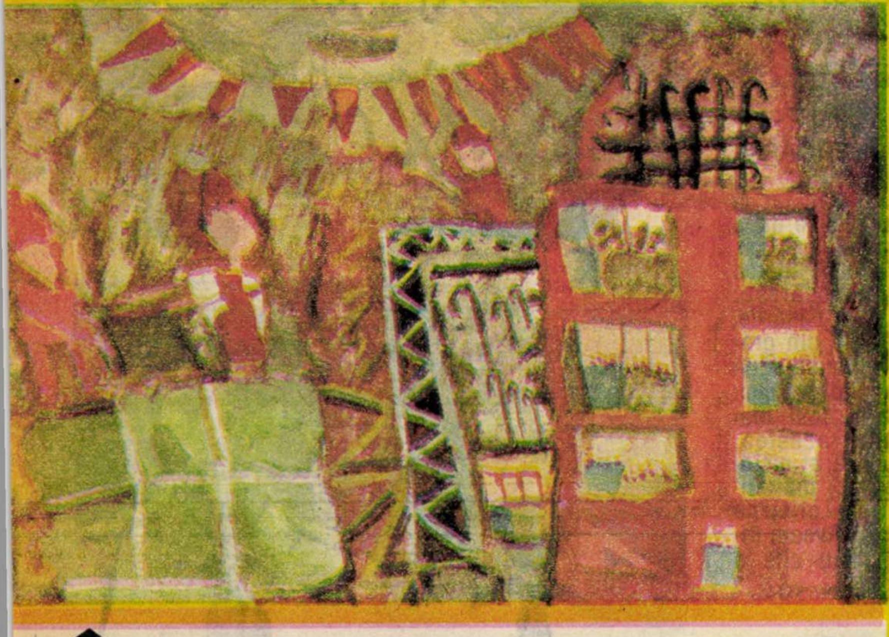

▲ *„ȘANTIERUL TINERETULUI"*
Marius Lunca, clasa a III-a, Casa pionierilor și
șoimilor patriei, Focșani.

Dorina Mureșan, clasa a VI-a, Șc. generală Nicula,
Satu Mare. ▼

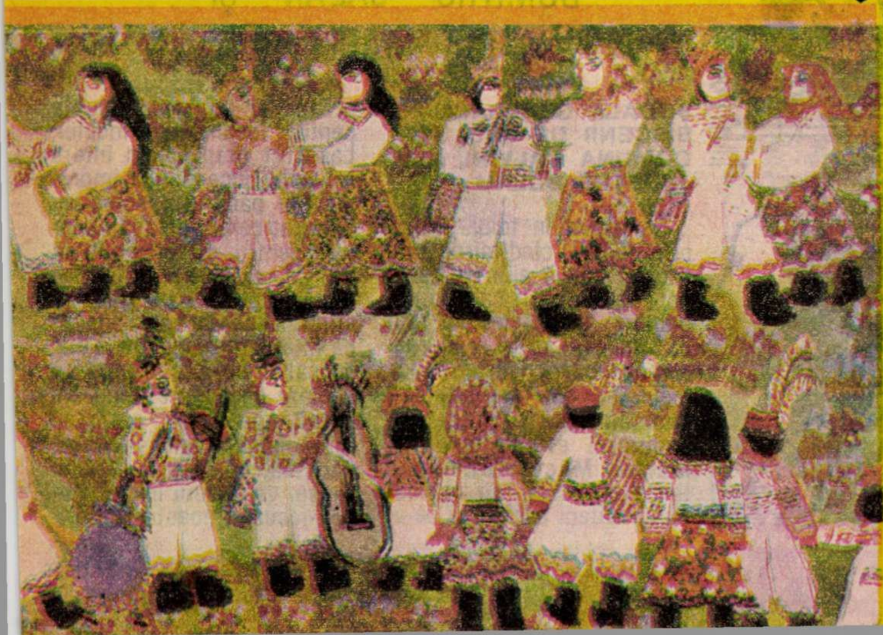

Galeriile de artă Cutezătorii

Vaslui '83

Consemnam în numărul 24 din „Cutezătorii" deschiderea Expoziției republicane de artă plastică a pionierilor și școlarilor „Românie, plai de aur". Revenim cu drag, în acest număr realizat împreună cu cititorii, la același act de semnificație majoră în evoluția copiilor, printre pensule și culori, pentru a ne

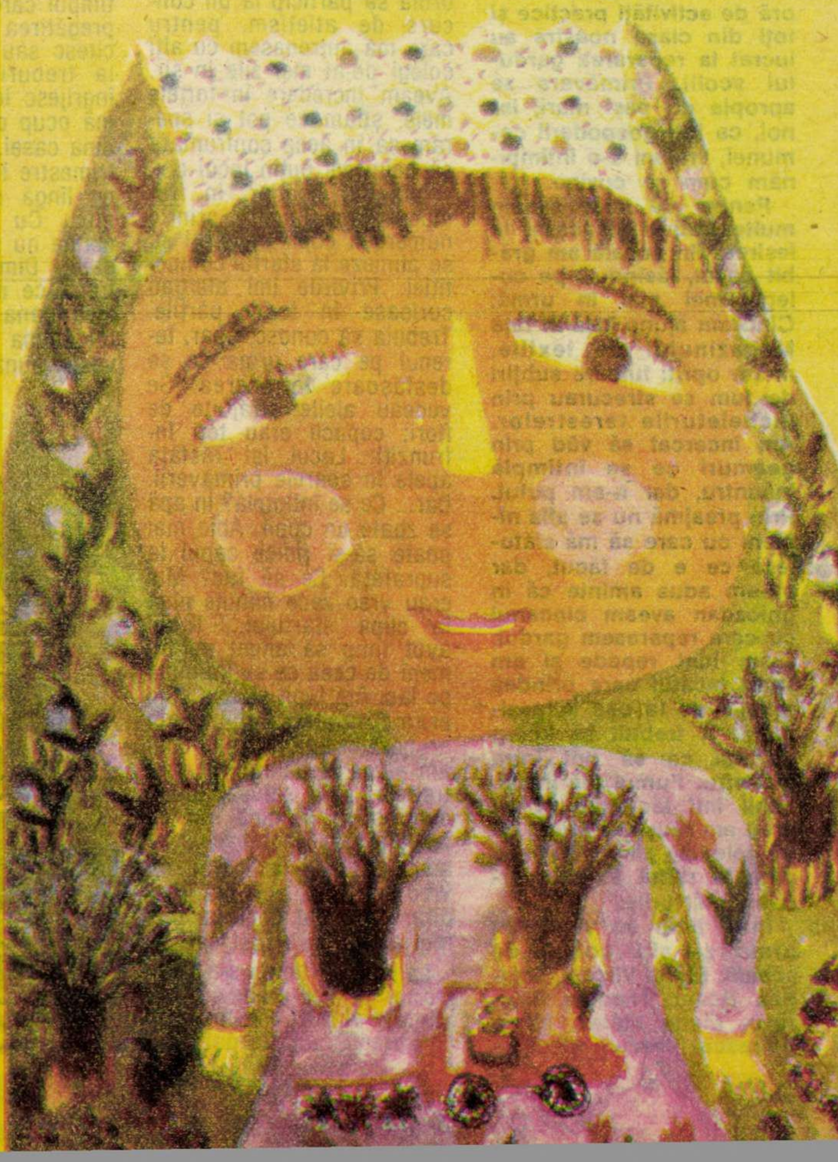

da seama de bogatul registru tematic, dar și de nivelul de măiestrie artistică la care au ajuns unii copii.

Multe lucrări sînt inspirate din trecutul istoric al țării, dar cele mai numeroase și mai reușite fac un adevărat portret al prezentului patriei noastre socialiste. Este îmbucurător să observi cu cîtă acuitate privesc copiii natura și oamenii, cu cîtă pricepere își aleg armoniile de culori și forme.

Nu trebuie dealtfel să ne mire performanțele artistice ale pionierilor. Ele sînt, pe lîngă priceperea și dragostea dascălilor care-i îndrumă, și rodul unei consecvențe cu care școala și societatea noastră pun azi la îndemîna copiilor atîtea muzee, albume de artă, emisiuni de specialitate la televiziune. Toate acestea laolaltă reprezintă o școală vie în care copiii se familiarizează de timpuriu cu multe din tainele unei atît de complexe meserii, încît ne întîlnim în expoziție cu multe compoziții originale, de mare forță expresivă, cu un colorit bogat și bine compus, emoțional și modern. Prin prospețime și sinceritate, copiii aceștia ne umplu de bucurie cu scenele de viață, prin precizia observației, a detaliului semnificativ și, mai ales, prin tandrețea mesajului lor de dragoste constantă pentru frumusețile patriei noastre.

Îmbinări fericite între desen și culoare dau formă și volum, și luminozitate, ne sugerează spații de basm, feerii din lumea plină de surprize a copilăriei. Ritmează și proporționează, decorează, printr-un fantastic simț al simetriei, al ordinii, al simplificării formelor pînă la puritatea geometrică. Varietatea unghiurilor din care e văzută natura, perspectiva just redată, compoziții bine echilibrate, armonii cromatice uimitor de simple și de îndrăznețe, ne spun că astăzi copiii învață temeinic legile obiective ale frumosului, ale artei, adăugîndu-și cu multă personalitate și fantezie creatoare propria lor subiectivitate emoțională.

Expoziția deschisă la Vaslui va fi preluată ca o izbîndă între alte izbînzi, la apropiatul Forum Național al pionierilor de la Iași. Căci dacă forumul se desfășoară sub deviza „În țara păcii spre comunism înaintăm", și expoziția oglindește, sub toate aspectele ei, acest ideal, acest mesaj al tinerei generații, adresat prezentului și viitorului.

Redactorul paginilor: **I. DONCA**

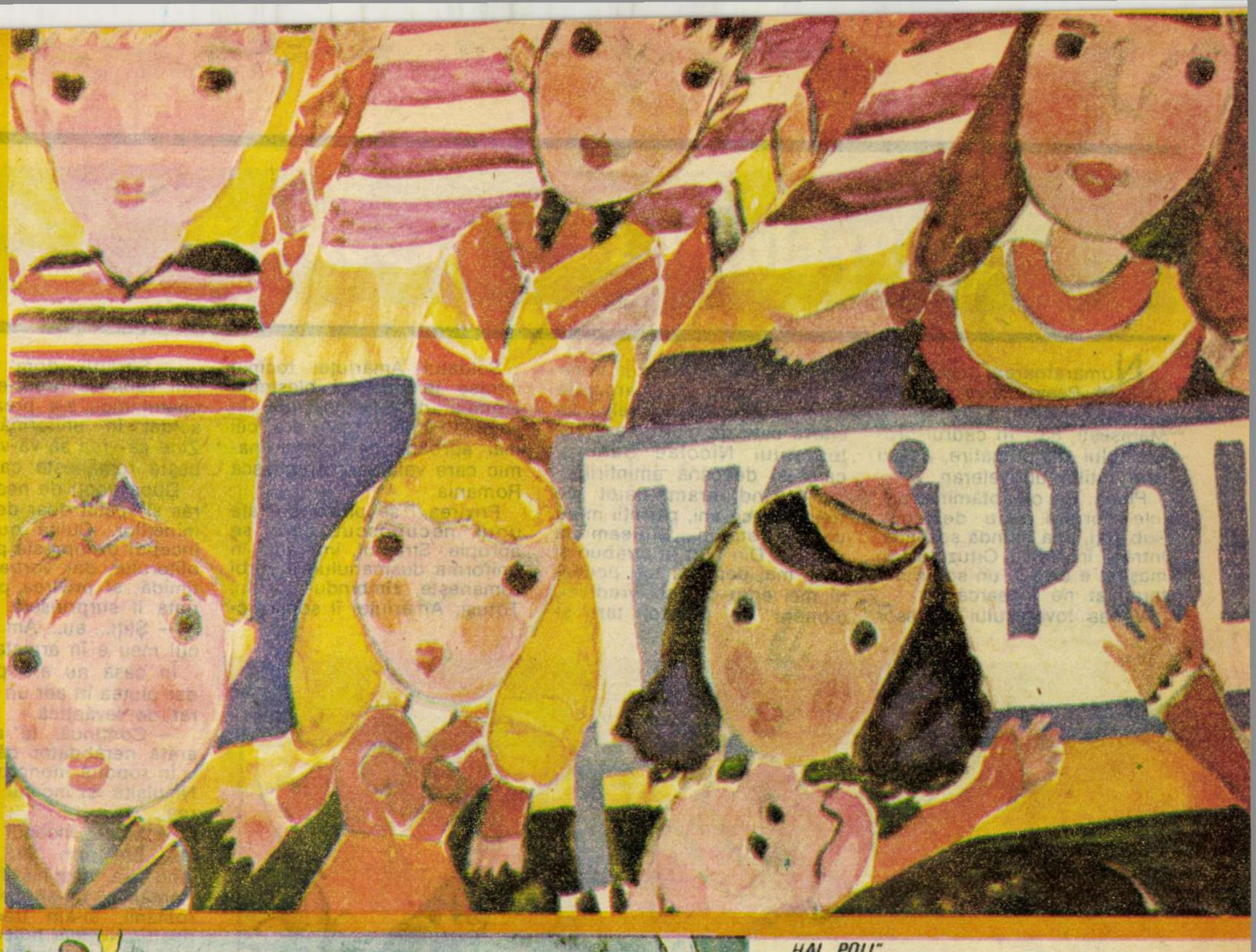

„HAI, POLI"
Silvana Stanoiev, clasa a V-a,
Casa pionierilor și șoimilor patriei, Timișoara.

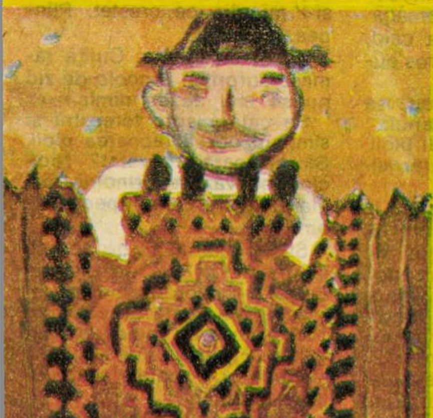

„VÎNZĂTOR DE COVOARE"
Ion Dorel Iurcu, clasa III-a,
Casa pionierilor și șoimilor patriei, Suceava.

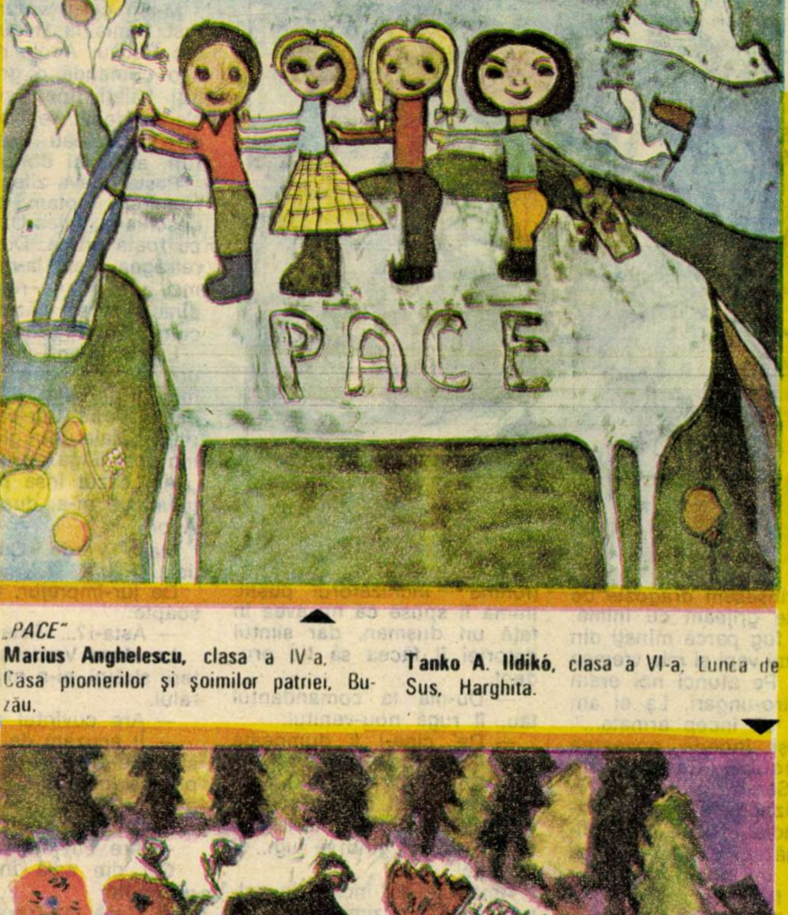

„PACE"
Marius Anghelescu, clasa a IV-a,
Casa pionierilor și șoimilor patriei, Buzău.

Tanko A. Ildikó, clasa a VI-a, Lunca de Sus, Harghita.

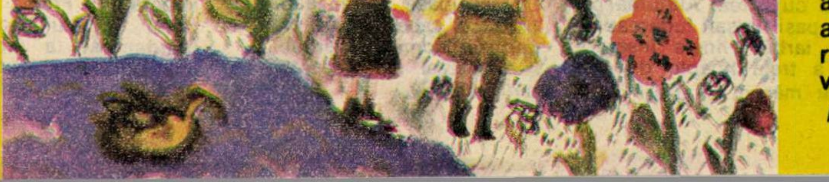

PRIMĂVARA"
Dumitru Toni Genete — clasa a VII-a,
Șc. generală nr. 10, Bîrlad.

Preludii la o expediție

Numărătoarea inversă a început. Peste cîteva zile vom pleca în expediția „Oituz" – Marașești '83". În cadrul programului de pregătire, astăzi vom întîlni un veteran.

Plouă. De o săptămînă, brîiele cerului s-au dezlegat. Sub roți, apa inundă șoseaua. Intrăm în Valea Oituzului. În mașină e cald și un somn neterminat ne încearcă.

Vocea tovarășului profesor ne îndeamnă privirile cînd spre dreapta, cînd spre stînga.

De aici a pornit cascada vitejilor cavaleriști... De-aici și-a îmbărbătat oastea generalul-erou Eremia Grigorescu...

Aici a căzut caporalul Mușat... Dincolo, sublocotenent Ecaterina Teodoroiu... Și parcă din culme simțim privirile Țurcanului, voluntar la peste 60 de ani, vestitul Peneș Curcanul — luptător și învingător și la Oituz.

Lăsăm în urmă monumentul cu vulturi. Ferăstrău... Hîrja... Poiana Sărată...

Autobuzul se oprește. Apa Oituzului taie doi metri de pămînt. În față, podul. De partea cealaltă, fostul hotar nefiresc ce ne răpea pe atunci Transilvania. N-am mai văzut piatra de hotar. În locul ei, cimitirul eroilor.

Ploaia încetă. Fostul hotar este un cîmp de margarete care smălțuiesc fînețele. La cîteva sute de metri, casa veteranului Nicolae Șandru, care își deapănă amintirile.

„ — Cînd eram băiet de treisprezece ani, părinții m-au dat la stăpîn. Slujeam la mioare. Din bun în străbun și pînă mai departe, toți poenarii mei erau ciobani vrednici, oameni de munte, tari și mulți. Prinsesem dragoste de oițe și le grijeam cu inimă. Dar anii fug parcă mînați din urmă și-mi veni și mie vremea cătăniei. Pe atunci noi eram sub austro-ungari. La ei am fost silit să încep armata..."

Așa își începe povestea moș Nicolae Șandru din Poiana Sărată.

Cînd izbucnea primul război mondial, Niculăiță împlinea douăzeci de ani. Simțea cu silă în podul palmelor muncite fierul rece și greu al armei străine. La honvezi, unde fusese trimis, pe Niculăiță nu l-a mai răbdat inima.

...Anul 1917. Se înserase de mult. Umbrele brazilor se îngînau cu zarea. Alăturea potecii, pași furișați fugăreau pînă-n iarbă jivinele înserării. Era a treia noapte de cînd ploua mărunt și des.

Soldatul Amăriuței tocmai intrase în post și blestema vremea care-l îndemna la somn. Pichetul său era cel mai aproape de frontul inamic care voia să cotropească România.

Privirea i se pironi pe fața unui necunoscut care se apropia. Străinul, îmbrăcat în uniforma dușmanului, îi vorbi românește, zîmbindu-i blajin. Totuși, Amăriuței îl somă acționînd închizătorul puștii. Inima îi spuse că nu avea în față un dușman, dar simțul datoriei îl făcea să fie prudent.

— Du-mă la comandantul tău, îl rugă nou-venitul.

— Da' cine-i fi dumneata de-mi ceri una ca asta?

— Ehei, măi frate-miu, apoi și eu mi-s tot român și m-o durut sufletu' să rămîn la **ei**... Mi-am pus în gînd să fug... și iată-mă!

Amăriuței își încreți în colțul gurii un zîmbet de îndoială.

— Vezi poteca aia de colo? mergi înainte pînă ți-oi spune eu și nu care cumva să te pună naiba să-ntorci capul, că-i jale, auzitu-m-ai?

Voci joase se auzeau din cerdacul casei în care era încartiruit comandamentul.

Amăriuței se prezentă superiorului:

— S'trăiți, dom' căpitan. Am venit să raportez. La pichetul meu s-a prezentat un soldat în uniformă străină. Zice că vrea să vă vadă. Vorbește românește ca mine!

După nopți de nesomn, neras și spălat doar de roua dimineților, Culiță nu făcu la început o impresie prea bună ofițerului, dar vorba caldă și timidă, și privirea puțin speriată îl surprinseră plăcut:

— Știți... eu... Am venit! Locul meu e în armata română.

În casă nu era prea cald, dar plutea în aer un miros curat de levănțică.

— Continuă, te ascult, se arătă nerăbdător căpitanul.

În ropotul monoton al ploii, Niculăiță își începu mărturisirea.

— Mi-am început armata la **ei**... Era prin '913... În '16, cînd s-a deschis frontul cu România, ne-am vorbit noi, românii, și-am trecut la ai noștri. Nu mai puteam răbda.

M-am cerut voluntar și-am fost trimis la Regimentul 27 din Bacău. Acolo mi s-a dat sub comandă o grupă. Erau toți băieți tineri și curajoși. Ne-am legat repede. Pe toți ne însuflețeau aceleași doruri, aceleași dorinți.

Peste cîteva zile, sub poala Nemirei, luptam pe frontul deschis la Valea Uzului. Eram cu toată grupa. Dușmanul se retrăgea. Asta la-nceput... ca mai apoi să ne retragem noi pînă cînd am căzut în încercuire. Tot la Valea Uzului.

La regiment am cunoscut un caporal de-o samă cu mine. Bun băiat. Îl chema Iordache Popa. Într-o zi a nimerit în bătaia unui glonț și l-am îngropat lîngă noi, în tranșee.

Am căzut însă prizonier și inamicul m-a dus în lagăr. Apoi...

Masa Verde. Curtea Marțială.

De jur-împrejur, mulțime și șoapte:

— Ăsta-i?... Ăsta-i?...

La Masa Verde ședeau ofițerii străini, și-n mijloc, generalul.

— Are cuvîntul acuzarea!

— Îl acuzăm de trădare de stat, de ridicare a armei împotriva imperiului și de spionaj.

— Trebuie spînzurat!

— Are cuvîntul apărarea!

Cei din sală începură să murmure:

— Care apărare? De ce apărare? Trebuie spînzurat!

Procurorul citi cu vocea lui pițigăiată:

— Sentința nr. H.B./792/917 din 7 iulie 1917: În numele legii și-n numele împăratului Frantz Josef, numitul Șandru Nicolae este condamnat la moarte prin spînzurătoare. Sentința se va executa mîine.

Șandru se clătină puțin.

— Aduceți un scaun, porunci generalul. Stai jos. Vrei o țigară?

— Nu, nu fumez... Și vreau să vă spun că războiul nu s-a terminat! Transilvania se va uni cu Țara!

— Afară! Afară cu el!

— Ne vom uni cu Țara!

Îl duseră într-o celulă întunecoasă. În seara aceea nu i-au mai adus mîncare. Îl scoseseră deja din porție. Cei patru pereți între care era închis aveau o singură fereastră, destul de sus și probabil de aceea fără gratii. În spatele zidului se auzeau pașii sacadați ai santinelelor. De-afară pătrundea zgomot de ciocane; dușmanii pregăteau eșafodul.

Obosit și flămînd, Culiță ațipi. În vis, mama îl săruta și-l mîngîia pe creștet. Plîngea încetișor.

Trezit de foame, Culiță rămase surprins. Dincolo de zid nu se mai auzea nimic.

Se cățără spre fereastră și simți în obraji răcoarea ploii. Să fie oare adevărat? Nicicînd nu văzuse grindină mai mare. Afară, nici țipenie de om.

Sfîșie cearceaful de pe pat, îl înnodă, îl legă de piciorul mesei și-i dădu drumul pe fereastră. Se agăță de el și coborî. Atinse cu picioarele pămîntul. Furișat, o luă la goană și trecu prin spatele eșafodului neterminat.

În gheretă santinelele beau rom și se încălzeau...

„A doua zi — continuă Șandru relatarea adresată căpitanului — m-au căutat cu avioanele. Mă pitisem sub grîne și nu m-am mișcat de acolo o zi întreagă. Frecam grîu în palme și mîncam. De atunci, prin păduri, ziua și noaptea pe cîmp, am tot venit și m-am apropiat de front. Trebuia să fiu cu orice preț din nou printre ai mei. Și sînt!

Căpitanului i se aburiseră ochelarii. Șiroaie de lacrimi îi brăzdau fața. De pe buze îi pieriseră toate cuvintele și i se așezase un nod în gît.

— Măi, ortace! atît putu să spună.

Peste cîteva zile, prezent din nou la Regimentul 27 din Bacău, Niculăiță pleca pe front. De astă-dată linia frontului nu se mai retrase. După lupte și hărțuieli continui, ajunseră sub poalele Feleacului.

Orașul era în fierbere. Inamicul se retrăgea.

În tranșee, soldații căutau însetați vești.

Undeva, într-un colț, ședea Niculăiță. Privea furat de gînduri spre marele oraș de pe Someș. Acolo era o clădire. Închisoarea unde fusese deținut și unde atîția și atîția români curajoși își așteptau sfîrșitul.

Pe loc i se înfiripă un gînd care-i dădu curaj. Își puse casca și plecă spre comandament.

În ușă, comandantul dădea ordine. Culiță se opri sfios și așteptă.

— Ce-i cu tine, Șandrule?

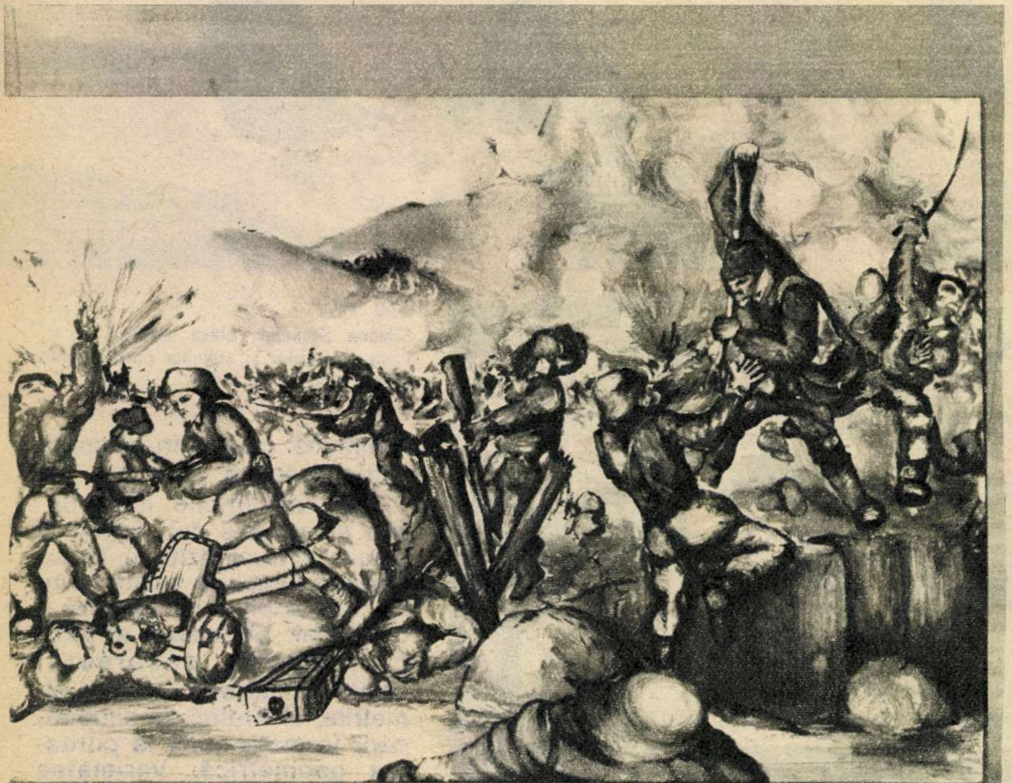

Desen de **Vicențiu Roșu** — cercul de desen „I. Diaconescu", Șc. generală nr. 5. Onești, Bacău.

Lucrare premiată
la concursul
„AUTORI: COPIII"
iunie 1983.

Măriuca

La Mărășești, mormîntul copilului-erou Maria Zaharia se află lîngă o fereastră rotundă. Pe acolo pătrunde ziua, aducîndu-i lumina caldă a păcii pe care a dorit-o fetița și pentru care a murit ca un erou. Ziua mai pătrunde acolo, aducîndu-i, vara, soarele cald și prietenos, iar iarna, strigătele vesele ale copiilor care se joacă bucuroși cu zăpadă. Primăvara, ziua îi aduce ciripitul melodios al păsărelelor care vin din țările calde, iar toamna mireasma fructelor și legumelor.

În toate anotimpurile, la Mărășești copilăria veghează!

Gabriela Galan,
clasa a IV-a, Șc. generală nr. 16, Iași.

S-a întîmplat ceva?

— Nu, numai că... știți, aș avea o dorință.

— Spune.

Pe măsură ce vorbea, Niculăiță se înflăcăra:

— Mîine, în zori, cînd om da atacul, aș vrea să ajungem la porțile-nchisorii. Acolo sînt oameni, frații noștri, români!

Veni și ziua cea mare. Artileria noastră trăgea. Înaintam, Inamicul se retrăgea.

Regimentul 27 era cuprins de emoție. Era o luptă cu timpul. Grupul lui Șandru știa că trebuie să ajungă cît mai repede la porțile închisorii militare. Cei dinăuntru puteau trăi sau puteau muri. De ei, de oamenii aduși de Șandru, depindea acum totul.

Ajunși sub ziduri, tăcerea de dincolo îi descurajă. Porțile mari de fier erau îngrozitor de tăcute.

O dată... de două ori... și porțile cedară! De dincolo, români. De dincoace, români. Chipuri înnegrite... îmbrățișări... zîmbete...

Frontul înainta.

— Mergem și noi! strigară bărbații în putere.

Frontul înainta.

Anul 1983. Din spatele ochelarilor cu lentilele groase, Nicolae Șandru varsă o lacrimă în amintirea unor vremi pe care nu le vrea întoarse. Liniște...

Colegii mei desenatori îi schițează chipul în fugă.

La plecare, din cerdacul bătrînesc, moș Șandru ne prezintă onorul la cei peste nouăzeci și doi de ani.

Dragi colegi, cititori ai revistei, într-o căsuță de munte, aproape de codru, trăiește moș Șandru. Vreți să-l cunoașteți? Scrieți-i pe adresa: Veteran Șandru Nicolae, comuna Pioana Sărată, Bacău.

Daniela Uță, Bogdan Știrbei și
Florin Soucaliuc,
cercul de desen „I. Diaconescu"
Șc. generală nr. 5
Onești, Bacău

CONCERTUL SIMFONIC DE DUMINICĂ

Duminică 22 mai 1983, am fost ca de obicei prezentă la concertele — lecție susținute în sala Ateneului Român de Orchestra Liceului de artă „George Enescu" din Capitală. Sala era plină pînă la refuz, deși afară soarele îmbia la plimbare pe străzi, prin parcuri. Eu am călătorit condusă de comentariul fascinant al dirijorului Nicolae Racu, profesor al liceului; și de sunetele sublime ale „Melodiilor lăutărești" ale lui Sarasate, ale „Concertului pentru orchestră de coarde" de Ceaikovski, ale „Dansului ungar" de J. Brahms; am vîslit pe „Dunărea albastră" de Johann Strauss și am cunoscut bucuria unei prime audiții absolute: Uvertura „Ecoul pădurii" de Teodor Bordeianu. Cum era încheierea stagiunii și cum aveam în inimă și în gînd îndemnul de a îndrăzni să scriem noi înșine revistei „Cutezătorii", împreună cu prietenii mei Oana, Daniel și Radu am hotărît să trecem la acțiune.

Cînd aplauzele au luat sfîrșit, cu sufletele îmbătate de șoaptele muzicii, ne-am apropiat de dirijor și i-am întins un chestionar în zece puncte.

De fapt, șapte întrebări și două solicitări, rugîndu-l să ne răspundă. Dirijorul Nicolae Racu a zîmbit, s-a minunat de apariția celor pentru reporteri, ne-a lăudat cutezanța și apoi ne-a cerut să notăm. Ceea ce am și făcut, transcriindu-l și pentru voi, dragi colegi și cititori:

Întrebare: Care au fost începuturile dumneavoastră muzicale?

Răspuns: Cînd eram elev în clasa a doua, părinții mei au considerat că am înclinații spre muzică și m-au înscris la Școala populară de artă din Craiova. Acolo am început să învăț pianul. De atunci nu m-am mai despărțit niciodată de muzică.

Întrebare: Opera preferată? Ce sentimente vă trezește?

Răspuns: Nu cred că există o bucată muzicală preferată, care să excludă bucuria ascultării altor partituri. Muzica plecată din suflet este întotdeauna bună. Sigur, un muzician demn și un om de cultură trebuie întotdeauna să cunoască abc-ul muzicii și să încerce să se apropie de orice creație muzicală. Nu poți fi scriitor dacă nu cunoști regulile de gramatică, nu-i așa?

Întrebare: Compuneți? De ce dirijați pentru copii?

Răspuns: Eu nu mă ocup cu compoziția. Îmi face plăcere să dirijez pentru copii; încerc de fiecare dată să le sugerez bogăția trăirilor pe care o stimulează sunetele. Vreau să-i fac pe micii mei auditori să înțeleagă că o dezvoltare plenară a omului, dezvoltare care are condiții optime în România socialistă, impune ca obligatorie educația muzicală.

Întrebare: Ați călătorit în străinătate, în țările de baștină ale principalilor compozitori ale căror creații le dirijați?

Răspuns: Am călătorit ca turist în țările vecine. Cunoașterea unei țări, a specificului unui popor, ajută și ea la înțelegerea unei opere.

Întrebare: Ce reprezintă pentru dumneavoastră muzica simfonică?

Răspuns: Muzica simfonică este culmea expresiei muzicale a omului. Pentru mine, ea înseamnă deopotrivă profesiune și pasiune, o simt și o trăiesc atît rațional cît și cu inima.

Întrebare: Ați reușit să descoperiți toate tainele muzicii?

Răspuns: Omul, cu cît știe mai multe, cu atît își dă seama că mai are nenumărate lucruri de învățat. Și așa este bine, deoarece vom avea în permanență dorința spre cunoaștere, spre perfecțiune. Muzica are tainele ei, ca orice artă, și acestea se află prin muncă, prin efort.

Întrebare: Celelalte ramuri ale artei vă atrag?

Răspuns: Da, toate. Sînt un cititor pasionat, frecventez muzeele, mă atrage frumosul artistic sub orice formă s-ar înfățișa el.

Întrebare: Adresați o întrebare pentru cititorii revistei...

Răspuns: Ce lucrări de renume a compus Ciprian Porumbescu? Ce eveniment legat de numele său s-a marcat nu de mult?

Întrebare: Vă rugăm, un autograf...

Răspuns:

Urez cititorilor
revistei „Cutezătorii" să
iubească muzica, căci
pe noi, pe români,
muzica ne-a însoțit
de-a lungul istoriei

22. V. 1983

Îi mulțumim tovarășului profesor Nicolae Racu. Îl asigurăm că îndemnurile conținute în răspunsurile sale ne vor stimula și mai mult. Așteptăm cu nerăbdare reluarea concertelor, deși pînă atunci vom străbate lunile frumoase ale verii...

Convorbire consemnată de
Claudia Lupeanu,
Liceul „I. L. Caragiale"
București.

* * *

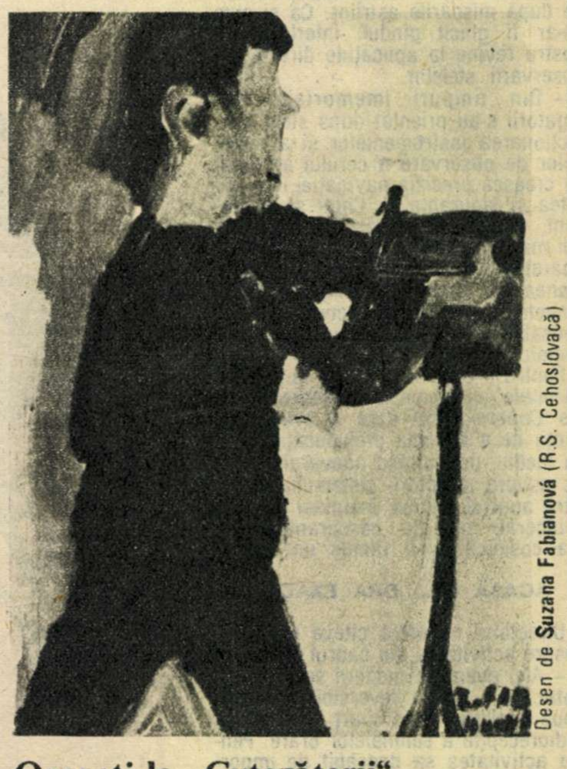

Desen de Suzana Fabianová (R.S. Cehoslovacă)

Oaspeți la „Cutezătorii"

ÎNTÎLNIRE CU STELELE

Mai mulți pionieri de la Liceul „Frații Buzești” din Craiova, școală cu binecunoscute preocupări științifice dintre cele mai diverse, și-au exprimat dorința de a vizita, prin intermediul revistei, laboratoarele Centrului de astronomie și științe spațiale din București.

Dînd curs acestei solicitări, pătrundem într-unul din laboratoare. Este o încăpere a cărei podea se... ridică și se lasă în jos la o simplă comandă! Plafonul, în formă de cupolă, se rotește și se deschide, după nevoie, în direcția în care dorim să urmărim corpurile cerești.

Directorul centrului, doctor în științe fizico-matematice George Stănilă, ne precizează că institutul este alcătuit din două secții: una de astronomie, alta rezervată științelor spațiale. Întrebăm:

– Ce înseamnă astăzi a fi astronom?

– Să fii azi astronom înseamnă să fii în același timp matematician și fizician; să calculezi traiectoriile aștrilor, dar, în același timp să pătrunzi tainele materiei. Anunțarea unei eclipse, urmărirea unei comete sînt activități științifice de primă importanță. Dar în acest veac asistăm la asaltul general al științelor asupra tainelor micro și macrocosmosului. Astronomii au ambiția – și datoria, firește – de a studia fenomenele luminoase, reacțiile termonucleare din stele și astfel de a contribui la elucidarea unor probleme ca structura și evoluția universului, unitatea și diversitatea materiei din univers, cauzele unor procese din viața aștrilor etc., și astfel la progresul cunoașterii.

BUSOLA... DINAINTEA BUSOLEI!

Ascultăm cuvintele gazdei, dar imaginația noastră zboară, se întoarce către vremea în care vechii navigatori străbăteau mările orientîndu-și corăbiile după mișcările aștrilor. Ca și cum ne-ar fi ghicit gîndul, interlocutorul nostru revine la aplicațiile directe ale observării stelelor.

– Din timpuri imemoriale, navigatorii s-au orientat după stele. Perfecționarea instrumentelor și a metodelor de observare a cerului au făcut să crească precizia navigației, eficacitatea și siguranța ei. Chiar și în prezent, numeroase aspecte ale navigației maritime sînt legate de observarea Soarelui, a altor aștri. Se știe, de asemenea, că studierea Lunii, a mișcării planetelor a constituit o condiție indispensabilă pentru succesul zborurilor cosmice.

Pentru o clipă îl revedem în gînd pe părintele astronomiei moderne, Nicolas Copernic, cel care a avut cutezanța de a înfrunta prejudecățile evului mediu, proclamînd adevărul științific asupra structurii sistemului solar. Fără aportul marilor înaintași care au spulberat negurile obscurantismului, era cosmică ar fi rămas un vis.

ACASĂ LA... ORA EXACTĂ

Directorul ne oferă cîteva explicații despre activitatea din cadrul centrului.

– Aici avem un modern sector orar, dotat cu o lunetă reversibilă „Zeiss”, două oscilatoare de cuarț, un post de radiorecepție a semnalelor orare. Pentru activitatea sa deosebit de importantă, acest sector al nostru a fost inclus în Biroul internațional al orei de la Paris. Avem o bună aparatură pentru studiul fenomenelor solare și camere fotografice perfecționate. De cercetările centrului din București se leagă activitatea astronomilor din marile centre ale țării: Cluj-Napoca, Timișoara, Iași. De asemenea, ținem legături cu peste 250 de alte centre din lume, precum și cu marile centre internaționale din U.R.S.S. și S.U.A. Una din marile realizări ale specialiștilor noștri este „Catalogul stelelor slabe”, rezultat al unor studii care au durat peste 10 ani și în care sînt înfățișate pozițiile a peste 5 000 de stele. Lucrarea a fost distinsă cu Premiul Academiei R.S.R. și a fost solicitată de aproape toate centrele astronomice din lume.

FERESTRE DESCHISE SPRE UNIVERS

Ne continuăm itinerarul intrînd în laboratorul în care lucrează cercetătorul științific Victor Ionescu. Domnia sa primește cu plăcere să poarte un dialog cu noi.

– Povestiți-ne despre întîlnirile zilnice pe care le aveți cu stelele.

– Cu stelele și cu Soarele. Cercetarea activității solare și a efectelor acesteia asupra Pămîntului constituie o parte importantă din programul nostru de lucru. Se știe că uneori activitatea solară atinge un punct maxim, cu efecte puternice asupra telecomunicațiilor, ba și asupra sănătății omului. E drept că astfel de fenomene se întîmplă o dată la 10–12 ani. Ele sînt studiate în laboratoarele noastre cu aparate speciale, cum ar fi, de exemplu, spectroscopul de protuberanțe. Studiind mișcarea corpurilor din sistemul solar, determinăm, prin calcul, la începutul fiecărui an, orele cînd răsar și apun Soarele și Luna, marile planete – Marte, Venus, Jupiter, Mercur, Saturn – în fiecare zi și pe tot cuprinsul țării. Determinăm, de asemenea, fenomenele astronomice ale anului în curs, cum ar fi eclipsele de Soare și de Lună. Desigur, de mare importanță în această activitate a noastră sînt și datele pe care ni le oferă centrele astronomice mondiale.

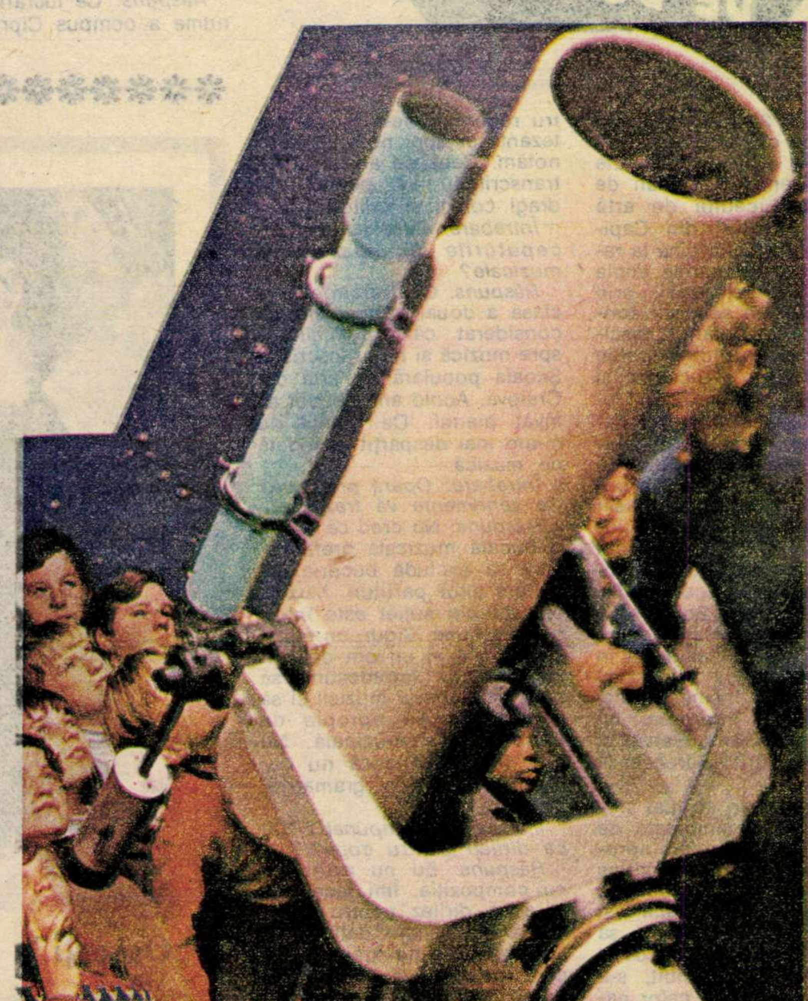

STELE... CARE NU SE VĂD

– Mai vorbiți-ne despre stele, despre puzderiile de stele care uneori nici nu se văd pe cer și despre existența cărora nu știu decît astronomii.

– Se știe că stelele sînt corpuri cerești care produc lumină, o radiază în spațiu, în timp ce planetele sînt corpuri fără lumină proprie, care primesc lumina și o reflectă. Unele stele există în cuplu sau în grupuri de mai multe stele. În mișcarea lor, ele se acoperă una pe cealaltă. Cînd este vorba de o stea dublă, o vedem ca pe o singură stea. De faptul că sînt două stele ne dăm seama prin efectele pe care acest fapt le are asupra stelei vizibile. Observînd aceste efecte, astronomii determină cu exactitate existența stelei invizibile. Uneori variațiile de lumină trimise de un corp ceresc despre a cărei existență nu se știe oferă astronomilor informații care-i pot conduce la descoperiri extrem de interesante. În istoria astronomiei se cunoaște cazul planetei Neptun, care a fost descoperită fără a fi văzută, datorită perturbațiilor produse asupra mișcărilor planetei Uranus. Aceasta se întîmpla în jurul anilor 1800. Astronomii au observat perturbațiile din evoluția lui Uranus. Studiindu-le, calculînd, au descoperit pînă și locul în care se afla noua planetă, căreia i s-a dat numele de Neptun. Istoria astronomiei cunoaște numeroase descoperiri de noi aștri. Gîndiți-vă că pe boltă sînt circa 180 de miliarde de stele, care adeseori se deplasează cu viteze extrem de mari. Mai trebuie spus de ce astronomii, deși se întîlnesc zilnic cu stelele, sînt pasionați de observațiile pe care le fac?

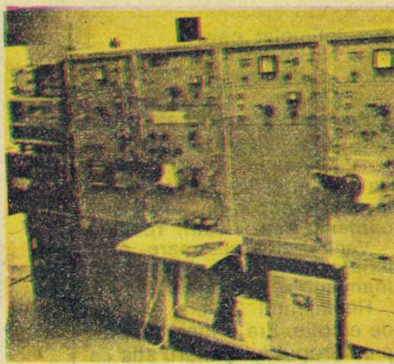

Aici se naște... ora exactă!

– Pentru viața cea de toate zilele, ce importanță au studiile Centrului de astronomie?

– În afara contribuției aduse în permanență la cunoașterea universului, trebuie știut că datele furnizate de Centrul astronomic sînt larg folosite în meteorologie și deci în agricultură. De acestea se mai folosesc pescarii, cînd ies în largul mării, iar de curînd au început să fie utilizate în medicină. Se cunoaște legătura care există între ac-

VACANȚĂ

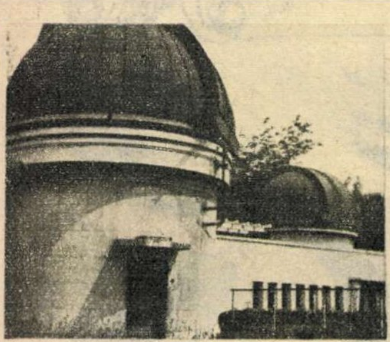

Cupola solară. În planul al doilea: cupola telescopului.

tivitatea Soarelui şi declanşarea unor accidente vasculare. În ultimii ani, pe baza cercetării mişcării Soarelui şi a radiaţiilor sale, se furnizează date importante legate de captarea energiei solare. Dacă vreodată astronomia a putut să pară o ştiinţă ruptă de nevoile prezentului, posibilităţile ei actuale ne-o prezintă ca pe o cale fundamentală de cunoaştere a lumii, de stăpînire a energiei solare, de înfrumuseţare a vieţii pe Pămînt.

ILEANA OANCEA

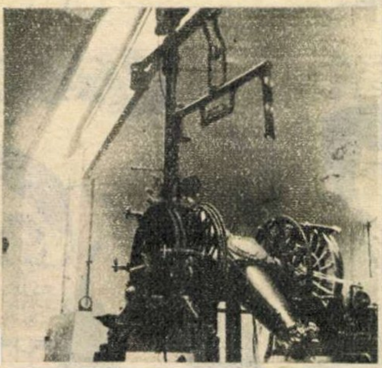

Marea lunetă meridian, numită astfel pentru că se deplasează de-a lungul meridianului, de la Nord la Sud, determinînd poziţia stelelor.

DOCUMENTARUL RUBRICII

■ *1908. Se înfiinţează Observatorul astronomic din Bucureşti. În acelaşi an, Nicolae Coculescu devine directorul instituţiei. Cunoscut încă de foarte tînăr datorită cercetărilor sale privind unele probleme de mecanică cerească, N. Coculescu este socotit fondatorul şcolii româneşti de astronomie.*

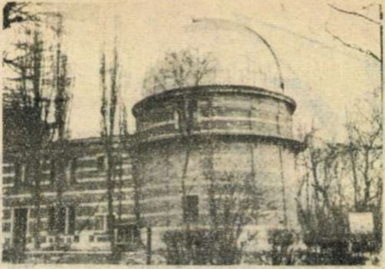

Centrul de astronomie şi ştiinţe spaţiale din ***Bucureşti*** *– marea cupolă.*

■ ***Pînă la această dată, unele observaţii astronomice au fost făcute de către Institutul de meteorologie înfiinţat în 1884. Condus de un eminent om de ştiinţă, Ştefan Hepites, acest institut are o vastă activitate. Numai***

Un nume de rezonanţă în astronomia românească: Nicolae Coculescu.

intre 1878 şi 1907 au fost infiinţate peste 350 de staţii meteorologice.

■ *1911. Instrumentele astronomice comandate de N. Coculescu sînt instalate in noua clădire a observatorului, a cărei construcţie s-a incheiat in acest an.*

■ *Primii colaboratori ai lui N. Coculescu la Observatorul astronomic din Bucureşti au fost Gheorghe Demetrescu şi Maria Teohari. Gheorghe Demetrescu a realizat pentru prima dată in ţară un important studiu privitor la prevederea cu un inalt grad de precizie a eclipselor de Soare. Tot el a condus importantele lucrări din 1924–1926 pentru instalarea lunetei meridian Gautier, cu care a realizat observaţii pentru determinări orare. Gh. Demetrescu este autorul unor importante lucrări de seismologie şi organizatorul primelor centre de seismologie din ţară.*

■ *1924. În strînsă legătură cu activitatea observatorului, se introduce la noi, oficial, calendarul de stil nou, ziua de 1 octombrie a acestui an devenind 14 octombrie.*

■ *1933. Observatorul astronomic din Bucureşti participă la determinările mondiale de longitudine, eveniment ştiinţific la care ia*

* * *

parte un mare număr de observatoare din toată lumea. Scopul acestor determinări este de a se verifica ipoteza deplasării continentelor.

■ *1957. In cadrul Anului Geofizic Internaţional (1 iunie 1957 – 31 decembrie 1959),* ***Observatorul astronomic din Bucureşti participă cu un vast program de cercetări. Instrumentele moderne permit, între altele, obţinerea de date preţioase privind teoria derivei continentelor.***

■ *1964. Observatorul bucureştean ia parte, odată cu alte instituţii ştiinţifice româneşti, la lucrările Anului Internaţional al Soarelui Calm (1 ianuarie 1964 – 31 decembrie 1965).*

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2							●					
3						●						●
4			●		●				●			
5											●	
6				●						●		
7						●		●				
8	●						●		●			
9		●			●						●	
10								●				
11				●		●						●
12			●				●					

Printre aştri

Orizontal

1) „Drumul sateliţilor" (2 cuv.). 2) S.O.S. — Imaginea de acum despre cosmos. 3) Pe aripile româneşti (abr.) — Energie propulsoare. 4) În Venus! — Măsoară viteze cosmice — În matcă! 5) Cu legi negravitaţionale. 6) Se încurcă (sing.) — Peşte teleostean — Adrian Emil. 7) Disc — Îi aparţine pictura „Arlechin". 8) A se grupa — Măsuri terestre! 9) Axe neîncepute! — Impresionat. 10) În lumea aştrilor — Aureolă. 11) De ultimă oră — Satelit al Soarelui. 12) Are! — Spaţiu cosmic între aştrii — Autoarea poeziei „La Venus".

Vertical

1) „Astru printre aştri" — Loc de aselenizare. 2) Sistem in Univers — Ascunde Soarele. 3) Spre aştrii din ce în ce mai rar — Sisteme de aştrii 4) Cînd aştrii sînt metafore — Cosmonautul Dumitru Prunariu la vîrsta voastră. 5) Întreprinderea de transport Mureş! — A expune la soare — Epocă cosmică (pl.). 6) Udrea Ana — Calea lactee (neart.) — Străluceşte ca soarele. 7) Publicaţie ştiinţifică — Acest (reg.). 8) Traiectorie cosmică — Teme! — Emil Botta. 9) Grăsime animală — A se ivi. Din nou. 10) „Sora" Terrei — Cu 10 sateliţi. 11) Cojocel — „Văzduh" — Îi aparţine volumul „Jocul de-a stelele". 12) Cap la cap! — Din cosmos pe mare.

V. CONSTANŢA

Dorel are în continuare probleme...

Dragi prieteni ai rubricii, este vorba despre cititorul care, răspunzînd corect la „enigma cu voleiul", a făcut totuşi nişte greşeli de ortografie şi punctuaţie care m-au pus într-o situaţie foarte delicată. Scrisoarea lui plină de ...„perle" a apărut în nr. 24, cînd v-am cerut părerea: îl mai premiez sau nu?

● **SEVERITATE: Nu merită premiat! Pentru că a găsit toate cele trei greşeli ale echipei „Fulgerul" merită 10. Pentru greşelile de scriere, foarte grave, care ne-au jignit, ar trebui să i se dea 4 şi apoi să se facă media! (TOMIŢĂ ROMEO CREŢU,** cl. a V-a, Şc. gen. Barcea - Galaţi)

● **INCREDIBIL DAR... ADEVĂRAT!** Iată un pasaj din ceea ce scrie alt cititor: **„Participînd şi eu la acel concurs cu tema „volei", m-am gîndit că o să-l pot ajuta pe Dorel spunîndu-mi părerea. În legătură cu acel participant, eu sînt de părere să i se acorde premiul, deoarece el a depistat toate greşelile făcute de echipa „Fulgerul".** Ei bine, ştiţi cine semnează? Însuşi... **autorul scrisorii cu contraperformanţe gramaticale** puse în discuţie! Nu, nu este vorba de faptul că-şi pledează propria cauză! Pur şi simplu, cred că nici n-a observat că scrisoarea pusă în discuţie era **a lui!** În orice caz, este în progres: această a doua corespondenţă (o pagină de caiet) e scrisă mult mai corect, n-are decît trei poticneli gramaticale... Vezi că se poate, prietene? Citind şi scriind, şi iar scriind, şi iar citind, învăţăm să ne exprimăm cum trebuie atît în scris cît şi în vorbire. Insistă!

● **O SUGESTIE CU TÎLC: Premiaţi-l, dar premiul să fie o... carte de gramatică! (OTILIA POPA,** Slatina de Criş, com. Dezna - Arad).

● ... **Şi O PROPUNERE PENTRU REVISTĂ:** Ar fi bine să publicaţi scurte articole, jocuri şi teste pe teme de limba şi literatura română. Cred că ne-ar folosi foarte mult. **(CRISTIAN UDREA,** cl. a VIII-a, Şc. gen. nr. 4, Lugoj - Timişoara) Bună idee, Cristian!

● **IATĂ** ce am hotărît în legătură cu „performerul"... agramat. Întrucît în regulamentul micului nostru concurs s-a cerut **numai** găsirea greşelilor voleibalistice, trebuie să premiez pe **oricine** a găsit cele trei greşeli. Pentru viitor, haideţi să stabilim încă de pe acum că, indiferent de caracterul concursului, vom ţine seama neapărat şi de felul în care se prezintă scrisorile la capitolul „gramatică" - ortografie - punctuaţie". De acord?

Am lăsat la urmă următorul...

● **PUNCT DE VEDERE: Nu mă mai mir atît de greşeli, întrucît pare un elev foarte leneş. Altceva mă miră: deşi e leneş, a citit revista. Or, de vreme ce elevii slabi nu se ocupă de învăţătură, cu atît mai puţin se ocupă de cititul revistelor şi de participarea la concursuri! (SILVIA MARIANA IOAN,** cl. a VII-a. Şc. gen. nr. 1, Vălenii de Munte - Prahova)

Dragi cititori, m-ar interesa foarte mult să-mi scrieţi **ce părere aveţi despre această afirmaţie a Silviei.** Ea se referă la o chestiune care poate să suscite multe puncte de vedere interesante! Aştept cu nerăbdare scrisorile voastre în legătură cu opinia Silviei **Cele mai bine argumentate vor fi, desigur, publicate şi premiate.**

Pe curînd,

DOREL

Cutezătorii

Redactor şef **MIHAI NEGULESCU**. Secretar responsabil de redacţie: **OVIDIU ZOTTA**
Responsabil de număr **ILEANA PIŢA**. Prezentarea artistică: **POMPILIU DUMITRESCU**.
Prezentarea tehnică: LUCIA SICOMAŞ

Redacţia Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10. ADMINISTRAŢIA: Editura „Scînteia" TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136 - 137 Telex 11 226 Bucureşti.

Index 41633 12 pagini, 1,50 lei.

Noi aventuri cu... ...OȘTENII LUI MIHAI VITEAZUL

Dan Buzdugan și prietenul său, Gruia lui Novac, porniseră în căutarea lui Fane Tețu, un vechi tovarăș de arme, făcut prizonier de o ceată de achingii, veniți să prade în satele de pe malul Dunării.

Povestea lui Dan Buzdugan a apărut în numărul trecut cu precizarea „Sfîrșit", semn că serialul se terminase. Poștașul ne-a adus însă un nou episod, scris și desenat de către un... pionier: *GABRIEL ZĂBAVĂ, cl. a VIII-a, din Cîmpulung Muscel!* **Iată că „sfîrșitul" era un... început! Așteptăm noi episoade cu Dan Buzdugan, scrise și desenate de voi, cu care vom alcătui spre publicare o nouă serie a aventurilor îndrăgitului personaj!**

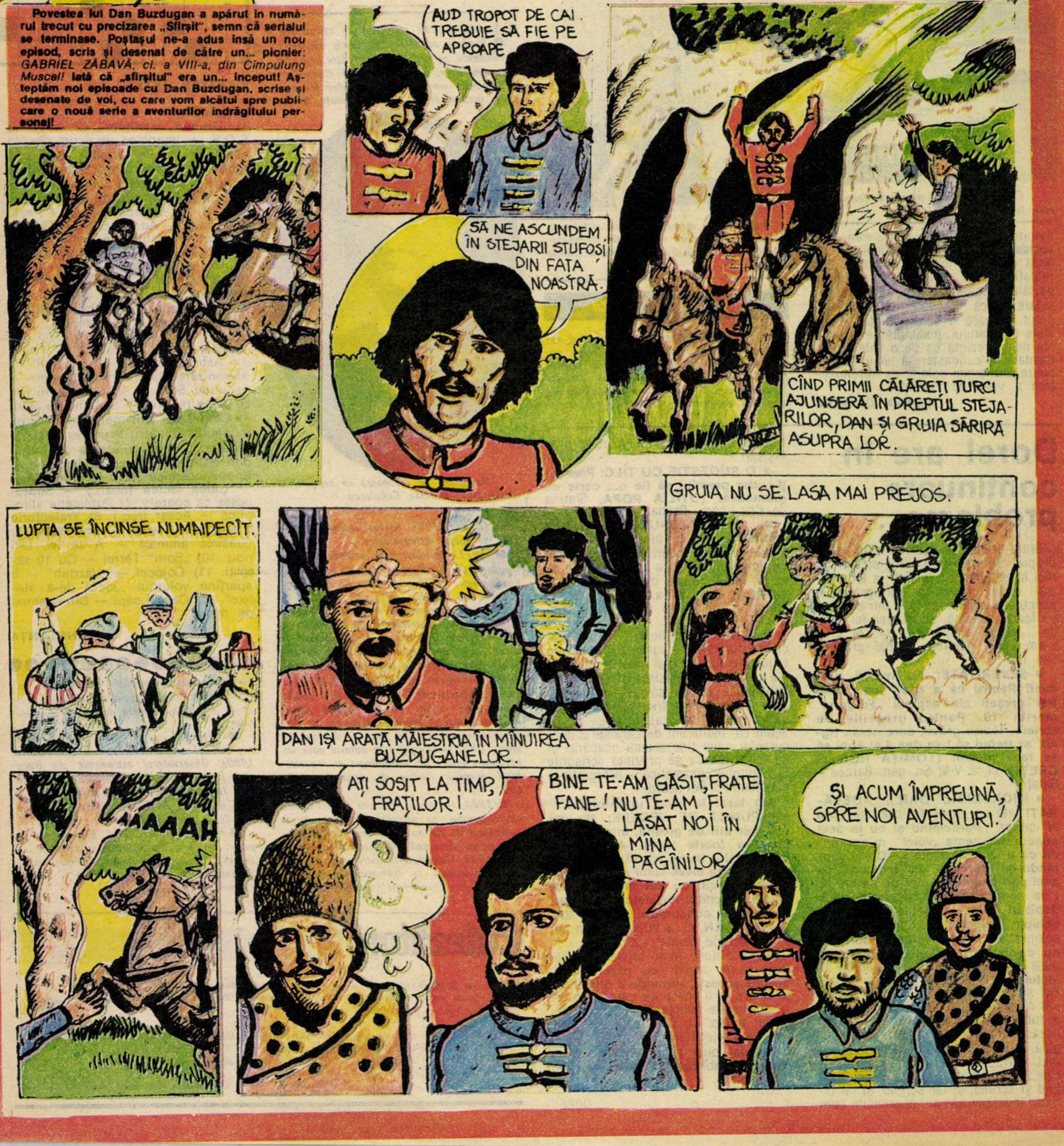
AUD TROPOT DE CAI. TREBUIE SĂ FIE PE APROAPE
SĂ NE ASCUNDEM ÎN STEJARII STUFOȘI DIN FAȚA NOASTRĂ.
CÎND PRIMII CĂLĂREȚI TURCI AJUNSERĂ ÎN DREPTUL STEJARILOR, DAN ȘI GRUIA SĂRIRĂ ASUPRA LOR.
LUPTA SE ÎNCINSE NUMAIDECÎT.
DAN ÎȘI ARATĂ MĂIESTRIA ÎN MÎNUIREA BUZDUGANELOR.
GRUIA NU SE LASĂ MAI PREJOS.
AAAAAH
AȚI SOSIT LA TIMP, FRAȚILOR!
BINE TE-AM GĂSIT, FRATE FANE! NU TE-AM FI LĂSAT NOI ÎN MÎNA PĂGÎNILOR
ȘI ACUM ÎMPREUNĂ, SPRE NOI AVENTURI!

9

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAŢIONAL AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

29

JOI, 21 IULIE 1983,
ANUL XVII (NR. 824)

ÎN ACEST NUMĂR:

- Reporterii şi subredacţiile noastre transmit în continuare de la forumurile pionierești
- Finală pasionantă în concursul „Călătorii spre viitor"
- Literatură, ştiinţă, sport

Festivalul cîntecului patriotic şi dansului pionieresc „OMAGIU PATRIEI ŞI PARTIDULUI"
NĂVODARI-IULIE 1983

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Din constelaţia vacanţei, a cărei imagine cu greu o pot surprinde paginile unei reviste, cea mai frumoasă lumină ne-o trimite în această săptămînă o stea-alfa răsărită în cetatea soarelui şi a copilăriei – Năvodari. Tradiţionalul Festival al cîntecului şi dansului pionieresc reuneşte, într-un tineresc Omagiu adus patriei şi partidului, sute şi sute de copii talentaţi, formaţii artistice afirmate în „Cîntarea României".

Ritmul inimilor acestor minunaţi interpreţi, înflorind pe aripa iubirii de frumos, se uneşte acum cu sentimentul milioanelor de copii ai ţării. Născuţi în anii cei mai frumoşi şi cei mai rodnici din istoria României, copiii României omagiază, în aceste zile, o epocă de măreţie, anii care au urmat Congresului al IX-lea al partidului, epoca Nicolae Ceauşescu.

Născuţi în aceşti 18 ani-lumină, de cînd în fruntea partidului şi a statului se află fiul cel mai iubit al naţiunii noastre, copiii patriei îşi exprimă prin cînt şi dans, prin vers înaripat şi fapte frumoase, adînca dragoste şi recunoştinţă faţă de partid şi popor, faţă de tovarăşul Nicolae Ceauşescu, faţă de tovarăşa Elena Ceauşescu, hotărîţi ca prin învăţătură temeinică, prin frumoasă comportare, ucenicind cu vrednicie la şcoala muncii şi a creaţiei, să crească aşa cum cei mai dragi părinţi îi învaţă şi îi doresc, ca viitori constructori de nădejde ai comunismului pe pămîntul scump al patriei.

Cunoscînd prin acest Festival un moment de prospeţime şi intensitate, sentimentele de dragoste şi recunoştinţă ale copiilor trăiesc cu putere în spaţiul întregii vacanţe, în spaţiul copilăriei lor fericite. Sentimente cărora cîntecul, dansul, îngemănarea artelor şi frumuseţii le dau căldura neasemuită care se naşte şi înfloreşte în inima minunaţilor copii ai acestei ţări.

Mihai Negulescu

Partidul, Ceauşescu, România!

Trăim aceste fericite zile
Înscrise-n viaţa-ntregului popor
Precum istoria înscrie-n file
Cu litere de aur mersul lor.

Sînt zilele ce-n inimă aşteaptă
Şi care mărturii prin timp rămîn
Căci ne conduce-o forţă înţeleaptă,
Partidul nostru Comunist Român.

Şi-n fruntea lui cea limpede veghează
Un înţelept şi ne-nfricat bărbat,
Inimă tînără şi minte trează,
În care ţara-ntreagă s-a-ntrupat.

E Omul — Ceauşescu Nicolae
Iubit ca steagul nostru tricolor,
Ca steagul roşu, limpede văpaie,
În zborul liber către viitor.

Conducător iubit, doream să vii,
Chemat de ţară şi chemat de vreme,
În fruntea scumpei noastre Românii
Ca soarele în fruntea unei steme.

Din anii grei legat de-acest popor,
Curat ca lacrima, ai fost făclia
Ce-a luminat şi-adînc şi-nălţător
Ca să-nflorească, nouă, România.

O ţară, suverană, de renume
Prin muncă, omenie şi-adevăr
Prin numele aceluia ce-n lume
Îi duce crezul peste mări şi ţări.

Întru mulţi ani şi multă sănătate,
O tinereţe veşnică-ţi dorim,
Cu datinile din străbuni lăsate,
Azi, fiu iubit al ţării, te cinstim!

Căci tuturor ne eşti în veci mîndria
Şi conştiinţa trează, luminînd.
Partidul, Ceauşescu, România
E tot ce-avem mai scump pe-acest
pămînt!

AL. ANDRIŢOIU

1965-1983

O EPOCĂ DE

Cum au probat epocile şi oamenii din trecut vrednicia lor la examenul istoriei? La o întrebare atît de simplă şi directă, un răspuns direct şi simplu: prin ceea ce au lăsat în urma lor. Creatorii de spiritualitate din timpuri imemoriale ne-au transmis ca mesaje peste milenii superbele vase din Cultura Cucuteni ori misterul de pe chipul Gînditorului de la Hamangia. Decebal ne lasă ca semn tulburătoarele ruine ale Sarmizegetusei, Mircea simbolul omului mereu de veghe la hotare, Ştefan zbuciumul unei vieţi şi al unei epoci pentru fiinţa Moldovei, Mihai pilda luminoasă a sacrificiului suprem pentru ca toţi românii să fie uniţi în graniţele ţării, Bălcescu uriaşa lui dragoste de ţară. Şi multe s-ar mai putea adăuga aici precum neîntrecutele ctitorii ale Brîncoveanului ori ale lui Vasile Lupu, lucrarea neîntreruptă pentru mai binele ţării a lui Cuza ori Kogălniceanu...

Aşadar, oamenii mari şi epocile mari rămîn în memorie şi, deopotrivă, în istorie, prin ceea ce au durat temeinic pe acest pămînt şi pentru acest popor. Judecata dreaptă a timpului numai asemenea fapte le cerne şi le reţine. Cîţi ani au trecut de la Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român? Doar 18. În conştiinţa contemporanilor timpul acesta scurt în raport cu timpul universal s-a constituit deja într-o epocă distinctă. O epocă avînd însemnele ei inconfundabile, lumina ei unică: **EPOCA CEAUŞESCU.** Datele fundamentale ale acestui timp de istorie sînt numeroase şi la îndemîna oricui. La îndemîna oricui, deoarece demiurgii tuturor împlinirilor sînt generaţiile de azi. Am putea face apel la nenumărate cifre-comparaţii. Destul însă să reamintim faptul demonstrat potrivit căruia, în acest răstimp, s-a făurit, în cea mai mare parte, România industrială, de 50 de ori mai puternică decît în 1938. În acest răstimp, prin eforturile eroice ale întregului popor, hotărît să înfăptuiască obiectivele strategice ale partidului privind construcţia socialismului în patria noastră, valoarea fondurilor fixe a sporit necontenit, ajungînd să reprezinte astăzi peste 2 000 de miliarde lei... –

EPOCA CEAUŞESCU, inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului, a descătuşat energii, a croit căi novatoare în strategia dezvoltării materiale şi spirituale, a trezit la viaţă locuri încremenite, a dat o nouă dimensiune personalităţii umane. Nu-i lucrul cel mai simplu numărarea bornelor de recunoaştere a acestei luminoase pagini de istorie nouă, în care omul muncii este şi demiurg şi stăpîn şi beneficiar al operei sale fără precedent. Sînt anii în care cutezătorii acestor vremi prietene, cum ar putea să le numească orice letopiseţ, au tăiat în munte Transfăgărăşanul. Alte mîini au trasat atîtea sisteme de irigaţii şi, mai ales, fascinanta magistrală albastră — Canalul Dună-

---

FORUM 83: ÎN ŢARA PĂCII, SPRE COMUNISM ÎNAINTÂN

BUZĂU

Ziua de 28 iunie debuta febril în tabăra Monteoru, pregătită sărbătoreşte în cinstea evenimentului pionieresc pe care avea să-l găzduiască pe parcursul a zece zile: desfăşurarea lucrărilor forumului judeţean al pionierilor buzoieni.

Momentul inaugural e precedat, fireşte, şi de primele ediţii „Semafor" şi „Forumpres", care consemnează şi primele impresii de la sosirea în tabără, schimbate între proaspeţii prieteni sau împărtăşite zeloşilor pionieri-reporteri. Aşa se face că n-au „scăpat" de interviuri nici Rodica Neagu şi Sergiu Neguţ, foarte tinerii mesageri (ambii elevi în clasa a V-a) ai pionierilor şcolilor generale nr. 9 şi 1 din Buzău, delegaţi întîia oară la un forum. **„Ce gînduri vă însoţeau în preajma plecării la Monteoru?"** — iată întrebarea adresată lor de o harnică reporteriţă a subredacţiei „Tot înainte".

Rodica Neagu: „Ştiam că aici vom dezbate, în primul rînd, problemele care ţin de viaţa de organizaţie. Şi fiindcă reprezint o unitate cu frumoase rezultate, eram nerăbdătoare să le fac cunoscute şi colegilor din forum. Să vorbesc, mai întîi, despre succesele la învăţătură. Apoi — o dovadă că în şcoala noastră toţi pionierii sînt foarte harnici: la 1 iunie 1983 angajamentul de muncă patriotică era nu numai îndeplinit, ci şi depăşit! De curînd, brigăzile din unitatea noastră au ajutat la strînsul recoltei în zona agricolă din jurul oraşului Buzău"

Sergiu Neguţ mărturiseşte impresionat: „Ştiu că frumoasa tabără Monteoru a fost amenajată chiar în primăvara aceasta, iar noi sîntem primii săi oaspeţi. Pe lîngă analizele şi dezbaterile privitoare la activitatea noastră de pînă acum şi la cea care ne aşteaptă în noul an, programul taberei se anunţă foarte bogat şi foarte atractiv: vom face drumeţii, excursii, vom participa la întreceri sportive, concursuri literar-artistice, vom desena, vom cînta, vom fi veseli... De altfel, fiecare detaşament va avea prilejul să-şi

MĂREȚIE

re-Marea Neagră, care încă în acest an va fi deschis navigaţiei.

Sînt anii în care au început bătăliile pentru sulful din Călimani şi minereurile preţioase de la Roşia Poeni. Sînt ani de epopee neîntreruptă pentru energetica românească, care s-a îmbogăţit cu nume noi precum: Argeş, salba de pe Olt, Someş, Lotru, Siret, Porţile de Fier, Rovinari, Turceni, Brăila etc.

Sînt anii în care România a trimis pe întinderile oceanului planetar întîile cargouri de 55 000 tdw şi 150 000 tdw, a înfipt sapele de foraj ale sondelor în straturi geologice încă netulburate mai înainte. Sînt anii în care constructorii de avioane au urcat pe cerul patriei primul avion de călători de mare performanţă „Rombac" . Sînt anii în care şcoala românească a dat noi promoţii de muncitori, mecanizatori, zootehnişti, ingineri, profesori, doctori, savanţi.

Climatul general instituit după Congresul al IX-lea al partidului s-a dovedit deosebit de fertil în toate compartimentele vieţii materiale şi spirituale tocmai pentru că s-a afirmat din start drept un climat deschis ideilor novatoare, primenirilor de esenţă.

„După cum se ştie — arăta tovarăşul Nicolae Ceauşescu — **istoria omenirii, deci şi istoria poporului român, este istoria dezvoltării forţelor de producţie şi a relaţiilor sociale".** Se află în această afirmaţie, în esenţă, raţiunea drumului dezvoltării noastre dinamice în ultimii optsprezece ani. Se află cuprinsă în această limpede exprimare întreaga strategie a progresului societăţii româneşti pe calea fermă a socialismului. Şi, mai ales, se află cuprinse în aceste cuvinte destinul unui întreg popor, prezentul şi viitorul lui. Pentru că epocile de măreţie, demne de un loc distinct în memoria unui neam, sînt epocile care au consacrat toate zbaterile sale, tot geniul constructiv, întreaga cutezanţă mai binelui poporului. Pentru cine durăm oraşele şi satele noi? Dar şcolile, amfiteatrele, lăcaşurile de cultură? Dar platformele de foraj marin ori magistralele de asfalt? Dar recoltele din lan sau recoltele de oţel? Dar cărţile, dar aleile împodobite cu flori?

Nu, nu sînt deloc întrebări retorice.

Azi, totul în România, tot ce se face în România, pentru om se face.

Pentru omul căruia **EPOCA CEAUŞESCU** i-a dat mai multă demnitate, i-a deschis larg porţile afirmării personalităţii sale, porţile fericirii pentru toţi cei ce înalţă noua Românie.

ILIE TĂNĂSACHE

prezinte în cîte o seară propriul program artistic-surpriză. Dar în primul rînd îmi voi nota în carnetul meu de pionier-delegat impresiile despre vizitele la Întreprinderea de contactoare şi la cea de utilaj tehnologic din Buzău, despre dialogurile cu muncitorii care lucrează în aceste mari cetăţi ale industriei buzoiene. Vom participa, de asemenea, la acţiunea de muncă patriotică „Ştafeta generaţiilor", în cadrul fermei Dulbanu, unde vom ajuta la culesul fructelor. Sub genericul „Cinstim patria, partidul şi poporul" va avea loc un amplu spectacol-evocare la Obeliscul din Parcul Crîng — la care, bineînţeles, vor lua parte şi colegii din unităţile municipiului Buzău.

O acţiune-surpriză a taberei, intitulată „Pionierie, ani de aur", este dedicată sărbătoririi zilei de naştere a unor pionieri. Acţiune în cinstea căreia se fac, încă de pe acum, mari pregătiri... secrete! Iată cîte lucruri interesante voi avea de notat în carnetul meu şi pe care aştept să le împărtăşesc colegilor la întoarcerea acasă."

La această oră, sigur că Sergiu Neguţ le va fi şi povestit colegilor o bună parte din cele aflate, trăite şi învăţate din experinţa acestui prim forum la care a avut cinstea să-i reprezinte. Forum la încheierea căruia a trăit, alături de toţi delegaţii, momentul solemn al adoptării telegramei adresate conducerii partidului, tovarăşului **NICOLAE CEAUŞESCU**, prin care se exprimă hotărîrea şi angajamentul ferm al pionierilor de a-şi mobiliza eforturile pentru înfăptuirea exemplară a sarcinilor ce le revin în spiritul obiectivelor şi direcţiilor Conferinţei Naţionale a partidului şi ale Plenarei din 1-2 iunie 1982.

ÎN ȚARA PĂCII, SPRE COMUNISM ÎNAINTĂM!

FORUM'83

ÎN ȚARA PĂCII, SPRE COMUNISM ÎNAINTĂM

FORUM'83 FORUM'83 FORUM'83 FORUM'83

VÎLCEA

In tabăra Lotru— rodnic bilanț al hărniciei

În tabăra Lotru, din localitatea Brezoi, s-au desfășurat lucrările forumului județean al pionierilor vîlceni. Printre delegați s-au aflat cei mai buni dintre cei mai buni pionieri din județ, printre care Simona Dobrescu, Alina Luca, Marian Lazăr, Loredana Niculescu din Rm. Vîlcea, Daniela Bîlea din Drăgășani, localitate renumită printre copiii vîlceni pentru rezultatele frumoase obținute de unitățile pionierești de aici.

De altfel, pentru rezultatele lor au fost evidențiate și unitățile din Bălcești, Zătreni, Băbeni, Călimănești, Govora, Ștefănești. De la precedentul forum pînă acum, ele au înregistrat succese remarcabile în cadrul marilor acțiuni pionierești **„Tot înainte"** și **„Patrie română, țară de eroi"**. Sub genericul Ștafeta genera-

HUNEDOARA

La Costești, în satul de vacanță

Pe meleaguri de istorie și legendă, la poalele cetății dacice Costești și la 10 km de Sarmizegetusa Regia, s-au întîlnit, în tabăra aflată în decorul pitoresc de pe malul Grădiștei, cei 160 de delegați la forumul pionierilor hunedoreni. Și tot aici, în satul de vacanță cu nostime și cochete căsuțe și „bungalowuri", au fost găzduiți, în același timp, și cei 55 de participanți la etapa județeana a amplei acțiuni de educație patriotică **„Tot înainte"**. Cum era și de așteptat, una dintre cele mai interesante acțiuni organizate în comun de pionierii din forum și echipajele taberei „Tot înainte" a fost întîlnirea cu istoricul Hadrian Daicoviciu, la cetatea dacică din Costești — emoționantă lecție evocatoare a istoriei noastre, desfășurată sub genericul „Sîntem nepoți de daci și de romani". Și tot împreună au organizat și participat — în calitate de concurenți — la întrecerea pe teme de istorie **„Patrie română, țară de eroi"**.

O zi de forum a fost dedicată vizitării Casei memoriale „Aurel Vlaicu" și modernei ferme din comuna natală a acestui pionier al aviației românești. La stațiunea pomicolă Geoagiu, pionierii-delegați au fost nu numai oaspeți ci și harnice ajutoare la culesul fructelor. De fapt au concurat în hărnicie cu prietenii utecișți de la liceul industrial din comuna.

Dorina Radu, reporteriță a binecunoscutei subredacții hunedorene „Tot înainte", nu uită să amintească și despre emoțiile prilejuite de întîlnirea cu componetele lotului olimpic de gimnastică, oaspeți de onoare chiar în prima zi de forum.

Cît privește dezbaterile în forum — ele au readus în prim-planul discuțiilor problemele majore ale învățăturii, ale pregătirii practice, activităților tehnico-aplicative și orientării profesionale. Activitatea de pregatire politică, de educare patriotică, materialist-științifică, moral-cetățenească, cultural-artistică a făcut, de asemenea, obiectul unor instructive dezbateri, în cadrul cărora pionierii-delegați au împărtășit din reușitele colectivelor pionierești pe care le-au reprezentat aici, la această amplă tribună a experienței și a democrației pionierești.

CĂLĂRAȘI

Copiii cîmpiei

Pionierii-delegați din județul Călărași s-au întîlnit în tabăra organizată în Școala generală Lehliu-Gară, unde au participat la lucrările forumului lor județean.

Tabăra forumului s-a aflat la doi pași de un pasionant front al muncii – ogoarele și grădinile celor trei unități agricole ale comunei. „Agricultura este o ramură prioritară a economiei noastre – le-a spus copiilor președintele C.A.P.-ului Lehliu, în ziua cînd participanții la forum au făcut un schimb de experiență pe probleme ale activității politico-ideologice cu pionierii din Lehliu-Sat. Meseria de agricultor este o meserie frumoasă și dă satisfacții deosebite". După această zi în ospeție (într-una din imaginile foto îi vedeți pe pionierii Călărașilor, gazde și oaspeți, avînd cu bucurie în mijlocul lor pe invitații de onoare din conducerea C.A.P. și a Consiliului unic agroindustrial de stat și cooperatist), a urmat...

...O zi de muncă la cîmp.

Nerăbdători, copiii s-au răspîndit pe terenul cultivat cu castraveți, aparținînd Întreprinderii de producere a legumelor. Imediat s-au împărțit în echipe, repartizîndu-și rîndurile pe care urmau să le plivească. Văzînd cum se descurcă, ne dăm seama că pionierii - delegați, fie că vin din comunele județului, fie din orașe, sînt familiarizați cu munca la cîmp. Și, totuși, mai ales pentru cei mai micuți de ani, nu este chiar foarte simplu. Plantele care trebuie smulse din pămînt sînt buruieni și... buruieni! Costreiul, de pildă, cu smocul său de frunze ca niște sulițe, îi dă ceva de furcă lui Irinel Graure, un băiețel blond, de zece ani. Irinel nu se lasă intimidat. „Uite, ce «cumsecade» este știrul, reflectă el cu glas tare. Pui mîna pe el și se lasă" „Carcaterizările" – făcute la adresa buruienilor „incomode" – devin reconfortante în timpul acestei bătălii. Pălămida țepoasă, cu rădăcina ei lungă, care fură apa legumelor din pămînt, este arătată ca un trofeu de vînătoare. „Eu am făcut rîndul pînă la capăt!", anunță mîndru un copil. De multă rîvnă la plivit au dat dovadă Irinel (despre care am amintit), Lucian Ghelberi, din Dragalina, Ion Radu de la Buești, Iuliana Butnaru de la Mitreni și toți de altfel. La un moment dat, băieții, din proprie inițiativă, au sărit să dea ajutor la transportarea aripei de ploaie (o țeavă lungă) ce este mutată dintr-un loc în altul, în vederea irigării terenului. Cînd să se întoarcă în tabără, Marius Iacob de la Lehliu-Gară și Irina Bădoiu de la Școala generală nr. 1, Unirea, s-au oprit o clipă în loc, cu sapele pe umăr, contemplînd terenul pe care au lucrat (ei sînt fotografiați în imaginea medalion). „Ce frumos se vede acum cîmpul, fără buruieni!" „Plantele parcă respiră..." „E un cîmp curat!" Iată impresiile lor, rostite cu glas tare. Mai departe, tălăzuie ușor în vînt lanurile mustăcioase și aurii ale grîului în prag de recoltat. O căprioară aleargă departe în salturi grațioase și copiii rîd, sînt încîntați de priveliște și se întorc mulțumiți la mașină. În tabără îi așteaptă masa gustoasă și consistentă de prînz, pe care o vor servi cu pofta firească a unor vrednici fii ai ogorului.

Zilele Forumului județean Călărași au cuprins multe acțiuni și activități interesante.

Copiii au făcut cunoștință cu muncitoarele fruntașe de la Întreprinderea de tricotaje „Crinul", au avut întîlniri cu activiști ai Comitetului județean Călărași al P.C.R., au făcut o excursie la București, au fost activi și eficienți la dezbaterile forumului.

Prin spiritul lor patriotic, revoluționar, pionierii Călărașilor, copii ai cîmpiei și Dunării, sînt la datorie.

M. Micu

ţiilor", pionierii de la Şcoala generală Govora-Sat au amenajat o complexă bază sportivă, care a obţinut în concurs locul întîi pe judeţ. La Malaia-Ciunget, pionierii de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei Rm. Vîlcea au amenajat un sat de vacanţă cu 200 de locuri, unde, în această vară, îşi petrec vacanţa 1 000 de copii vîlceni. În municipiu, două construcţii unicat au luat fiinţă prin munca neprecupeţită a copiilor: complexul sportiv „Arenele Traian", cu multe terenuri sportive în aer liber, care vor putea găzdui şi concursuri internaţionale, şi Parcul de distracţii Ostroveni, cu trei bazine de înot şi o mare grădină zoologică. Pionierii din comuna Zătreni, fruntaşi în acţiunea „Patrie română, ţară de eroi", au realizat în incinta Şcolii generale Mănicea un muzeu cu mii de exponate, alcătuit cu o pricepere şi o competenţă deosebite, apreciate de specialiştii de la Muzeul judeţean. Lucrările forumului au mobilizat şi mai mult participanţii ca, întorşi acasă, printre colegii lor, să-şi îndeplinească angajamentul, luat la înaltul lor sfat pionieresc, cu mult spirit de răspundere şi cutezanţă.

TULCEA

Vom generaliza experienţa bună a colegilor noştri

Pionierii – delegaţi la Forumul judeţean **Tulcea** s-au întors acasă cu carnetele de notiţe pline şi hotărîţi ca multe din cele aflate în cadrul dezbaterilor, al schimburilor de experinţă să-şi afle aplicarea în unităţile lor. Pentru că, toţi cei ce s-au aflat în tabăra forumului de la Liceul industrial **Măcin** au discutat nu numai despre ceea ce au realizat de-a lungul unui an, ci şi cum anume au procedat pentru a obţine rezultatele dorite. Faptul că la fiecare dezbatere au luat cuvîntul cîte 15-20 de pionieri demonstrează atmosfera de lucru care a marcat chiar din prima zi lucrările forumului tulcean.

Cu mult interes au fost dezbătute problemele privind educaţia patriotică, revoluţionară a pionierilor şi şcolarilor. Iuliana Ciolacu, de la Şcoala generală nr. 1, Tulcea, a prezentat o frumoasă experinţă a colegilor ei pasionaţi de istorie. Aceştia, împreună cu cercetători în domeniul arheologiei de la muzeul judeţean, au făcut cîteva descoperiri deosebit de interesante. Ceramica şi monedele descoperite în timpul cercetărilor îşi găsesc acum locul în colţul muzeistic al şcolii, amenajat în cadrul acţiunii **„Patrie română, ţară de eroi"**. Deosebit de plăcut impresionaţi au fost pionierii – delegaţi din judeţ, cînd au aflat că printre ghizii de la muzeul judeţean din Tulcea se numără şi cîţiva pionieri, iar mulţimea de flori care cresc în preajma Monumentului Independenţei, ce se înalţă într-un frumos cadru natural al oraşului, sînt plantate şi îngrijite de copii.

Una dintre dezbateri a fost dedicată educaţiei prin muncă şi pentru muncă. Pionierii din Mahmudia au povestit cu acest prilej cum au reuşit ei ca, într-o perioadă scurtă de timp, să se specializeze în creşterea animalelor mici. În cadrul complexului amenajat la şcoală, ei cresc acum un mare număr de iepuri, care le aduc anual importante venituri.

Cea de-a cincea zi a forumului judeţean a fost dedicată cunoaşterii Munţilor Măcin. Drumeţind spre Culmea Pricopanului, pionierii au poposit cîteva ceasuri pentru a da ajutor silvicultorilor la culesul florilor de tei.

Printre frumoasele amintiri ale participanţilor la forum se află, cu siguranţă, şi acelea din timpul excursiei cu vaporul care i-a purtat pe copii pînă la Turcoaia.

Îmbarcarea pentru croaziera pe Dunăre,

IALOMIȚA

O minunată lecţie de istorie

În tabăra de la **Amara**, *în frumosul parc de pe malul renumitului lac, s-au reunit cei 125 delegaţi şi 25 de invitaţi la Forumul judeţean Ialomiţa al pionierilor. Au avut loc dezbateri entuziaste despre învăţătură şi muncă, despre rezultatele concursurilor artistice şi ale activităţilor de muncă patriotică, viguroase partide de înot, handbal şi tenis. Aşadar, început de vacanţă plin de învăţăminte, cu sugestii, binevenite, pentru felul cum trebuie continuată această fertilă perioadă de bilanţ şi odihnă. Au vorbit despre toate acestea, cuprinşi de o emoţie generatoare de fapte noi,* **Elodeanu Mira**, *de la Şcoala generală nr. 2 – Slobozia,* **Ifrim Clara**, *de la Şcoala generală nr. 8 – Feteşti,* **Bucur Cristian**, *de la Şcoala generală nr. 3 – Slobozia şi mulţi alţii.*

Dar cele mai sugestive şi pline de învăţăminte momente din programul forumului judeţean le-au constituit întîlnirea cu tovarăşul **Gheorghe Ichim**, *prim-secretar al Comitetului orăşenesc Feteşti al P.C.R., precum şi vizita la şantierul „Poduri dunărene". Acolo au văzut şi au admirat construcţia unuia dintre măreţele obiective ale actualului cincinal – podul de peste Dunăre – frate cu cel al lui Saligny, care însă beneficiază de cele mai moderne tehnici de construcţie, proprii epocii pe care o trăim. În acest fel, participanţii la Forumul judeţean Ialomiţa au luat parte pe viu la o minunată lecţie de istorie pe care nu o vor uita niciodată.*

MARAMUREȘ

Și la noi, hărnicia e la ea acasă

Ajungem la Şcoala generală din Gîrdani – devenită pentru zece zile loc de desfăşurare a forumului judeţean

ai pionierilor din Maramureş – tocmai în timpul unui spectacol prezentat de membrii a trei formaţii laureate în Festivalul Naţional „Cîntarea României". Este, ca să spunem aşa, un foarte plăcut intermezzo ce are loc între dezbateri.

Demni de vitejii lor înaintaşi, pionierii Maramureşului au raportat în forumul lor judeţean izbînzi deosebite în munca patriotică, dar şi în ridicarea continuă a calităţii învăţăturii şi a comportării.

Pioniera **Stanca Gănescu**, comandanta de unitate din forum, şi-ar putea intitula carnetul de note „Forum – şcoală a schimbului de experinţa", cum i-a sugerat o colegă din Borşa. De la ea aflăm că printre copiii maramureşeni „hărnicia e la ea acasă":

– În judeţul nostru, toate şcolile au cîte o gospodărie-anexă în care pionierii cresc animale. Chiar şi aici, copiii cresc vite, iepuri şi păsări.

– Noi însă, ne relatează pioniera **Adina Mîndreanu** din Borşa, avem o fermă cu 125 de oi crescute şi îngrijite de noi, cei de la Şcoala generală nr. 8. Detaşamentele claselor a VII-a şi a VIII-a fac de serviciu la fermă prin rotaţie. În tabăra de muncă patriotică avem în grijă o mare suprafaţă de fîneţe. Ferma e plină cu căpiţe de fîn.

– Dar iarna ce faceţi?

– Iarna, de pildă, schiem. Colegul meu Ion Roman este cel mai bun sportiv din şcoală. El a şi ocupat un loc pe podiumul „Daciadei albe" la faza pe ţară – un binemeritat loc II. Şi tot pe locul II, în faza republicană a Festivalului Naţional „Cîntarea României", s-a situat formaţia noastră din Borşa „Rapsodie în lut".

– Avem şi noi „campionii" noştri, ne spune **Vasile Avram** din Lucăceşti, cel mai „Prîslea" din Forum, dar şi tare isteţ. Am obţinut o promovabilitate de 100%. Pe la noi prin şcoală trece şi „drumul mătăsii". Creştem o mulţime de viermi de mătase. Şase săli de clasă sînt pline acum de gogoşi aurite. Avem duzi ca să-i creştem, dar gîndindu-ne pe viitor la mai mult, am mai plantat încă 50 de duzi. Cei peste 30 de iepuraşi, pe care-i raportăm la fondul de stat, sînt acum şi ei în vacanţă „la bunici", răspîndiţi pe la casele noastre.

– Pe mine însă m-a impresionat Corneliu Bîrle, cînd şi-a depus mandatul, ne spune **Corina Ramona Ceteraş**, de la Şcoala generală nr. 7 din Baia Mare. A vorbit cu atîta însufleţire despre colegi şi profesori, încît mi-am zis că mai există în afara satisfacţiilor muncii noastre şi alte lucruri frumoase care să ne emoţioneze.

– Dar din şcoala ta ce-ţi place mai mult?

– Rîvna cu care colegele mele au marcat şi vor marca şi în această vară traseee turistice în Ţibleş-Gutin, în cadrul Expediţiilor „Cutezătorii". Echipajul nostru „Rîndunica" e vestit şi cunoscut pentru asemenea realizări.

1) Formaţia instrumentală din Valea Stejarului, care ne-a încîntat în toate serile petrecute în forum.

2) Schimb de experienţă: Notiţele noastre luate în forum vor fi o comoară pentru activităţile noastre viitoare.

3) Stanca Gănescu, comandate de unitate a forumului.

4) Un fierbinte salut din Maramureş adresat tuturor pionierilor patriei.

CONSTELAȚIA VACANȚĂ

CONCURSUL „CĂLĂTORII SPRE VIITOR“: O FINALĂ PASIONANTĂ ÎN „CETATEA SOARELUI“ LA NĂVODARI

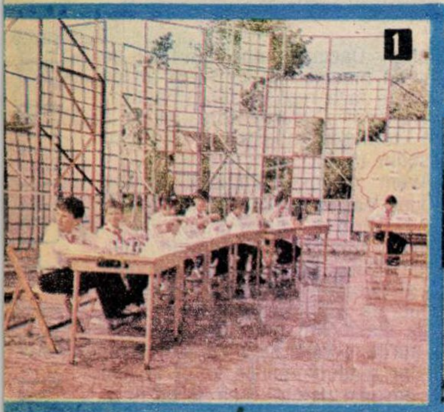

Năvodari, iulie 1983. Mare, soare și copii. Mii de copii sosiți aici, pentru odihnă și reconfortare, din întreaga țară.

Printre ei, vreo 200 se disting, ies în evidență prin programul „special", prin activitățile deosebite pe care le desfășoară zi de zi. Și ei se joacă, și ei fac plajă, și ei se răcoresc în apa mării, dar cea mai mare parte a timpului se... întrec. Vor neapărat să arate tuturor care dintre ei dețin cele mai multe și mai temeinice cunoștințe din istoria și geografia patriei, din literatura și arta noastră, despre dezvoltarea economico-socială a României în anii socialismului, cine e cel mai bun constructor și, totodată, „pilot" de navo sau aeromodele teleghidate, cine cunoaște mai bine regulile de circulație, cine e mai perspicace sau mai „tare" la șah, la recepționarea semnalelor Morse, la alergare și la înot, cine aruncă mai bine la țintă cu mingea de oină...

Împărțiți pe echipaje, copiii aceștia își dispută, zi de zi, cu ardoare, întîietatea, tot timpul asistați, admirați și susținuți de pe margine de sute și sute de spectatori și urmăriți îndeaproape, pas cu pas, fie de obiectivele aparatelor de filmat, fie de camerele tv de luat vederi.

Cîtă importanță, cîtă atenție li se acordă! Parcă ar fi niște „stele" de primă mărime ale marilor și micilor ecrane. Să ne apropiem de ei și să vedem cine sînt și cărui fapt se datorează marea popularitate de care se bucură.

— Sînt membrii celor treisprezece echipaje județene care, după aproape doi ani de întreceri în cadrul concursului televizat „Călătorii spre viitor", s-au califi-

Fotografiile noastre:

1. Concentrare maximă la proba de șah.

2. Și „teoreticienii" echipajului bucureștean s-au aflat la... înălțime.

3. Atleții și înotătorii din echipajul bucureștean au de ce să fie bucuroși: tocmai au cîștigat, la mare luptă, ștafeta sportivă.

4. Sucevenii Bogdan Bodea și Sorin Ursache (stînga), cîștigătorii locului întîi la proba de navomodele teleghidate, și Luigi Tomescu și Mihai Dumitrescu, din Rîmnicu Vîlcea, cîștigători ai locului trei la aceeași probă.

DIN ARENELE CELEI DE A III-A EDIȚII A „DACIADEI“: FESTIVALUL PIONIERESC DE GIMNASTICĂ

Echipa de fete a Școlii generale „Mihai Eminescu", din Cluj-Napoca, și cea de băieți, de la Școala generală nr. 11 din Brașov — situate pe locurile întîi în prima ediție a Festivalului pionieresc de gimnastică.

● Consiliul Național al Organizației Pionierilor și federația română de specialitate au inițiat împreună, începînd cu acest an, **Festivalul pionieresc de gimnastică,** rezervat copiilor din clasele I-IV, membri ai cercurilor care funcționează în școlile generale din întreaga țară. Că e o inițiativă dintre cele mai lăudabile, ne-am convins asistînd la întrecerile din cadrul primei ediții a acestei noi competiții sportive pionierești de nivel republican, recent desfășurată în Capitală.

Campioni la... 7 ani

Sfîrșit de iunie, 1983. Sala de competiții a clubului „Dinamo". Atmosferă... colorată și palpitantă, specifică marilor întreceri sportive: steaguri, lozinci, cupe, medalii, diplome și premii, spectatori nerăbdători (cîteva sute de pionieri din Capitală, cadre didactice și părinți), arbitri, organizatori și... „eroii“ acestui eveniment – 258 cu toții, 168 de fete și 90 de băieți, elevi în clasele I-IV, cei mai buni gimnaști sosiți aici din 31 de județe ale țării. Paradă, ceremonial pionieresc, urări de „bun venit!“ și de „succes deplin!“ Apoi... concurs! Evoluție la un singur... „aparat“: la sol.

Au întîietate fetele. Cîte șase odată, vin și se aliniează la marginea imensului covor. Te uiți la ele și, fără să vrei, te întrebi nedumerit: „Fetițele astea au curajul s-o facă pe gimnastele în fața noastră?“ Sînt atît de mici, încît te aștepți ca dintr-o clipă într-alta să înceapă să joace... șotronul. Ele însă stau atît de... serioase, într-o aliniere atît de perfectă, încît începi să le privești cu alți ochi. Apoi, dintr-o dată, zburînd parcă pe aripile muzicii care izbucnește din difuzoare, se avîntă pe covor și își încep exercițiul. În sală – liniște, și uimire, și încîntare. E atîta grație, atîta seriozitate, atîta plasticitate în mișcările acestor fetițe, atîta virtuozitate în efectuarea unor exerciții dificile, încît, la încheierea

Campioanele la individual: **Gabriela Sandu** (Iași), locul I; **Liliana Iovu** (Iași), locul II; **Alina Rădăuță** (Cluj), locul III...

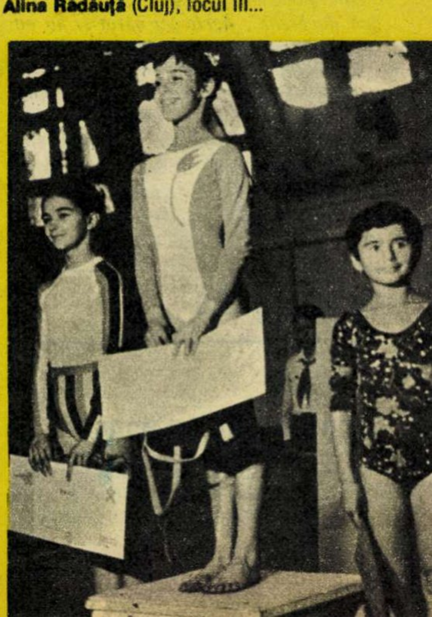

cat în faza finală ce se desfăşoară aici, la Năvodari — ne spune tovarăşul Banu Marian, activist al Consiliului Naţional al Oragnizaţiei Pionierilor.

Aproape 200 de pionieri, cei mai pregătiţi şi mai talentaţi dintre purtătorii cravatei roşii cu tricolor din întreaga ţară, „aşii numărul 1" în domeniile mai-sus amintite. Acum ne explicăm de ce „bătălia", confruntarea dintre ei e atît de strînsă şi de spectaculoasă.

Cum a fost, de pildă, la proba de transmisiuni în Morse. Li s-a dat să recepţioneze două radiograme mari — una combinată (litere, cifre şi semne de punctuaţie), alta în clar, transmise în ritm de 80 de semne pe minut. Cine va termina mai repede şi cu mai puţine greşeli? Toată lumea ştia că cei doi reprezentanţi ai Bucureştiului sînt „tari" la proba asta. Dar mai ales unul dintre ei, Tiberiu Gavrilă, elev la Şcoala generală nr. 175, care e considerat, pur şi simplu, „un fenomen". Se mai aflau, însă, acolo şi Valentin Mereuţă, şi Cristi Bablinc, reprezentanţii Sucevei. Cei doi aveau să-i „plătească" lui Tiberiu o... datorie personală: de două ori, în '81 şi în '82, acesta le-a „suflat" locul întîi în „Cupa Bucovinei", prestigioasă competiţie desfăşurată chiar la ei acasă, la Suceava. De data asta, însă, sînt hotărîţi să-l învingă. Trebuie. Tiberiu ştie ce-i pregătesc cei doi şi... zîmbeşte. Şi tot zîmbind, termină proba împreună cu colegul lui, odată cu sucevenii, dar cu o greşeală mai puţin. Tiberiu a cîştigat din nou. A doua zi însă, sucevenii Bogdan Bodea şi Sorin Ursache — cu „papucul" de viteză teleghidat pe care l-au botezat „Tornado", îi înving pe toţi, inclusiv pe reprezentanţii Bucureştiului, care trebuie să se mulţumească de data aceasta doar cu locul doi. Dar concursul nu s-a terminat, mai sînt cîteva probe: ştafeta sportivă şi ştafeta distractivă (două ingenioase combinaţii de probe desfăşurate şi pe uscat, şi pe apă). În cadrul lor, sucevenii cînd cîştigă, cînd... rămîn în urmă, lăsîndu-se depăşiţi de alţii, în timp ce bucureştenii se ţin bine pînă la capăt, cîştigînd, între altele, şi ştafeta sportivă, şi punctînd zdravăn şi la cea de circulaţie rutieră, şi la cea de şah, şi la celelalte probe teoretice. Astfel încît, la urmă, după vreo 6 zile de concurs „non-stop" (din cele 14 petrecute de ei pe Litoral), clasamentul arată astfel: pe primul loc — echipajul reprezentativ al Bucureştiului; pe locul doi — echipajul judeţului Arad; pe locul trei — echipajul judeţului Suceava.

Desigur, şi de data aceasta, laurii revin, ca în toate competiţiile, campionilor. Trebuie să precizăm însă că numărul cîştigătorilor este mult mai mare, se ridică la sute, ba chiar la mii de copii. Sînt sutele, miile de pionieri şi şcolari care, pe parcursul a aproape doi ani de zile de întreceri desfăşurate în cadrul acestui mare concurs, şi-au îmbogăţit cunoştinţele în diverse domenii, şi-au dezvoltat aptitudiniile, pregătindu-se astfel şi mai temeinic pentru muncă şi viaţă, călătorind, împreună cu zecile de mii de colegi care i-au urmărit prin intermediul micilor ecrane, spre viitorul luminos al patriei şi-al lor.

4

O NOUĂ „RAMPĂ DE LANSARE" A COPIILOR TALENTAȚI

evoluției lor, sala izbucnește în aplauze frenetice. Grea „problemă" pentru cele 7-8 arbitre care, la masa lor, se consultă, dezbat, după care, în sfîrșit, anunță nota: 9,10.

Emoționate, fericite, cele șase gimnaste salută ceremonios publicul, după care... dau fuga spre antreanoarea lor, care le așteaptă cu brațele deschise. Cine sînt fetițele acestea care, aflate încă la vîrsta... păpușilor, au reușit să încînte numeroasa asistență cu evoluția lor și să smulgă exigentelor arbitre o notă atît de mare? Ne apropiem de ele și le notăm, pe rînd, numele: Mirela Gurgui, Ornela Rujenescu, Ecaterina Poenaru, Ileana Mitică, Lavinia Mosteanu și Roxana Speriatu, toate eleve la cursul primar al Școlii generale nr. 11 din Tîrgu-Jiu. Explicația virtuozității lor, a notei mari ne e oferită de către profesoara lor de educație fizică, Aurelia Grigorescu. De la dînsa aflăm că sînt cele mai talentate gimnaste dintr-un grup de cîteva zeci care practică acest sport de la vîrsta de... doi ani și jumătate sau trei. N-au condiții de pregătire prea grozave, dispun doar de o sală improvizată, dar pasiunea lor pentru gimnastică e atît de mare încît ar fi în stare să se antreneze și pe... nisip.

... și campionii la aceeași probă: **Gică Anton** (Caraș-Severin), locul I; **Alin Florea** (Brașov), locul II; **Marian Boacă** (Maramureș), locul III.

Notă mare - 9,10! Dar gorjencele nu sînt totuși în frunte, clujencele (echipa de fete a Școlii generale „Mihai Eminescu" din Cluj-Napoca), în urma unei evoluții de excepție, au primit, mai înaintea lor, 9,35. Deocamdată, cele șase din Tîrgu-Jiu sînt pe locul doi. Rămîne însă de văzut dacă și-l vor păstra pînă la urmă.

După o zi și jumătate de concurs, clasamentul general la fete arată astfel: pe locul întîi - echipa Școlii generale „Mihai Eminescu" din Cluj-Napoca; pe locul doi - echipa Școlii generale nr. 6 din Iași; pe locul trei - echipa Școlii generale nr. 11 din Tîrgu-Jiu.

După fete, urmează băieții, care, evoluînd pe aceeași melodie („Trecea fanfara militară"), oferă și ei evoluții spectaculoase. La ei notele sînt ceva mai mici decît la fete, dar „bătălia" e și mai strînsă. Echipele cele mai bune sînt departajate doar de 5 sau 10 sutimi. Pînă la urmă, cu 9,25, brașovenii (echipa Școlii generale nr. 10 din Brașov) rămîn în frunte, urmați „la un pas", în ordine, de cele ale Școlii generale nr. 7 din Reșița (Caraș-Severin) și Școlii generale nr. 19 din Baia Mare (Maramureș).

Cea de-a doua și ultima probă, la individual, la care au participat cîte doi reprezentanți (cei mai buni) din fiecare echipă, are meritul de a fi etalat convingător, în fața spectatorilor și a specialiștilor, cîteva autentice speranțe în acest sport care ne-a adus, în ultimii șapte-opt ani, multe succese și bucurii. E vorba, în primul rînd, de cele două ieșene - **Gabriela Sandu** (9,50) și **Liliana Iovu** (9,30), cîștigătoarele locurilor unu și, respectiv doi. În evoluțiile lor au dovedit o măiestrie realmente impresionantă, încît sîntem siguri că nu va trece prea mult timp și vom auzi vorbindu-se despre ele ca despre adevărate stele ale gimnasticii noastre. Cuvinte la fel de frumoase putem spune și la adresa **Alinei Rădăuță** (din Cluj-Napoca), ocupanta locului trei (cu 9,00) și a celor trei băieți care s-au situat, în ordine, pe primele trei locuri: **Gică Anton** (Caraș-Severin), cu 9,55, **Alin Florea** (Brașov), cu 9,50, și **Marian Boacă** (Maramureș), cu 9,45.

---

invitație la... îndrăzneală

Dacă vă place gimnastica, dacă vă simțiți „chemați" de ea, procedați și voi ca acești 258 de colegi ai voștri. Nu-i neapărat nevoie să aveți prin apropiere un club sportiv. E suficient să apelați la tovarășii profesori de sport, să-i solicitați să organizeze, în școlile în care învățați, cercuri de gimnastică, la care să vă înscrieți și în care să vă pregătiți. Echipa de fete a Școlii generale din Comuna Suhatu, județul Călărași, care a ocupat un merituos loc (10 din 28) în această primă ediție a Festivalului, se antrenează într-o... fostă sală de clasă. Totul e să vreți, să dați dovadă de inițiativă și de ambiție.

Îndrăzniți, deci! De-acum, în fiecare an, în fiecare vară, „Festivalul pionieresc de gimnastică"- nouă „rampă de lansare" a copiilor talentați în acest sport - vă așteaptă cu porțile larg deschise, cu trofee, cu medalii, cu diplome și cu premii, dar mai ales cu posibilitatea de a vă afirma încă de la această vîrstă la nivelul întregii țări, ca speranțe ale gimnasticii noastre. **Îndrăzniți, dragi copii, cît mai mulți dintre voi, pentru că toți veți avea numai de cîștigat.**

Pagini realizate de
C. Diaconu

URMĂRIREA

Intră în Librăria „Coşbuc" şi o apucă, întins, drept spre raionul cu cărţi pentru copii. Făcu un semn cu mîna şi vînzătoarea îi împachetă pe dată „Vulcanul de aur" al lui Jules Verne.

„Ce i-o fi trebuind?" Nu mă dumiream.

Treptele muzeului le urmă apoi una cîte una, lejer, de parcă n-ar fi fost doar un sfert de oră pînă la închidere!

Mă lipii de statuia de marmură a unui cetăţean roman. Era ceva mai înaltă decît mine. Umbra ei mi-era de ajuns să-mi ascund trupul. Iar ochii mei aveau un orizont larg să urmărească mişcările necunoscutului.

Cum mă aşteptasem, individul se prefăcea a urmări, în vitrina cu tezaurul de la Viişoara, piesele - chipurile - descrise în „tratatul" pe care îl ţinea în mînă. Şi ce poziţie înalt strategică aveam pentru a nu-mi scăpa din ochi vreo mişcare! Bunul cetăţean roman m-adăpostea de minune, fără a mă încurca însă. Dar...

Necunoscutul nu părea a avea vreun gînd rău: privea în cartea lui Verne, privea apoi în vitrina cu coliere şi masiva brăţară de aur. Încolo, nimic. Începui să cred că insul nu era în toate minţile!

Zbîrnîitul soneriei vesti vizitatorilor întîrziaţi, adică necunoscutului şi mie, că ora închiderii a sosit, în sfîrşit. În clipa aceea necunoscutul îşi închise „tratatul" şi se pregăti să iasă. Era momentul să plec primul, altfel ar fi dat peste mine şi... Mă rog, era mai bine să plec eu cel dintîi. Ceea ce şi făcui.

……

Acum stăteam indecis în faţa sediului Miliţiei: să intru, să nu intru... Am intrat. Subofiţerul de la „Informaţii" mă ascultă atent şi mă îndrumă spre biroul comandantului.

Colonelul mă pofti să m-aşez într-un fotoliu uriaş, din piele, în care aproape că mă pierdui. - În ce caz? mă stimulă întrebarea lui să vorbesc. - În cazul „Operaţiunea X". - Să vă auzim! - Ce anume doriţi să aflaţi?

- În primul rînd - ce „caz" e acesta, „Operaţiunea X"?! Pe urmă, mai vedem noi. - Păi nu vă frămîntă, acum, acest caz?! - Nu am cunoştinţă despre un caz cu această denumire.

- Tovarăşe comandant, spusei hotărît, dar de la muzeul de istorie n-a dispărut nimic?

Atunci colonelul se ridică deodată în picioare, ieşi de după biroul masiv şi se aşeză lîngă mine.

- Ştii, care va să zică, ceva legat de dispariţia colierului din tezaur?

- Să zicem, spusei eu, calm şi rar, că ştiu cine l-a furat.

- Păi dacă ştii, frăţioare, făcu colonelul, nu crezi că e bine să ne spui şi nouă, şi încă repede de tot?

Se întoarse în spatele masivului său birou şi, aşezîndu-se, ordonă secretarei:

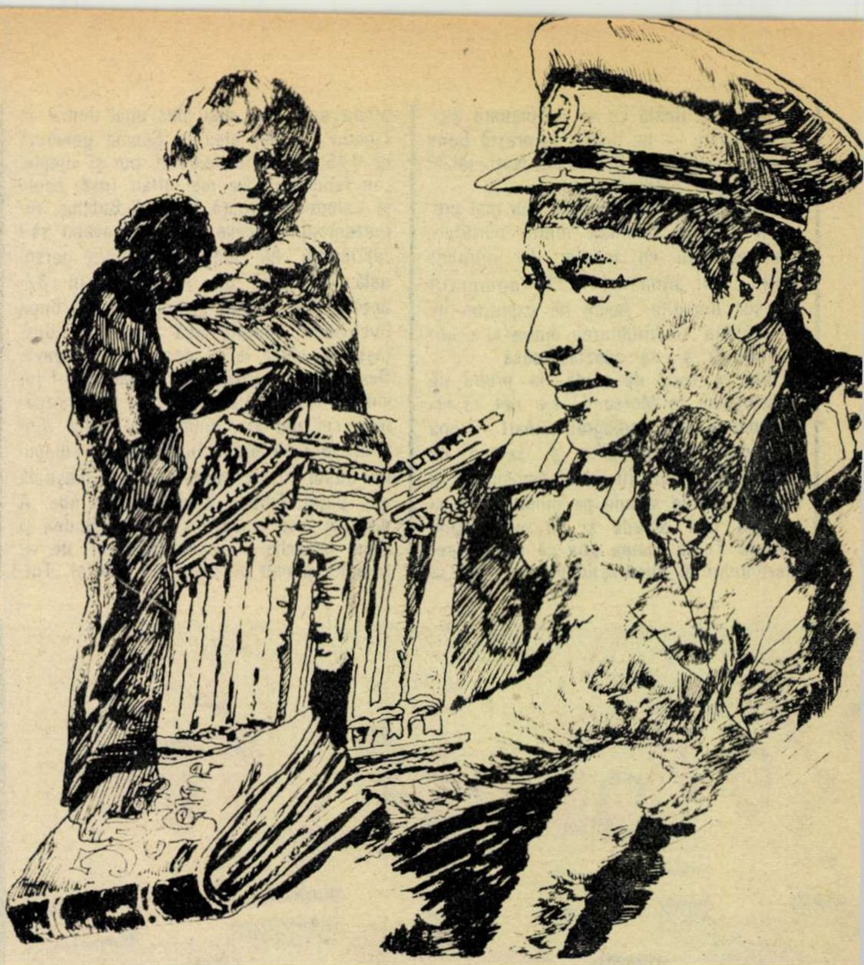

- Te rog să-l chemi la mine pe căpitanul Văsîi.

Căpitanul Văsîi sosi repede, se aşeză, la un semn, în fotoliul din faţa celui în care mă aflam şi eu. Numai ochi şi urechi, se pregăti să asculte.

……

Maşina miliţiei ne duse în Cireşica 18 într-un timp record. Iar o dată sosiţi, căpitanul Văsîi se şi repezi, pe scări în sus, la apartamentul 3.

Să vezi, însă, şi să nu crezi: m-aşteptam să scoată un pistol, să se dea după uşă şi alte chestii de-acest fel, pe care le-am şi văzut în filme; cînd colo, el sună foarte paşnic la apartamentul 3. Bătrînica ce se ivi în cadrul

---

Francisc Munteanu

PRINŢESA din ŞEGA

23

ÎNCĂ înainte de a se întuneca, Guriţă şi Barbu bătură nişte piroane de traversă în pămînt, de care urmau să lege sîrma. Ştiau că trebuia să lucreze repede: sîrma nu se putea întinde decît după ce trecea Bejan. Prinţesa îi asigură însă că aveau timp suficient: Bejan avea totdeauna un avans de douăzeci de paşi faţă de urmăritor. Frînghiile, prevăzute cu laţ, erau ascunse în spatele unor bolovani şi Barbu, meticulos, le frecase cu săpun, să alunece, ca să se strîngă cît mai repede. El urma să pună laţul pe picioarele poliţistului să-l imobilizeze, să nu se poată ridica. Guriţă şi Drişcă trebuiau să-i tragă sacul pe cap imediat după căzătură. Desigur, prevăzuseră şi faptul că poliţistul, chiar surprins de cădere, putea să se împotrivească. Cu picioarele împiedicate însă, nu avea şanse prea mari. Prinţesa avea sarcina să prindă în laţ măcar o mînă şi să tragă de ea din toate puterile. Sacul era elementul de surpriză. La căciulă impusă, erau convinşi că nu se aştepta poliţistul. Şi fără putinţa de a vedea, lupta dintre el şi copii devenea inegală, în defavoarea lui. Dacă dintr-un motiv sau altul, n-ar fi reuşit totuşi să-l imobilizeze, urmau să fugă spre clădirea abatorului vechi. Acolo era imposibil să fie prinşi. Pe urmă, contau şi pe faptul că agentul, în orice caz, va prefera să-l urmărească pe Bejan decît pe ei.

Drişcă sosi în ultimul moment şi nu foarte decis: cu toate astea adusese cu el şi o coadă de mătură.

- De asta de ce e nevoie? întrebă Prinţesa.

- Dacă se agită prea mult, îi dau peste mînă să-i puteţi trage sacul pe cap.

El ar fi vrut să fie „după", să-l vadă pe poliţist legat, să nu se mai teamă de el.

Erau veseli, bine dispuşi, făcură o mulţime de glume la adresa poliţistului, dar cînd la capătul străzii apăru silueta lui Bejan, li se opri respiraţia. De dincolo de gardul de beton se auzi ralantiul unei locomotive.

Guriţă îi îmbărbătă:

- Dacă nu intervine ceva neplăcut, totul e în regulă. Planul nostru e bun.

- Şi dacă e înarmat? întrebă speriat Drişcă.

- Pistolul, spuse atotştiutor Barbu, îl are în buzunar. Dacă duce mîna la buzunar, îl arzi cu coada de mătură.

Cel care se apropia de barieră nu era Bejan, dar au descoperit acest lucru abia în ultima clipă. Era un ceferist beat, cu paşi nesiguri: intră prin spărtură în patru labe, lălăind un cîntec ştiut numai de el.

TRECURĂ mai bine de zece minute cînd auziră din nou paşi.

- Asta e, spuse Guriţă şi trecu repede dincolo de gard, să pregătească capcana.

El trebuia să intre primul în acţiune, să întindă şi să fixeze sîrma de celălat piron. Prinţesa îşi simţi bătăile inimii în gîtlej, abia reuşea să respire: stătea ghemuită la rădăcina gardului, învăluită în întuneric. Barbu, cu laţul pregătit, rezemat şi el de zid, îşi ţinea gura deschisă să nu i se audă respiraușii ne privi surprinsă: – Pe cine căutați? – Pe Vasile Oșloga! spuse căpitanul. Locuiește aici?!

– Care Oșloga! La mine stă unul Paul Stratulea, un tînăr.

– E-acasă?

– Acasă-i. Dar pe el îl căutați? mai întrebă și ea, bănuitoare.

– Pe el, măicuță, zise căpitanul și se strecură în apartament.

Stratulea sta lungit pe divan, cu pantofii în picioare, și nu se deranjă de fel cînd intrarăm.

Eu mă dau după ofițer. Acesta se-ntoarse și, din priviri, mă-ntrebă dacă Stratulea era una și aceeași persoană cu necunoscutul de la muzeu. Am clipit aprobator.

Abia acum Stratulea catadixi să se ridice, totuși, de pe pat și să întrebe:

– Dumneavoastră?

– Sînt căpitanul Văsîi, de la Miliție. Dacă nu vă supărați, v-aș ruga să-mi răspundeți la cîteva întrebări.

– Mă rog, făcu el politicos. Și cam ce ați dori să știți? – De pildă, unde ați fost aseară între orele 17 și 19?

– Păi unde să fiu?! M-am culturalizat, am fost la muzeul de istorie. Nu e voie?

Văsîi îl privi țintă:

– Ați luat ceva de-acolo?

– Desigur, rîse iar Stratulea, am luat... biletul de intrare, se poate altfel?!

Își aprinse o țigară. Era sigur pe sine și nimic din ceea ce făcea nu putea duce cu gîndul că ar putea fi vinovat de ceva. Totuși, cînd și-aprinse țigara de la o brichetă, mîna îi tremură ușor, aproape imperceptibil.

Atunci eu mă ridicai alene și mă îndreptai spre bibliotecă. Spunea, ulterior, căpitanul Văsîi, că atunci Stratulea a făcut prima greșeală, prima mișcare greșită: repezindu-se la mine și barîndu-mi calea, mă întrebă scurt:

– Tu ce vrei?

Întinsei mîna spre volumul „Vulcanului de aur“, dar Stratulea mă îmbrînci cu atîta ură, încît mă trezii în brațele lui Văsîi. În clipa următoare se și găsea la ușă, luîndu-și avînt s-o zbughească pe palier și apoi pe scări, în jos. În cadrul ușii apăru șoferul mașinii, în uniformă, un plutonier cît munțele care, zîmbind, întrebă simplu:

– Încotro așa grăbit?...

Stratulea se întoarse: nu mai avea nici o scăpare.

Căpitanul Văsîi luă de pe raft cartea semnată de Jules Verne. „O luă“ e un fel de a spune, căci trebui să facă un efort destul de mare ca să o desprindă de pe raftul bibliotecii.

– Cam greu, nu? îl întrebă pe Stratulea.

Deschise coperta, răsfoi cîteva pagini, apoi, în volumul gros se arătă o scobitură adîncă, în care, parcă soarele intrase în casă, sclipi marele colier al „tezaurului de la Viișoara“...

……

Clipa în care acționase Stratulea la muzeu fusese aceea în care eu, ascuns după statuia bunului cetățean al Romei antice, îl zărisem îndreptîndu-se spre ieșire. Știindu-se, pentru cîteva secunde, nesupravegheat, Stratulea depusese, rapid, volumul său în spatele vitrinei cu tezaurul și ridicase... unul asemănător în care, puțină vreme mai înainte, custodele sălii strecurase marele colier.

– Treabă simplă, spuse, ironic Stratulea.

– Și mai ales sigură, îl completă căpitanul Văsîi.

La noi, la școală, zvonul se împrăștie precum că eu, Viorel Tudor, dintr-a VII-a F, prinsesem, singur, doi tîlhari înrăiți! Dacă auziți pe careva împărtășindu-vă această variantă, să știți că exagerează. N-am făcut nimic altceva decît ceea ce v-am relatat pînă aici.

ȘTEFAN ZAIDES

ROMAN FOILETON

87

ția. Drișcă, cel mai speriat dintre ei, strîngea cu atîta putere coada de mătură, încît îi amorțiră degetele.

Bejan se apropie de spărtură cu pași măsurați și se miră că nu vede pe nimeni prin apropiere. Se întrebă dacă înțelesese bine indicațiile sau dacă nu intervenea ceva. Era însă hotărît să-și urmeze traseul stabilit: în cel mai rău caz îl plimbă și pe Beraru printre liniile triajului. Se amuză la gîndul că Beraru nu va pricepe niciodată rostul acestei plimbări și, dacă totuși se va încumeta să-l întrebe de ce, o să-i răspundă că lui îi place aerul îmbibat cu fumul locomotivelor.

Ajuns la spărtură, se aplecă fără să se uite în stînga sau în dreapta lui și se strecură spre incinta triajului. În urma lui, Guriță întinse sîrma și puse mîna pe sac.

Beraru, văzîndu-l pe Bejan dispărînd după zid, își grăbi pașii: era convins că urmăritul avea un drum ascuns, că în seara asta, în sfîrșit, se va întîmpla ceva. În cele cîteva zile de cînd se ținea după el, avusese senzația că îl urmărește degeaba. Cînd apăruse Bejan în stradă, el era pe trotuarul de peste drum, în întuneric i s-a părut că Bejan, nevăzîndu-l, se credea în siguranță. Îl urmărise ca niciodată pînă atunci, hoțește, lipit de gardurile caselor, mereu în umbră, să nu fie văzut. Voia chiar să-i dea iluzia că scăpase de însoțitor. Pe drum își verifică pistolul: era încărcat, pentru a-l folosi nu trebuia decît să-i tragă piedica.

Apropiindu-se de gard, se temu să nu-l piardă pe Bejan printre vagoanele risipite pe linii. La spărtură se opri o clipă, să aprecieze distanța dintre ei, să nu se dea de gol înainte de țintă. Spre mirarea lui însă, nu-l văzu pe Bejan nicăieri. „M-a tras pe sfoară“, îi fu primul gînd și scrută întunericul: nu văzu decît siluetele unor vagoane de marfă.

Uluit de dispariția lui Bejan, începu să alerge și brusc simți o durere ascuțită în fluierul piciorului, de parcă cineva l-ar fi secerat cu o sabie. În avînt nu-și putu restabili echilibrul și, în cădere, țintui traversele unei linii cu capul. Cu un ultim reflex, își acoperi fața cu mîinile, scoase un țipăt și se rostogoli între șine. Primul contact cu pămîntul l-a avut cu coatele: o durere surdă îl străfulgeră pînă în umeri, apoi în clipa următoare, fără să fi vrut, simți că i se unesc picioarele. Încercă să se răsucească cu fața în sus, dar fără succes. Realiză însă că cineva îi leagă picioarele cu o frînghie. Se smuci din toate puterile să se ridice măcar în coate și avu însă o surpriză: i se aruncă o pătură peste cap. Mult mai tîrziu își dădu seama că nu era pătură, ci un sac. Un sac plin cu praf de var și trebui să răsufle cu gura închisă, să nu se înece. Instinctiv își duse mîna spre buzunar, unde-și ținea pistolul, dar în secunda următoare cineva îl plesni cu un obiect tare

UIMIRILE LUI ILIUȚĂ

Nu înțeleg ce-ați văzut la Titi Dumitrache! Vă spun eu că degeaba îl lăudați: nu merită. Ce v-o fi venit să-i puneți poza la rubrica „Aplauze pentru...“ de la Semafor? Urîtul! Las' că-l știu eu, sîntem vecini de bloc: ăsta n-are nici o calitate deosebită, aș putea spune chiar că e un bleg. Ce talent, care talent? V-a aiurit pe toți cu compunerea aia despre „O zi la munte“, pe care i-ați publicat-o și în revista școlii. Îl găsirăți pe Calistrat Hogaș 1983! Dacă ați ști însă cum stau lucrurile în realitate... În ziua aceea, mă certasem cu Dumitrache și-l așteptam să apară ca de obicei, după-amiază, la joacă, pe alee, ca să-l jumulesc nițel. Credeți că a coborît? Aș! Fricosul se uita mereu pe geam așteptînd să plec, dar eu, Iliuță Rățoi, care-am făcut și box în viața mea, n-am plecat. Îi făceam semn cu pumnul, vino, viteazule! Ți-ai găsit! De teamă a rămas toată după-amiaza în casă. Ce era să facă acolo, singur cuc? Și-a omorît timpul cu compunerea aceea, a croșetat la ea pînă seara, că eu nu mă mai mișcam de la postul meu, sînt un tip foarte hotărît, da! Acum judecați și voi: dacă nu eram eu, mai stătea Dumitrache să scrie 5 (cinci) ore la compunere? A avut timp să caute și citate din clasici... Pe mine s-ar cuveni să mă felicitați pentru compunerea asta!

Ce știți voi? Nu știți decît să-l admirați pe Dumitrache! Mare lucru că a lipit coperțile de la niște cărți din biblioteca școlii! Habar n-aveți că **eu** *i le-am dat! Le împrumutasem acum un an... sau doi... în fine, amănuntele astea n-au importanță. L-am rugat frumos: „Du-le tu înapoi, Dumitrache, că eu am treabă“. Ca să fiu sincer, îmi era rușine să le duc eu, și mai ales în halul ăla. Contam că o să fie serios și punctual, dar am greșit! Închipuiți-vă, le-a dus cu o întîrziere de trei zile, atît i-a trebuit să le repare, că mai e și neîndemînatic pe deasupra! A profitat de timiditatea mea ca să iasă el în evidență!*

Multe nu cunoașteți voi cînd deschideți cutiuța cu epitete măgulitoare pentru Dumitrache. De exemplu, fluierul ăla cu care face pe marele arbitru imparțial e al **meu,** *s-a gîndit cineva la asta? Nu, că voi vă gîndiți numai la Dumitrache! Cu fluierul ăsta am azvîrlit după el acum o lună pentru că... În fine, n-are importanță. Principalul este că, generos cum sînt, nu i l-am mai cerut înapoi. De la fluierul meu i se trage cariera de arbitru, și-n general ascultați ce vă spun: fără mine, Dumitrache n-ar fi nimic!*

Ovidiu Zotta

ROMAN FOILETON

88

peste falange. Din cauza acestei dureri uită de coatele julite, de genunchii loviți în timpul căderii. În continuare lucrurile se desfășurară cu atîta repeziciune încît nici nu le putu distinge concret. Doar durerea care îi amorțise tot brațul era prezentă și, de teamă să nu fie lovit din nou, nu se mai împotrivi. Nu se mai împotrivi nici cînd îi traseră sacul pînă la brîu și nici cînd îl înfășurară cu frînghii. Abia după ce nu mai putu schița nici cea mai mică mișcare, auzi pentru prima oară vocea unuia dintre cei care l-au atacat: i se păru de copil.

– Și acum ce facem cu el?

La asta nici Beraru nu se gîndise încă. Într-adevăr, de ce l-au atacat, de ce l-au legat și ce vor să facă cu el? Poate e răzbunarea lui Bejan pentru pumnii primiți în timpul anchetelor? Chiar în celulă se speriase o dată de el: îl prinsese de păr și-i trîntise capul de pereți. Bejan se smulsese din strînsoare și-i căuta privirile. Îl fixa aspru, și Beraru văzuse cum își încleștează pumnii. În seara aceea renunță să-l mai bată. Oare cum se răzbună comuniștii? Vor să-l omoare? Dacă nu i-ar fi fost teamă că înghite praf de var, ar fi încercat să-și ceară iertare. Dar de ce dracu n-au pus imbecilii măcar un sac curat?!!...

Cineva mai mormăi ceva, dar Beraru nu reuși să deslușească cuvintele. Simți doar că e apucat de umeri și tîrît.

– E greu polițistul ăsta, spuse iar cineva, și Beraru își dădu seama că fusese culcat peste o șină de cale ferată. Șina îi jena coapsele, dar nu reuși să se răsucească. Dar dacă asta e intenția lor, să-l lase pe o linie circulată? Se îngrozi la ideea că ar putea fi călcat de un tren. De undeva, din apropiere, chiar se auzi țignalul unei locomotive. Îl năpădiră sudorile reci.

Spaima însă nu dură mult: fu din nou ridicat și tîrît peste linii, apoi simți că e săltat și aruncat pe o podea de lemn. Pe urmă, desluși trîntirea ușii vagonului și se făcu liniște.

– Am lucrat ca la carte, se lăudă Guriță. Asta o să ne pomenească toată viața.

– Mai ales dacă îl debarcă undeva la Constanța, rîse pentru prima oară Drișcă.

Drișcă, trebuiră să recunoască cu toții, își îndeplinise conștiincios datoria.

– Cînd l-am văzut că-și duce mîna la buzunar, l-am plesnit peste degete. Cred că destul de tare. Mai tîrziu m-am uitat la mîna lui dar nu era însîngerată. I se umflaseră, doar, degetele ca niște debrețini.

Prevăzător, Guriță dădu ultimele indicații:

– Și acum, hai să strîngem toate lucrurile, piroanele, sîrma, să nu rămînă nici o urmă din seara asta.

(Va urma)

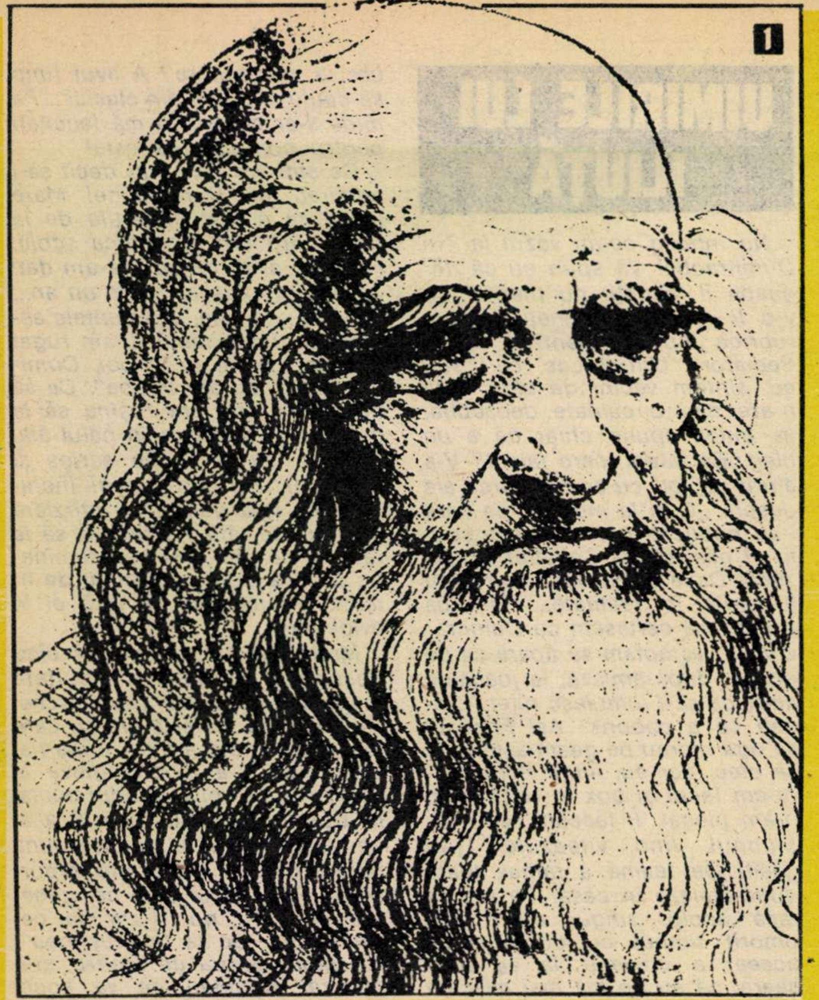

LEONARDO da Vinci ARTIST ŞI INVENTATOR

Cea mai spectaculoasă cutezanţă a omului a fost şi va rămîne, de-a lungul întregii istorii a umanităţii, capacitatea de a gîndi nemărginit, sfidînd timpul şi spaţiul.

În galeria celor mai iluştri protagonişti ai cutezanţei în gîndire figurează Leonardo da Vinci (1452–1519) – proeminentă personalitate a Renaşterii, în care pictorul, artistul s-au întîlnit cu savantul, cu inventatorul, într-o unitate desăvîrşită, urmărind înălţarea omului spre bine, adevăr şi frumos.

Creator al unor capodopere intrate în patrimoniul universal al picturii, cum este nemuritoarea Mona Lisa, Leonardo a fost, în acelaşi timp, un veritabil pionier în numeroase domenii ale ştiinţei şi tehnicii, anticipînd – nu în literatură de ficţiune, ci lucrînd, calculînd în laborator, experimentînd în practică – cuceriri ale gîndirii umane, omologate abia după secole de investigaţii, la care s-a ajuns prin munca unui lung şir de generaţii de cercetători.

„Nu trebuie să doreşti imposibilul" – scria Leonardo, iar această deviză avea să-i călăuzească întreaga activitate, necenzurîndu-i însă fantezia, ci înaripînd-o cu luciditatea şi sclipirea geniului.

Moştenirea pe care titanul din micul sat Vinci, de la poalele Apeninilor, a lăsat-o lumii în preţioasele sale „caiete", în care acesta şi-a notat toate îndrăznelile gîndului său, conferă, pe bună dreptate, lui Leonardo renumele de „părinte al inventatorilor".

LEGĂMÎNT DE IUBIRE CU ŞTIINŢA

Lipsa unei familii propriu-zise îl împiedică pe micul Leonardo să-şi potolească setea nestinsă de învăţătură. În Vinci, satul în care s-a născut, învaţă doar să scrie şi să citească şi dobîndeşte cîteva noţiuni vagi de matematică şi de latină.

Uriaşele cunoştinţe dobîndite mai tîrziu au fost o cucerire lentă şi chinuită, fiind obligat să-şi însuşească prin cercetări ostenitoare principiile de bază ale fiecărei ştiinţe, ceea ce îi va încetini considerabil drumul spre clipa unei descoperiri hotărîtoare.

Toată viaţa, autodidactul din Vinci avea să se plîngă de lipsa lui de învăţătură, nu o dată ratînd finalizarea într-un domeniu, pentru că n-a fost deajuns de pregătit pentru munca sa.

El n-a mai putut niciodată recupera timpul pierdut la începuturile vieţii.

De aceea, cu atît mai copleşitoare, mai impresionantă apare „explozia" de idei a geniului creator din Vinci, cutezanţa gîndirii sale vizionare, născută din adînci şi mistuitoare frămîntări, dintr-o sete extraordinară de a sorbi din toate izvoarele de „apă vie" ale artelor şi ştiinţelor.

UN „CĂPITAN" ŞI O MIE DE „SOLDAŢI"

„Studiază întîi ştiinţa şi continuă apoi cu practica, născută din această ştiinţă" – sună unul din preceptele lui Leonardo, de la care el însuşi nu s-a îndepărtat niciodată. „Experienţa este mama oricărei certitudini" – mai scria Leonardo, în stilul lui atît de vioi şi expresiv, în faimoasele sale „caiete". „Ştiinţa este căpitanul, iar practica – soldaţii". Iată de ce descoperitorul atîtor adevăruri ştiinţifice a fost şi precursorul a nenumărate invenţii tehnice.

„Mecanica este paradisul ştiinţelor matematice" – notează printre însemnările sale omul care, ca nimeni altul în istoria civilizaţiei, a îmbinat, atît în artă, cît şi în ştiinţă sau în tehnică, intuiţia şi fantezia artistului cu spiritul de investigaţie şi rigurozitatea omului de ştiinţă.

Nu întîmplător, la el acasă avea îngrămădite într-o cameră o mulţime de roţi dinţate, de scripeţi, de vinciuri, de cricuri, de macarale, de pîrghii... Pentru feluritele sale experienţe avea nevoie de instrumente, de aparate, mult prea costisitoare pentru a şi le cumpăra, aşa că fusese nevoit să şi le facă singur.

Maşini, cît mai multe maşini – pentru a face mai uşoară munca omului! Din extrem de bogata „fişă biografică" a activităţii de inventator a lui Leo-

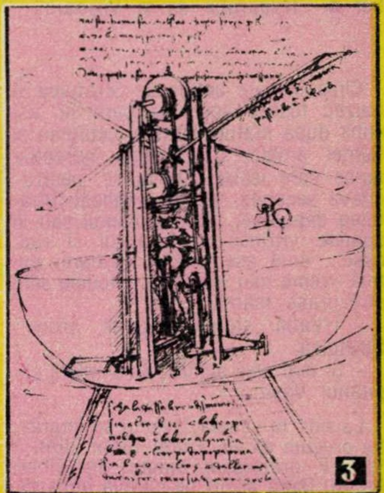

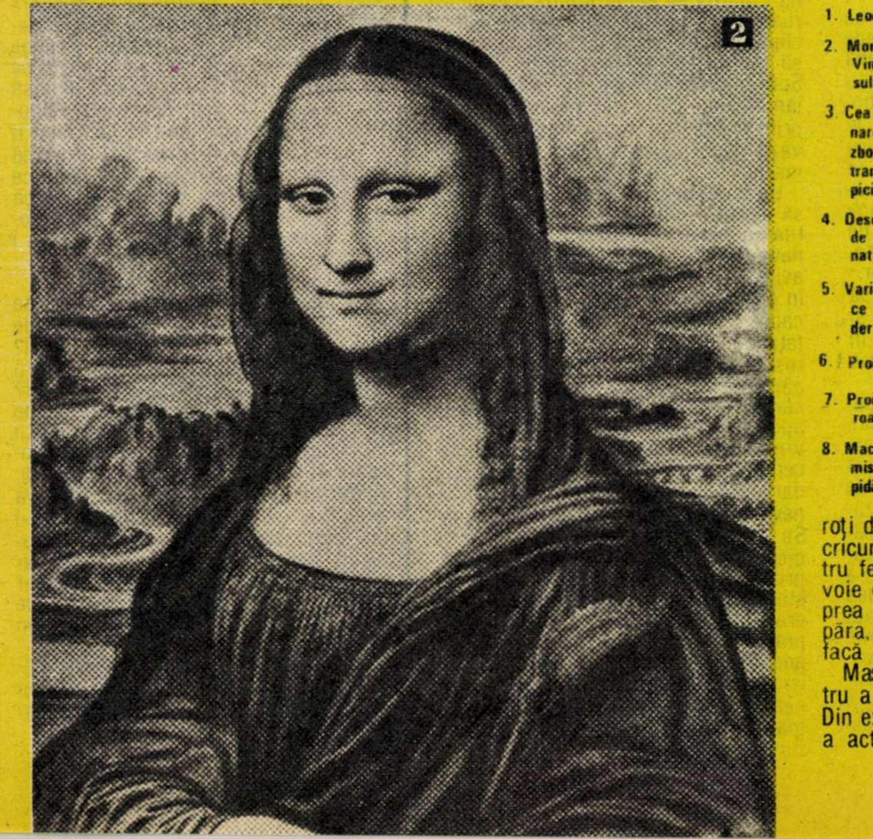

1. **Leonardo da Vinci — autoportret**
2. **Mona Lisa — capodopera picturală a lui da Vinci. Vitregia veacurilor n-a putut şterge surisul inteligenţei şi nici frumuseţea spirituală.**
3. **Cea mai uluitoare concepţie de zbor a lui Leonardo: un om stînd în picioare într-un aparat de zbor, acţionînd 4 aripi, printr-un mecanism de transmisie din tambururi acţionate cu mîna şi picioarele.**
4. **Desen al lui Leonardo care ne propune o maşină de găurit verticală de atelier pentru confecţionat conducte de lemn.**
5. **Variantă orizontală a maşinii de găurit verticală, ce seamănă uimitor de bine cu un strung modern.**
6. **Proiectul unei turbine cu aer.**
7. **Proiecţia unui dispozitiv de excavat acţionat de o roată.**
8. **Macara dublă — proiect care urmărea economisirea forţei de muncă — prin deplasarea rapidă a unor mari blocuri de piatră.**

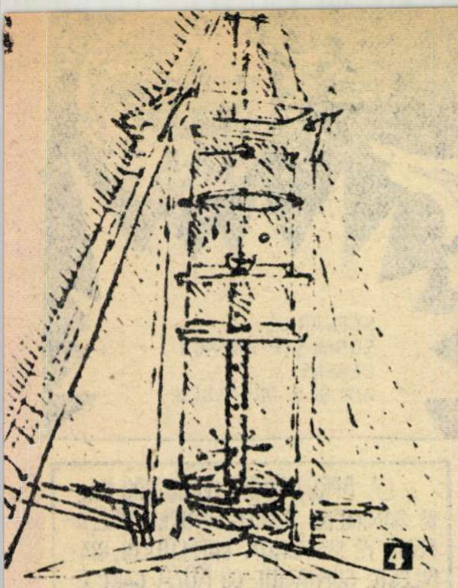

4

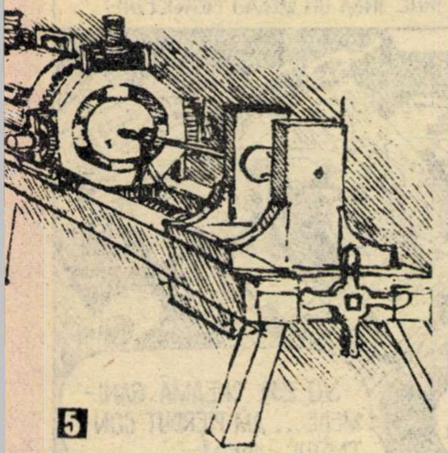

5

nardo da Vinci, am selectat doar cîteva care îi conferă prioritatea în domeniile respective.

Printre pasiunile sale tehnice se numărau și **roțile dințate,** despre care spunea că, după arta tiparului, aplicarea lor „nu este de mai mic folos, aduce profituri mai multe și este invenția cea mai frumoasă și cea mai plină de dibăcie". Între altele, Leonardo concepe prima **trăsură automată,** pentru transportul de persoane, compusă dintr-un șasiu de lemn acoperit cu pînză. Transmisia mișcării se face prin sistemul roților dințate, Leonard realizînd primul **“diferențial“,** care asigură roților în viraj un număr de turații diferit. Volanul seamănă în mod ciudat cu ghidoanele primelor biciclete. Dar mașina lui Leonardo abia ar fi putut parcurge cîteva sute de metri.

Hoinărind prin Milano, se oprește la toate șantierele, împărțind generos sfaturi meșterilor constructori. Ajuns acasă, rectifică fiecare procedeu greșit și inventează dispozitive noi pentru a simplifica lucrul. Imaginează o **macara** pusă în mișcare de roți dințate, o gheară cu trei clape combinate pentru ridicarea blocurilor grele de piatră, un fel de **ascensor** pentru transportat materiale. Tot Leonardo inventează o **lampă de sudat,** care îngăduie sudarea pe loc a tablei.

Scrie, între 1506 și 1509, un întreg „Tratat despre natura, greutatea și mișcarea apelor", în care își exprimă concepția asupra rolului apei în Univers. Cel mai strălucit inginer al Renașterii înfățișează în acest manuscris neașteptate invenții legate de apă; compasul savantului a desenat **ecluze și canale, diguri și mecanisme,** sisteme diverse pentru ca omul să poată stăpîni apa. Cea mai senzațională invenție este un sistem de a respira sub apă, Leonardo lansînd primul ideea **omului-scafandru.** Pentru întîia oară însă, după nenumăratele invenții militare, geniul lui Leonardo – iluminat brusc de responsabilitatea omului de știință – refuză demn să dezvăluie detaliile punerii în practică a acestei descoperiri, năpădit de o mare neliniște: „Nu vreu să divulg metoda de a sta sub apă, din cauza răutății oamenilor, care ar întrebuința-o pentru omoruri la fundul mărilor, pentru a scufunda corăbiile; deci mă limitez să-i învăț alte metode, care nu sînt dăunătoare..."

Pune la punct (cu desene foarte amănunțite) o **mașină de fabricat ace** (cu o capacitate de 40 000 de ace pe oră). Inventează o **mașină de tors** (mai perfecționată decît vîrtelnița mecanică a lui Jürgen, introdusă către 1530), despre care i se pare, pe drept cuvînt, că e în stare să revoluționeze toată industria textilă. Desenează nenumărate **războaie de țesut,** căutînd neîncetat înlocuirea muncii manuale cu procedee mecanice.

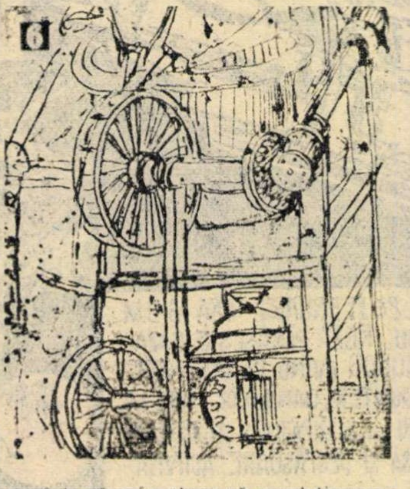

6

Printre desenele lui Leonardo, găsim și primele proiecte de laminoare din istoria industriei.

Cuprins de „beția tehnicii", Leonardo visează să pună în mișcare cele mai puternice forțe ale naturii, supunîndu-le voinței omului. „Îi pare un fleac să scoată un fluviu din matca lui și să-l ridice pînă pe crestele munților" – subliniază, într-o monografie, Antonina Vallentin.

La rîndul său, un alt biograf, Giorgio Vasari, scrie: „Zi de zi făcea modele și planuri pentru a muta munții din loc. Demonstra că, cu ajutorul mecanismelor de ridicat, al pîrghiilor și al șuruburilor, se pot înălța greutăți uriașe; explica în ce mod se poate seca un port, născocise pompe pentru a scoate apa din adîncuri. Mintea lui zămislea neîncetat ideile cele mai năstrușnice".

A început a scrie un „Tratat despre mișcare", calculînd mișcarea unui corp pe un plan înclinat și desenînd o schemă explicativă, care a reprezentat cea dintîi prezentare grafică a unei experiențe științifice. Descoperă legea frecării, cu totul necunoscută contemporanilor săi.

Proiectează – și poate chiar construiește – un podometru, un inclinoscop, mai multe compasuri parabolice. Concepe un aparat pentru a măsura forța vîntului, în care acul magnetic își face apariția pentru prima oară.

În domeniul opticii, desenează un fotometru, foarte asemănător aceluia inventat după două secole de Rumford. Construiește „camera obscură" în forma sa aproape perfectă. Leonardo constată primul existența cristalinului în globul ocular, descoperire ce va fi atribuită, împreună cu „camera obscură", unor savanți din secolul al XVII-lea.

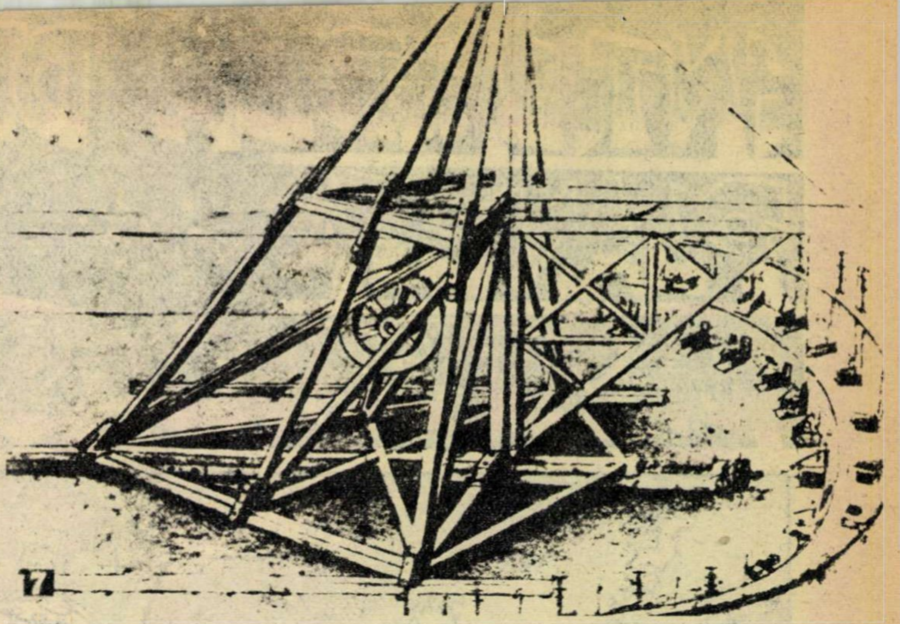

7

Pasionat și de domeniul acusticii, confecționează „urechea lui Dionis", cum a fost botezat tubul acustic pe care l-a construit și ascuns în zidurile palatului ducelui Ludovico Sforza al Milanului. Cu ajutorul acestui tub acustic, ducele putea să audă din camera lui ce se vorbea în toate încăperile.

VISUL DE A ZBURA

Leonardo nu s-a văzut niciodată intrînd în nemurire ca pictor; dacă visa o glorie eternă, ar fi vrut s-o cucerească printr-o mare descoperire, printr-o mare izbîndă a cutezanței creative. Visul vieții sale este „omul-pasăre" – realizarea unui aparat de zburat.

Încă din fragedă copilărie urmărea uimit minunea zborului la păsări, la insecte. Și, de-a lungul anilor, a revenit mereu la această pasiune. S-a apucat chiar să scrie un Tratat asupra zborului. A inventat prima parașută din lume și a făcut schița unui elicopter – „mașinărie cu un șurub care, învîrtit cu repeziciune, face ca mașinăria să se ridice în înălțime" – notează el alături.

În primăvara anului 1506, Leonardo se pregătește cu febrilitate să pună în mișcare mult visatul aparat de zburat – „Pasărea mare", cum îi spunea maestrul. Modelul ales corespunde cu principiul planorului. Suprafețele de susținere sînt construite după tipul aripilor liliacului: „tendoanele", cum le numește, sînt făcute din frînghii de mătase naturală, iar articulațiile, dintr-o piele tăbăcită, deosebit de rezistentă. Aviatorul stă drept, într-un fel de nacelă. „Omul zburător trebuie să rămînă liber de la talie în sus, pentru ca centrul său de gravitate și cel al mașinii să se poată deplasa după trebuință" – precizează constructorul.

În caietul său, Leonardo consemnează tainic: „Pentru prima dată pasărea mare își va lua zborul de pe Monte Cecero (Muntele Lebedei), uluind întreg universul..." Sub soarele primăverii, de pe culmea dealului înalt de 400 de metri, s-a săvîrșit, probabil, prima tentativă a omului de a zbura. Împrejurările întîmplării vor rămîne însă ascunse pentru totdeauna omenirii. S-a prăbușit oare omul-zburător? Cine a fost acesta? A încercat oare chiar Leonardo să se desprindă de pămînt, urcînd el însuși în nacelă, și se va fi trezit viu și nevătămat lîngă rămășițele aparatului? Sau a fost o reeditare a dublei tentative eșuate a lui Dedal și Icar? Poate că numai un vis s-a prăbușit înaintea unei isprăvi cu neputință de înfăptuit? Cert este că Leonardo n-a mai adăugat niciodată vreun cuvînt la notițele prin care anunța primul său zbor. A fost „cîntecul de lebădă" al visului său de-o viață. Și nu va mai vorbi despre „Pasărea mare" niciodată.

Mulți ani mai tîrziu, după moartea inventatorului genial, fiul unui vechi prieten al lui Leonardo, Gerolamo Cardano, a rostit într-o zi enigmatic: „Zborul nu le-a izbutit celor doi oameni care au încercat să zboare. Și Leonardo da Vinci a încercat să zboare dar a dat greș; era un pictor minunat".

Într-adevăr, a fost un pictor minunat, chiar dacă n-ar fi pictat într-o viață decît surîsul Giocondei. După cum, la fel de adevărat este că Leonardo a fost, în pofida unor eșecuri firești, și un savant genial, un neîntrerupt cutezător al gîndirii. Dacă zborul propriu-zis, cu mijloace tehnice, nu l-a realizat, în schimb, zborul fanteziei sale de inventator a fost strălucitor, purtîndu-l pe Leonardo spre culmile cele mai înalte ale nemuririi.

VIOREL POPESCU

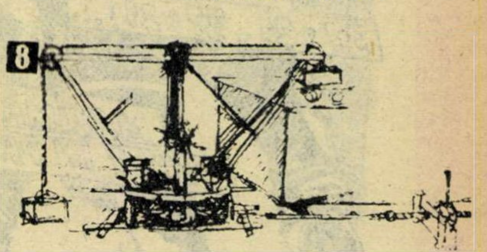

8

Cutezătorii

Redactor șef: MIHAI NEGULESCU; Secretar responsabil de redacție: OVIDIU ZOTTA; Responsabil de număr: ELENA MĂNESCU; Prezentarea artistică: POMPILIU DUMITRESCU; Prezentarea tehnică: ION MIHĂESCU.

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura „Scînteia". TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departament export-import presă P.O.B. 136—137. Telex: 11226 București

Index 41633

12 pagini, 1,50 lei

ÎNTÎLNIREA DE PE PLANETA MISTERIOASA

SCENARIUL:
SORIN ȘTEFĂNESCU
DESENE:
ION ȘI V. MIHĂESCU

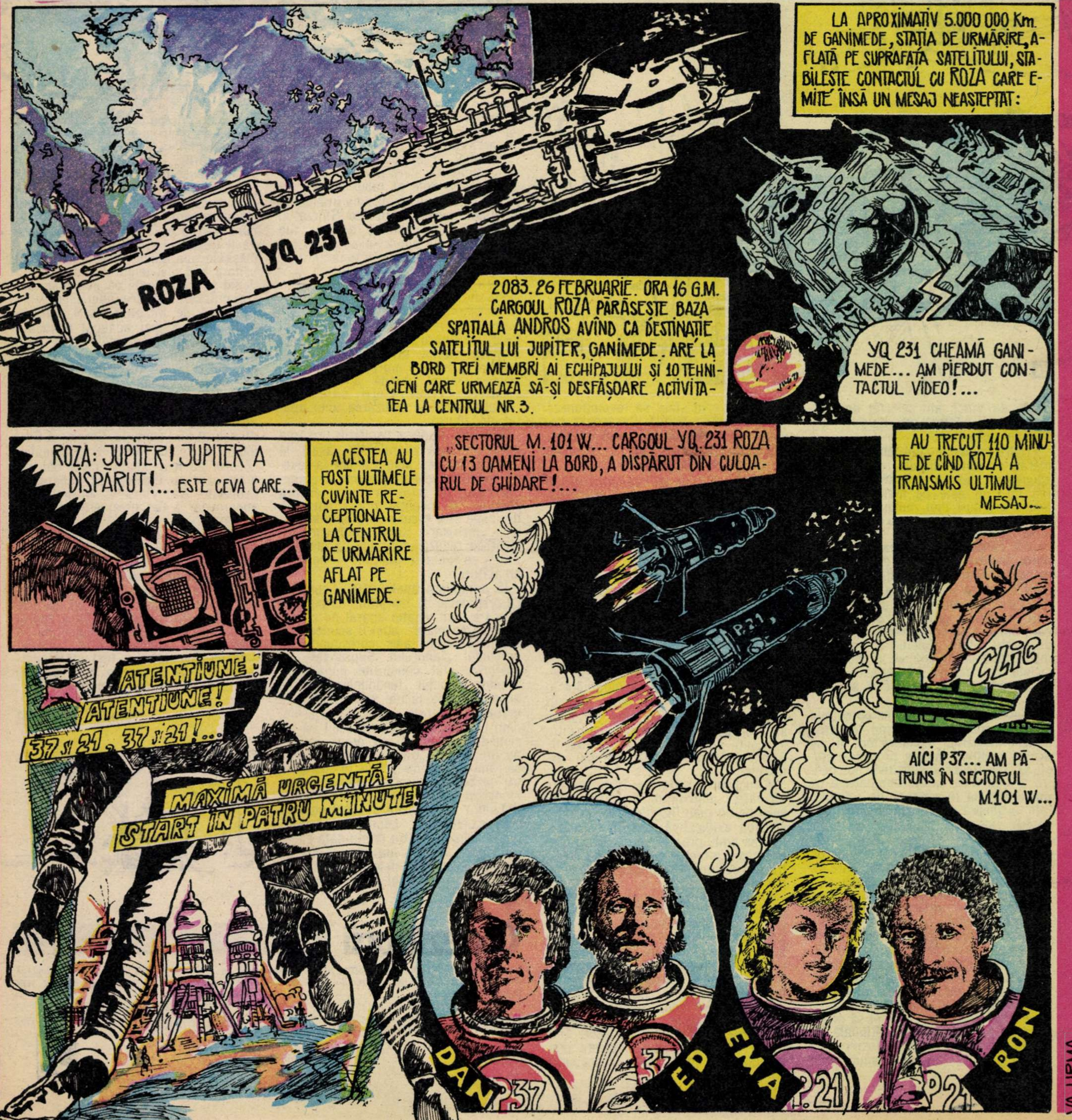
YQ 231
ROZA
2083. 26 FEBRUARIE. ORA 16 G.M. CARGOUL ROZA PĂRĂSEȘTE BAZA SPAȚIALĂ ANDROS AVÎND CA DESTINAȚIE SATELITUL LUI JUPITER, GANIMEDE. ARE LA BORD TREI MEMBRI AI ECHIPAJULUI ȘI 10 TEHNICIENI CARE URMEAZĂ SĂ-ȘI DESFĂȘOARE ACTIVITATEA LA CENTRUL NR. 3.
LA APROXIMATIV 5.000 000 Km. DE GANIMEDE, STAȚIA DE URMĂRIRE, AFLATĂ PE SUPRAFAȚA SATELITULUI, STABILEȘTE CONTACTUL CU ROZA CARE EMITE ÎNSĂ UN MESAJ NEAȘTEPTAT:
YQ 231 CHEAMĂ GANIMEDE... AM PIERDUT CONTACTUL VIDEO!...
ROZA: JUPITER! JUPITER A DISPĂRUT!... ESTE CEVA CARE...
ACESTEA AU FOST ULTIMELE CUVINTE RECEPȚIONATE LA CENTRUL DE URMĂRIRE AFLAT PE GANIMEDE.
„SECTORUL M. 101 W... CARGOUL YQ. 231 ROZA CU 13 OAMENI LA BORD, A DISPĂRUT DIN CULOARUL DE GHIDARE!...
P.21
AU TRECUT 110 MINUTE DE CÎND ROZA A TRANSMIS ULTIMUL MESAJ...
CLIC
AICI P37... AM PĂTRUNS ÎN SECTORUL M.101 W...
ATENȚIUNE!
ATENȚIUNE!
37 și 21, 37 și 21!...
MAXIMĂ URGENȚĂ!
START ÎN PATRU MINUTE!
DAN
ED
EMA
RON
P.37
P.21

VA URMA

Cutezătorii

31

1983

JOI, 4 AUGUST,
ANUL XVII (Nr. 826)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

La Iaşi, în aceste zile:

FORUMUL NAŢIONAL AL PIONIERILOR

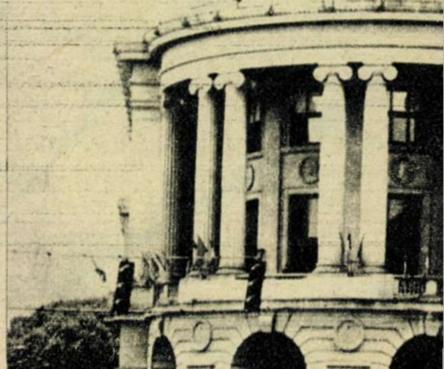

27 iulie 1983, orele 16.

Acolo, la Iaşi, în oraşul cu adînci rădăcini în istoria naţională şi înalte coloane de lumină ale însoritului prezent, cîteva sute de copii au trăit cu emoţie solemnitatea ceremonialului pionieresc. Pe înaltul catarg al Forumului Naţional al pionierilor s-a înălţat maiestuos, însoţit de privirile limpezi ale copiilor, drapelul patriei.

Moment deosebit, în care s-au înmănuncheat petalele nevăzute ale gîndurilor şi simţirilor fiecărui purtător al cravatei roşii cu tricolor. Pionierii desemnaţi de forumurile judeţene simţeau cu putere, încă o dată, mîndria, aşa cum o simte fiecare copil al acestei ţări, de a se fi născut în România socialistă în aceşti 18 ani în care la conducerea partidului şi a statului se află cel mai bun, cel mai iubit fiu al poporului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu. În aceste clipe, în sufletul copiilor se îngemănează intens ecourile atîtor fapte pionereşti, minunate rezultate la învăţătură şi comportare, în pregătirea pentru muncă şi viaţă, în afirmarea creativităţii. Respiraţia întregului oraş s-a întrerupt parcă un moment, inima Iaşului bătînd la unison cu inima copiilor. O mulţime de oameni, de tineri şi vîrstnici, au format în jurul careului un cadran al dragostei, al interesului pentru ceea ce semnifică Forumul Naţional al pionierilor în viaţa oraşului lor, în viaţa patriei.

*

Instituite din iniţiativa tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, forumurile pionereşti — desfăşurate în acest an sub deviza „În ţara păcii, spre comunism înaintăm" — reprezintă o importantă formă de participare a purtătorilor cravatelor roşii cu tricolor la analiza şi dezbaterea activităţii desfăşurate de Organizaţiei Pionierilor în spiritul hotărîrilor Congresului al XII-lea şi Conferinţei Naţionale ale partidului, în scopul educării comuniste, patriotice şi revoluţionare a copiilor din ţara noastră.

Desfăşurîndu-se în atmosfera sărbătorească a aniversării a 18 ani de la Congresul al IX-lea al partidului, lucrările Forumului Naţional pionieresc sînt marcate de vibrantul Mesaj de pace adresat de tovarăşul Nicolae Ceauşescu tuturor copiilor patriei, întregului nostru tineret, tuturor copiilor lumii cu prilejul zilei de 1 Iunie.

Cei peste 500 de delegaţi ai pionierilor din toate judeţele ţării analizează şi dezbat, în acest cadru, căile şi mijloacele de intensificare a activităţii consiliilor şi comandamentelor pionereşti în vederea răspunderii tuturor pionierilor şi şcolarilor faţă de învăţătură, educarea lor în spiritul muncii, dezvoltarea dragostei şi devotamentului faţă de patrie, partid şi popor. În acelaşi timp, au loc întîlniri cu activişti de partid şi de stat, cu oameni de ştiinţă, artă şi cultură, schimburi de experienţă, vizite în întreprinderi industriale şi unităţi agricole, spectacole, marşuri pionereşti.

Activităţile din cadrul Forumului constituie un prilej pentru copii de a cunoaşte nemijlocit minunatele realizări obţinute de poporul nostru în anii socialismului, eforturile creatoare ale oamenilor muncii pentru transpunerea în viaţă a hotărîrilor Congresului al XII-lea al partidului, ale Conferinţei Naţionale.

Pionierii, toţi copiii ţării aduc şi de data aceasta omagiul lor fierbinte, de profundă dragoste şi recunoştinţă, tovarăşului Nicolae Ceauşescu, prietenul şi îndrumătorul cel mai apropiat al tinerei generaţii, tovarăşei Elena Ceauşescu, pentru grija părintească cu care ocrotesc copilăria fericită, pentru condiţiile minunate de învăţătură, muncă şi educaţie de care beneficiază în formarea lor ca viitori constructori ai socialismului şi comunismului în patria noastră.

TRĂIASCĂ PARTIDUL COMUNIST ROMÂN, ÎN FRUNTE CU
SECRETARUL SĂU GENERAL, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU!

FORUM 1983
ÎN ȚARA PĂCII, SPRE COMUNISM ÎNAINTĂM!
IAȘI

Iubite tovarășe
NICOLAE CEAUȘESCU,
Pentru-nsorita vîrstă ce-o trăim
Aici, în țara noastră minunată,
Vă-mbrățișăm cu dragoste curată
Și visele în zbor vă dăruim!

Iubită tovarășă
ELENA CEAUȘESCU,
Noi, cei născuți în anii de-mplinire,
Vegheați de cea mai scumpă mamă,
V-aducem, cu iubire fără seamăn,
A inimilor caldă prețuire!

FORUM'83 • FORUM'83 • FORUM'83

Gînduri pentru Forum

Noi am deschis o fereastră
Spre o dimineață de soare.
Unde sînt oare
Toate florile
Neastîmpăratelor noastre gînduri,
Toți macii
Aprinselor noastre inimi?

Pentru voi,
Talazuri de flori,
Talazuri de maci...
Pentru voi
Un gînd aprins, aprins și arzînd
ca macii cîmpiilor noastre.
Un gînd fierbinte și auriu
ca un bulgăre de soare,
Un gînd nesfîrșit și albastru
ca un cer de vară
Spre care noi am deschis o fereastră...

Mihaela Avrămuț
Liceul Național — Iași